

Vụ Bí Ẩn Con Rắn Hát Lâm Rằm

Contents

Vụ Bí Ẩn Con Rắn Hát Lâm Rằm	1
1. Mở Đầu	2
2. Nàng Kỵ Sĩ Xinh Đẹp	2
3. Khách Đêm Khuya	5
4. Ba Thám Tử Trẻ Có Nữ Thân Chủ	8
5. Con Rắn Hát Lâm Rằm	12
6. Giáo Phái Bí Ẩn	15
7. Đêm Tối Đen Như Mực	18
8. Doris Thuê Gia Nhân	20
9. Con Rắn Ra Tay	23
10. Cuộc Họp Bí Mật	27
11. Con Rắn Hở Mang Vàng	30
12. Ba Thám Tử Trẻ Náo Động !	33
13. Bentley Dọn Nhà.	36
14. Vòng Kim Cương Của Nữ Hoàng.	38
15. Bác Sĩ Shaitan	41
16. Kế Hoạch Của Giáo Chủ.	46
17. Di Pat Bị Rắc Rối.	48
18. Peter Đi Làm Nhiệm Vụ	51
19. Đe Dọa.	53
20. Con Rắn Lại Ra Tay	56
21. Tình Thế Gay Go	58
22. Giải Bùa	61
23. Con Rắn Cuối Cùng	63
24. Alfred Hitchcock Đặt Câu Hỏi.	67

Vụ Bí Ẩn Con Rắn Hát Lâm Rằm

Giới thiệu

Chào các bạn ưa thích bí ẩn! Chúng ta lại gặp nhau để theo dõi cuộc phiêu lưu kỳ của Ba Thám T

1. Mở Đầu

Chào các bạn ưa thích bí ẩn! Chúng ta lại gặp nhau để theo dõi cuộc phiêu lưu ly kỳ của Ba Thám Tử Trẻ, ba chàng này tự khoe là có thể tiến hành bất cứ cuộc điều tra nào. Nhưng lần này, phải chi biết trước những khó khăn của vụ con rắn hát lảm rầm” có lẽ Ba Thám Tử Trẻ đã rút lui!

Dù sao, Ba Thám Tử Trẻ vẫn bị lấn sâu vào lĩnh vực phù thủy và từ bí ẩn này sang bí ẩn khác, rồi cuộc ba anh bạn của ta lại ... nhưng mà, suýt! Tôi sẽ không nói nữa! Tôi chỉ xin nhắc lại rằng Ba Thám Tử Trẻ tên là Hannibal Jones, Peter Crench và Bob Andy. Cả ba sống ở Rocky, một thành phố nhỏ thuộc tiểu bang Californie, nằm cách Hollywood vài kilômét. Bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ chỉ là một chiếc xe lán cũ kỹ giấu dưới đồng đồ phế thải chất đầy Thiên Đường Đồ Cổ, một kho bãi đồ linh tinh do bà con của Hannibal Jones quản lý: chú Titus và thím Mathilda Jones.

Ba bạn tạo thành một ê kíp xuất sắc. Hannibal có trí óc nhanh nhẹn và có tài suy luận. Peter, không thông minh bằng nhưng nổi bật nhờ lòng dũng cảm và sức khỏe thể lực. Cuối cùng là Bob, rất giỏi về lưu trữ và tiến hành công việc tìm tòi thông tin, từ đó có bí danh “Lưu Trữ Nghiên Cứu”.

Nói đủ rồi! Chắc các bạn đang nóng lòng đi theo Ba Thám Tử Trẻ trong cuộc điều tra mới này. Tôi để các bạn lao đến chương một ...

ALFRED HITCHCOCK

2. Nàng Kỵ Sĩ Xinh Đẹp

Thím không thích cháu đến ăn sáng mà ăn mặc lôi thôi thế này! Thím Mathilda càu nhàu.

Hannibal, kẻ đang bị quấy rầy, liếc nhìn chiếc áo sơ mi phai màu và nhăn nheo, rồi chụp lấy li nước cam.

- Hôm nay cháu đi bơi cùng Bob và Peter - Hannibal giải thích - Hai bạn sắp ghé qua rủ cháu đi.

Titus Jones, ngồi đối diện cháu, làm rơi mẩu bánh mì vào bộ ria đen rậm của ông.

- Đừng có ăn nhiều quá ! - Chú căn dặn - Không nên tắm lúc bụng đầy.

- Cháu có thể bị sung huyết - Thím Mathilda nói thêm.

Thím Mathilda đẩy tách cà phê sữa sang một bên để lật trang báo Los Angeles cho dễ hơn. Hannibal tiến hành trét bơ một lát bánh mì.

- Ủa ! - Thím Mathilda đột ngột thốt lên.

Rồi thím thở dài . Hannibal quan tâm nhìn thím. Thím Mathilda không thuộc loại người dưng chút là kêu và thở dài.

- Lúc bộ phim này mới ra, thím mới có mười bảy tuổi ! - Thím nói khẽ. Thím xem phim này ở rạp Odéon.

Chú Titus có vẻ không hiểu.

- Tối hôm đó thím không ngủ được suốt một tuần lễ - Vợ ông Titus nói tiếp.

Bà đưa báo cho chồng. Hannibal đứng dậy đi vòng qua bàn. Nhìn qua vai chú Titus, Hannibal thấy hình một người đàn ông gầy, gò mà nhô lên, mắt đen. Ông đang chăm chú nhìn vào một quả cầu pha lê.

- Ramon Castillo - Chú Titus đọc lớn tiếng, trong phim Hang Quỷ Hút Máu.

Thím Mathilda rùng mình.

- Đó là một diễn viên chuyên đóng phim kinh dị. Cháu nên xem thử ông ấy đóng trong bộ phim “Cuộc săn ma cà rồng” !

- Cháu xem rồi ! - Hannibal đáp. - Tháng rồi, truyền hình có chiếu phim này.

Titus đọc hết bài báo đi kèm theo ảnh diễn viên mới mất hôm qua.

- Nhà cửa và toàn bộ tài sản của Ramon Castillo sẽ được bán đấu giá ngày 21 tháng này ! - Ông Titus thông báo - Chú sẽ đi.

Thím Mathilda nhú mồm. Bà biết chồng rất thích đi dự mấy cuộc bán đấu giá. Bà còn biết rằng Thiên Đường Đồ Cổ, mà hai vợ chồng quản lý, có tiếng là một mỏ đồ vật khó tìm. Người đến đó, do tò mò hoặc với ý định rõ ràng, có thể tìm thấy bất cứ cái gì từ bồn tắm cũ cho đến đồng hồ mặt trời cổ. Đôi khi, những gì ông Titus mua rất khó bán lại. Và thím Mathilda không thích hàng tồn kho.

- Toàn bộ bộ sưu tập Castillo sẽ bị phân tán - Chú Titus nói tiếp. Người ta sẽ bán những bộ quần áo của ông ấy và cả quả cầu pha lê trong phim “Hang quỷ hút máu”.

- Có một số người mua đi bán lại chuyên về đồ này - Thím Mathilda nhận xét - Chắc chắn giá sẽ tăng vùn vụt.

- Tất nhiên rồi !

Bà Jones đứng dậy dọn bàn ăn. Đột nhiên bà đứng lắng tai nghe. Tiếng móng ngựa vang lên từ ngoài đường.

- Con bé Jamison - Thím Mathilda tuyên bố.

Hannibal ra cửa sổ. Đúng là Jamison, đang cưỡi con ngựa lai nửa màu. Ngựa bước tới, đầu ngẩng cao. Một con ngựa cái tuyệt đẹp, có sắc hồng sáng, với những đốm trắng nhỏ xíu trên mông.

- Ngựa đẹp quá - Hannibal tuyên bố.

Hannibal không có ý kiến gì về cô kỵ sĩ đang ngồi thẳng người trên yên. Thím Mathilda nói thay cháu.

- Chắc con bé ra ngoài bãi biển chạy chơi một vòng - Thím nói - Con bé này đơn độc quá . Nghe nói cha mẹ nó ở Châu Âu.

- Cháu biết ! - Hannibal nói khẽ.

Marie, cô giúp việc nhà Jamison thường trò chuyện với thím Mathilda. Thím hay mời cô Marie sang uống trà ở nhà và đổi lại, nhận được nhiều thông tin quý báu.

Qua cô Marie, Hannibal biết rằng khi mua lại ngôi nhà Littlefield cũ, ông Jamison đã bỏ tiền ra tu sửa lại nhà. Hannibal biết rằng đèn chùm phòng ăn xưa kia đã sáng bóng như đèn chùm cung điện Vienne và biết rằng bà Jamison có một vòng đeo cổ kim cương đã từng được nữ hoàng Eugénie đeo. Hannibal còn biết rằng cô kỵ sĩ gần bằng tuổi cậu, tên là Doris, con gái một và người thừa kế suy nhất của dòng họ Jamison và con ngựa xinh đẹp là tài sản riêng của cô bé. Hannibal cũng biết rằng trong khi ba mẹ cô bé đi vắng, có một người dì đến từ Los Angeles để coi nhà. Theo cô Marie, bà dì ấy là một con người rất kỳ lạ.

Nữ kỵ sĩ và ngựa biến mất sau khúc quẹo. Thím Mathilda đặt đồng tách đĩa đang cầm trong tay vào bồn rửa, rồi gọi ý Hannibal:

- Cháu phải cố tỏ ra tử tế với con bé này. Gia đình Jamison ở cách đây có hai bước. Chúng ta gần như hàng xóm với nhau.

- Dường như cô bé đâu có muốn quan hệ hàng xóm - Hannibal cầu nhàu - Dường như cô bé chỉ nói chuyện với ngựa mà thôi.

- Có thể tính nó nhút nhát !

Hannibal không trả lời, bởi vì Bob Andy và Peter Crench đang đạp xe tới. Cũng giống như Hannibal, cả hai đều mặc thoải mái: sơ mi cộc tay, quần sọc và sandale vải.

- Cháu đi nhé ! - Hannibal nói với chú thím.

Hannibal chạy ra cùng các bạn. Cả ba đạp nhanh.

Khi đến cuối đường , Hannibal đang chạy trước Bob và Peter. Rồi Hannibal quẹo sang phải để rẽ vào dốc xuống quốc lộ dọc Thái Bình Dương.

Đột nhiên, Peter kêu lên cảnh cáo:

- Coi chừng !

Tiếng ngựa hoảng sợ hí lên đáp lại. Hannibal giật mình thấy một khối màu sẫm dựng lên trước mắt. Hannibal đưa tay lên trên đầu, làm động tác tự vệ theo bản năng. Gần như ngay sau đó, cậu ngã khỏi yên và chiếc xe đạp rơi xuống đường, kêu leng keng.

Tiếng hét vang lên ... Một tiếng la ngắn thất thanh.

Một lát sau, móng ngựa gõ xuống nền đường , chỉ cách đầu Hannibal có vài centimét.

Hannibal lăn sang một bên, rồi ngồi dậy. Cậu hoảng hốt thấy con ngựa nhảy tại chỗ và chồm lên. Con vật có vẻ khá hoảng sợ. Con bé Jamison nằm dài trên đường.

Miệng hé mở, Doris Jamison đang cố gắng để thở. Sau một nỗ lực cuối cùng, cô bé hít được không khí vào phổi. Những lời nói đầu tiên của cô bé thật bất ngờ:

- Xê ra ! - Cô bé giận dữ nói với Peter.

- Từ từ nào ! - Bob nói - Đừng có giận dữ lên như thế

Cô bé ngồi dậy và xem đầu gối: nhìn thấy rõ máu chảy qua ống quần bị rách. Mắt cô kỵ sĩ hoàn toàn khô ráo, nhưng cô đang hỗn hển như đang kiềm chế để không òa khóc.

- Ngã đau quá, phải không? Peter nói.

Cô bé không thèm đếm xỉa gì đến Peter mà trừng mắt nhìn Hannibal:

- Bộ anh không biết rằng ngựa được ưu tiên so với xe sao? - Cô bé hỏi.

- Tôi xin lỗi - Hannibal nhún nhường nói - Tôi không nhìn thấy cô !

Cô kỵ sĩ từ từ đứng dậy. Cô nhìn con ngựa, rồi nhìn lại Hannibal:

- Lỡ mà Sterling có bị thương ... Cô bé bắt đầu nói.

- Tôi không nghĩ là tôi đã phượng hại gì đến nó - Hannibal sẵn giọng trả lời.

Cô bé lại quay sang con ngựa:

- Yên nào, Sterling ! Cô bé nói với con vật đang sợ. Ngoan nào ! Lại đây !

Con ngựa vâng lời ngay lập tức và đặt cái mũi còn run lên vai cô chủ nhỏ.

- Bọn chúng làm mày sợ quá phải không?

Doris Jamison vuốt cổ con ngựa. Đúng lúc đó thím Mathidla xuất hiện ở khúc quẹo:

- Hannibal ! Peter ! Bob ! Có chuyện gì vậy?

Cô kỵ sĩ vẫn vuốt con ngựa, rồi nín vào yên định leo lên . Con vật bước ra xa.

- Peter, giúp cô ấy đi ! - Hannibal ra lệnh - Mình sẽ giữ con ngựa.

- Tôi không cần ai giúp hết ! Doris la lên.

Thím Mathilda đến gần nhóm. Thím nhìn con bé Jamison và nhanh chóng phát hiện mái tóc vàng rối bời, quần rách và đầu gối chảy máu.

- Có chuyện gì vậy ? - Thím hỏi.

- Mấy anh này làm cho ngựa của cháu hoảng sợ ! Doris giải thích.

- Bạn ấy bị té ! - Peter kêu lên gần như cùng lúc.

- Hoàn toàn do tai nạn ! Hannibal nhúnh mạnh.
- Thím hiểu rồi ... Babal ! Cháu chạy đi báo cho chú Titus ngay ! Nói chú lấy xe đến ngay. Thím sẽ đưa cô Jamison về để băng bó vết thương ở đầu gối.
- Cháu tự đi về một mình được ! - Doris phản đối.
- Nhanh lên , Babal ! - Thím Mathilda nói tiếp, không chú ý đến lời của Doris. - Còn Peter, cháu nắm dây cương ngựa đi.
- Ngựa có cần cháu không ? Peter hỏi.
- Làm gì có chuyện đó ! Thím Mathilda, không hiểu gì về ngựa, la lên. - Ngựa đâu có cần. Ngựa chỉ đá thôi !
- Ủi chà !

Peter nhăn mặt nhưng tuân lệnh, mặc dù không hăng hái lắm.

3. Khách Đêm Khuya

Khi đến nhà Jamison cùng với con ngựa, Bob, Peter và Hannibal nhìn thấy chiếc xe cũ kỹ của chú Titus đậu cuối lối đi bằng gạch đỏ, nhưng không thấy thím Mathilda và Doris đâu hết.

Peter nhìn những cây cột nâng mái hiên và lắc đầu:

- Đáng lẽ thím Mathilda phải mặc váy phòng để đến đây ! - Peter cười nói.

Hannibal mỉm cười:

- Đúng là nhà này giống y một ngôi nhà thuộc địa thời xưa.
- Nhà lớn quá ! - Đến lượt Bob nói - Không biết dắt ngựa đi đâu đây ...

Peter chỉ phía sau nhà.

- Đằng kia có khu cỏ rào.
- Đến đó đi ! - Hannibal đề nghị.

Cả ba bước theo lối đi và vượt qua tiền sảnh lát đan có dàn cây nho che mát.

Phía sau nhà, lối đi dẫn đến một cái sân. Ngay bên cạnh là khu cỏ rào. Xa hơn một chút là chuồng ngựa ba gian.

Một cửa sổ nhà mở ra và Marie - cô giúp việc nhà Jamison - gọi ba cậu:

- Các cậu tháo yên cho Sterling được không? Cứ treo yên ngựa trong chuồng, rồi thả con ngựa vào khu rào . Xong các cậu hãy vào đây ngay. Cô Osborne muốn gặp các cậu.

Marie đóng cửa sổ lại, biến mất.

- Cô Osborne là ai vậy ? Bob hỏi.
- Dì của Doris - Hannibal giải thích. Dì ở đây trong khi ông bà Jamison đi vắng. Theo lời chị Marie, thì cô Osborne là một con người kỳ lạ lắm.
- Thế nào là lạ ?

- Mình cũng không biết nữa, dường như chị Marie cho rằng thái độ của cô Osborne rất lạ. Nhưng ta sẽ biết thôi, vì năm phút nữa ta sẽ được làm quen với cô Osborne mà.

Sau khi bước qua một nhà bếp rộng rãi và tràn đầy ánh nắng, Ba Thám Tử Trẻ đến một tiền sảnh giữa, có cầu thang lớn.

Doris - đang nằm trên divan phòng khách, chiếc gối kê dưới chân bị thương. Bên cạnh, có một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, mặc váy đầm dài nhung tím nhạt, cổ áo viền dây bạc. Mái tóc bà cùng màu với chiếc váy, cũng màu tím nhạt.

- Dì Patricia ! Con sợ chiếc gối này dính máu quá. Mẹ con sẽ giặt đấy. Để con lên phòng...

- Không được. Con phải nằm yên. Con đừng quên là con đang bị sốc!

Cô Osborne không quay đầu về hướng Ba Thám Tử Trẻ . Trong khi bà cẩn thận cắt ống quần, tay bà rung lên vì xúc động.

- Ôi ! Trời ơi ! - Bà nói khẽ. - Đầu gối con chảy máu nhiều quá !

- Vết thương sâu đấy - Thím Mathilda đang ngồi thoải mái trong chiếc ghế bành gập đầu - Nhưng không sao đâu, thường ...

- Tôi cần ít màn nhện.

- Màn nhện à ? - Marie đứng bên cạnh cầm thau nước lập lại.

Bob và Peter đột nhiên cảm thấy khó chịu và nhìn Hannibal. Thám tử trưởng mỉm cười.

- Đúng - Hannibal nói với Marie - màn nhện ấy ... chị biết đó cái loại ren mà mấy con nhện hay đang trong mấy góc nhà ấy !

Marie ra vẻ như bị xúc phạm.

- Trong nhà này không có một con nhện nào ! Marie phẫn nộ tuyên bố . Tôi xịt thuốc trừ côn trùng mỗi ngày.

- Uổng quá ! Người đàn bà mặc đồ tím thổ dài - Nếu vậy xin chị đi lấy dùm tôi hộp nhỏ bằng vàng trong tủ thuốc của tôi.

Chị gia nhân bước ra và lần đầu tiên cô Osborne để ý đến sự hiện diện của Ba Thám Tử Trẻ .

- Xin cảm ơn ba cậu đã cứu giúp cháu tôi. - Cô nói - Nhưng đáng lẽ không có chuyện xấu xảy ra nếu cháu tôi chịu đeo khăn quàng màu tím nhạt. Các cậu biết không , màu tím nhạt là một màu rất tốt. Màu tím bảo vệ khỏi cái xấu.

- Tất nhiên ! - Hannibal đáp.

Marie quay lại cùng cái hộp nhỏ bằng vàng.

- Cái này cũng đủ - Dì của Doris thông báo - Dĩ nhiên là không bằng màn nhện, nhưng cũng tốt. Tôi tự chế.

Bà mở một cái hộp nhỏ ra và xoa một loại kem trong suốt lên đầu gối của cô cháu.

- Không biết y học có tán thành không - Doris mĩa mai nói khẽ.

- Nào cưng, chắc chắn cái này sẽ làm cho vết thương con đỡ rất nhiều. Đây là loại cỏ mà dì đã đi hái vào một đêm không trăng. Con xem này, máu ngừng chảy rồi.

- Dì Pat à, con xin lỗi, nhưng đầu gối con đã hết chảy máu. Còn bây giờ thì sao ? Có phải đặt mua xe lăn không?

- Dì nghĩ chỉ cần băng lại ... Cô Osborne bắt đầu nói.

- Dì đừng bận tâm. Con biết băng vết thương mà !

Nói xong, Doris đứng dậy, bước ra tiền sảnh. Cô bé đi ngang trước mặt Ba thám tử, như thể ba cậu vô hình, nhưng khi đến chân cầu thang, cô bé đứng lại và quay sang ba cậu:

- Cảm ơn - Cô bé nói. Ý em muốn nói ... cảm ơn các anh đã dẫn Sterling về !

- Bọn anh rất vui được làm việc đó - Peter nói.

Suốt dọc đường, Peter đã cố đứng thật xa con ngựa.

Doris leo lên lầu, rồi biến mất.

- Cháu tôi rất biết ơn các cậu - Cô Osborne ân cần khẳng định. Cháu tôi còn bị sốc. Các cậu đã tử tế với nó và ... À mà, tôi muốn biết tên các cậu.

Thím Mathilda đứng dậy.

- Tôi là bà Titus Jones, còn đây là cháu tôi, Hannibal Jones. Hai bạn của Hannibal tên là Peter Crentch và Bob Andy.

Cô Osborne ngược cặp mắt tím nhìn Hannibal.

- Hannibal Jones hả ! Thật à ! Cậu có đóng phim khi còn nhỏ không?

Bà không lầm. Xưa kia, khi còn là đứa bé kháu khỉnh phục phịch, Hannibal đã đóng nhiều phim. Tuy nhiên, Hannibal không thích nhắc đến chuyện đó, vì quá trình đóng phim chỉ dừng lại ở bước khởi đầu vinh quang ấy. Thấy Hannibal đỏ mặt, Peter cười:

- Hannibal từng là diễn viên trẻ tuổi nhất thế giới ! - Peter giải thích.

- Nhưng dù sao, cậu vẫn thuộc thế giới tuyệt vời của điện ảnh !

Đột nhiên, ánh mắt cô Osborne nhìn xa qua vai Hannibal ra phía cửa sổ.

- Ủa ! Ông Falsell tới kìa ! Bà thốt lên.

Thím Mathilda và ba thám tử trẻ quay lại. Một chiếc taxi vừa mới dừng lại ngoài đường. Hành khách đã bước xuống xe và đang thanh toán tiền cước cho tài xế. Người đàn ông mặc đồ đen, có khuôn mặt tái mét, trông bệnh hoạn.

Ông cầm chiếc va li bước vào lối đi lát gạch đỏ dẫn vào nhà.

- Hay quá ! - Cô Osborne mỉm cười hài lòng nói khẽ. Ông ấy chịu đến ở đây vài ngày.

- Chúng tôi xin phép chị, chúng tôi về - Thím Mathilda nói - Đã đến lúc phải về rồi !

Trước khi cô Osborne kịp phản đối, thím ra hiệu cho ba cậu và lôi kéo ba cậu ra ngoài- Cả nhóm gặp người đàn ông mặc đồ đen.

Khi đã ngồi vào tay lái, thím Mathilda hỏi :

- Các cháu có muốn thím chở các cháu đến chỗ xe đạp không? Chắc là các cháu cũng nóng lòng muốn đi bơi lắm !

- Dạ thôi, cảm ơn thím - Hannibal đáp - Tựa cháu sẽ đi bộ đến đó. Cũng gần mà !

Thím Mathilda đóng cửa xe lại, rồi vừa rờ máy xe vừa lắc đầu.

- Bà này kỳ quặc quá ! Mân nhện để đắp vết thương ! Nghĩ xem !

- Đó là phương thuốc cổ xưa để cầm máu, Hannibal giải thích, vì cậu đọc sách nhiều và biết vô số chuyện lạ.

- Khó tin thật ! Thím Mathilda còn nói thêm trước khi cho xe chạy đi.

Peter cười.

- Chị Marie nói đúng - Peter nói - Dì của Doris Jamison kỳ lạ thật.

- Thật ra, dì hết sức mê tín - Hannibal chỉnh lại.

Rồi Hannibal loại gia đình Jamison ra khỏi đầu óc, chỉ còn nghĩ đến việc hưởng thụ chuyến đi chơi bằng xe đạp và đi tắm biển.

Chỉ đến buổi tối, khi vừa mới lên giường ngủ, thì Hannibal mới nhớ lại ngôi nhà Jamison và những người kỳ lạ sống trong đó. Hannibal thấy lại cái hộp nhỏ bằng vàng, chứa một loại kem bôi bí ẩn.

- Hái cổ thuốc vào một đêm không trăng. Hannibal nói khẽ.

Hannibal mỉm cười, kéo chần lên tận cằm - Hannibal chuẩn bị nhắm mắt lại, thì có tiếng gõ cửa thật lớn. Tiếng nói vang lên trong đêm:

- Chị Jones ơi ! Chị Jones ơi ! Mở cửa cho em với !

Hannibal phóng ra khỏi giường, xỏ áo khoác vào và lao ra khỏi phòng. Thím Mathilda và chú Titus đã bước xuống một nửa cầu thang. Hannibal đi theo. Thím đang mở khóa cửa.

Marie, chị giúp việc nhà Jamison, xuất hiện trên ngưỡng cửa. trong cơn hấp tấp muốn vào nhà, chị xém vấp ngã xuống đất.

- Ôi ! Chị Jones ơi - Marie nói khẽ, như sắp khóc.

Hannibal để ý thấy chị đang mặc đồ ngủ và đi lép lênh.

- Kìa Marie, có chuyện gì vậy? - Thím Mathilda hỏi.

- Chị có thể cho em ngủ nhờ qua đêm tối nay không?

Marie ngồi xuống cái ghế gần nhà, rồi khóc.

- Marie, em nói đi ! Có chuyện gì vậy?

- Cái tiếng ... cái tiếng hát lầm rầm ...

- Cái gì ? - Thím Mathilda chưng hửng kêu.

- Tiếng hát lầm rầm - Marie vừa bẻ tay vừa nói - Đằng kia... trong nhà ... có cái gì đó hát lầm rầm.

Marie đột ngột bấu lấy cánh tay thím Mathilda:

- Ghê lắm ! Ghê vô cùng ! Tiếng đó không tự nhiên ... Em không muốn trở lại đó nữa !

4. Ba Thám Tử Trẻ Có Nữ Thân Chủ

Thím Mathilda nhẹ nhàng kéo tay ra và trấn an:

- Để chị điện thoại đến nhà Jamison.

Marie sịt mũi.

- Chị muốn gọi, thì cứ gọi - Marie nói - nhưng em sẽ không trở về nhà chủ em nữa.

Thím Mathilda quay số nhà Jamison và xin nói chuyện với cô Patricia Osborne. Cuộc đàm thoại rất ngắn.

- Cô Osborne khẳng định cô ấy không nghe thấy tiếng động gì bất thường cả - Thím Mathilda nói sau khi gác máy.

- Tất nhiên là cô trả lời vậy rồi - Marie kêu.

- Ý em nói sao?

- Thì .. cô rất lạ ..., ở đó có những chuyện kỳ quặc. Em sẽ không bao giờ quay trở lại đó.

Marie dứt khoát không đổi ý và qua đêm ở nhà ông bà Jones. sáng hôm sau, chú Titus đến nhà Jamison để lấy hành lý của Marie mà Doris đã chịu khó chuẩn bị. Rồi chú Titus đưa Marie về nhà mẹ, ở Los Angeles.

Khi chị giúp việc đi rồi, Hannibal nói khẽ:

- Không hiểu chị ấy nghe tiếng gì...

Thím Mathilda không trả lời mà chỉ nhún vai.

Hannibal tiếp tục tự đặt ra câu hỏi trong suốt những ngày kế tiếp. Đến sáng hôm đó, Hannibal vẫn còn đang nghĩ đến, khi đi bằng qua đường để đến Thiên Đường Đồ Cổ, nằm đối diện nhà ông bà Jones. Trong sân đồ linh tinh, Hannibal gặp Hans và Konrad đang chùi tấm trải lò sưởi bằng đá hoa. Hans và Konrad là

hai anh em, quê ở xứ Bavière, Đức. Hai anh là phụ tá trung thành của chú Titus. Tấm lò sưởi đen xuất xứ từ lò đồ cũ mà chú Titus mua được sau một vụ hỏa hoạn.

- Peter đang ở trong xưởng của em - Hans vẫn tắt thông báo.

- Peter đang cho chạy máy in ! - Konrad nói thêm.

Hannibal đã tự chế tạo máy in, bằng nhiều bộ phận khác nhau và khi máy chạy, nó kêu dữ dội. Hannibal đã nhận ra từ xa tiếng kêu lách cách và tiếng kêu rít đặc trưng của máy.

Hannibal đi vóng qua một đồng đồ phế thải để đến xưởng. Xưởng chiếm một góc của sân để không lấn chiếm diện tích chính, là lãnh thổ của thím Mathilda. Xưởng chỉ cách đường bằng hàng rào gỗ bọc quanh sân và có mái che.

Hannibal thấy Peter đang cúi xuống máy in, loay hoay in một lô carte visite mới tinh. Hannibal cầm lấy một tấm để xem. Thám tử trưởng đọc:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Peter ngưng máy in và ngẩng đầu lên.

- Được không sắp? - Peter hỏi.

Hannibal gật đầu.

- In đẹp lắm - Hannibal tuyên bố - Nhưng mình thích nhất là thấy nhóm Ba Thám Tử Trẻ hoạt động thành công. Lúc mới bắt đầu, mình không ngờ là sẽ xài hết đồng carte visite nhanh như thế này.

Hannibal hài lòng xem xét tấm carte visite và ngắm ba dấu chấm hỏi xếp thẳng hàng.

- Ký hiệu của sự bí ẩn - Hannibal tuyên bố - Dấu chấm hỏi buộc người ta phải đặt câu hỏi. Bí ẩn luôn làm người ta thắc mắc. Mà mình tự hỏi chẳng hạn... về chị Marie...

- Chị giúp việc cho gia đình Jamison hả ? Peter hỏi.

- Phải. Không hiểu chị Marie đã nghe cái gì ở trong nhà đó mà hoảng sợ lên dữ vậy? Có thật sự là một cái gì đó khác thường hay chỉ có trí tưởng tượng của chị thôi? Chị Marie luôn nói cô Osborne kỳ quặc, nhưng chưa bao giờ nói rõ kỳ quặc như thế nào.

- Cô Osborne dùng màn nhện để chăm sóc các vết thương - Peter nhắc lại.

Đột nhiên Hannibal vênh tai lên và đưa ngón tay lên miệng. Peter im lặng để lắng nghe theo. Dường như có tiếng vải kêu sột soạt phía sau đồng đồ ngăn cách xưởng với phần sân còn lại.

Peter phóng tới ... Một hồi sau, tiếng nói của Peter vang lên, đặc thẳng và trêu chọc:

- Mình biết chắc là có người thấy mùi ngựa mà!

Peter quay về, nắm chặt tay của Doris Jamison.

- Chả hay tí nào ! - Doris nói khẽ.

- Cô rình rập chúng tôi từ bao lâu rồi - Hannibal hỏi.

- Cũng khá lâu rồi - Doris bình tĩnh trả lời.

Cô bé tự tin ngồi xuống cái ghế rung rinh, gằn máy in.

- Cô đến đây với mục đích gì - Hannibal hỏi nữa.

Doris cầm lấy tấm carte trên chồng, xem xét một hồi.

- Em không đủ tiền túi để thuê một thám tử tư danh tiếng - Doris tuyên bố - Giá cả của các anh thế nào?

- Cô định làm thân chủ chúng tôi à? Hannibal chưng hửng kêu.

- Ngay từ hôm nay.

- E rằng chúng tôi cần biết nhiều hơn một chút về việc đưa cô đến đây, trước khi quyết định là có quan tâm hay không!

- Chắc chắn các anh quan tâm - Doris trả lời - Em có nghe hai anh nói chuyện và em biết hết. Hai anh rất muốn biết những gì xảy ra ở nhà vào buổi tối hôm chỉ Marie bỏ trốn. Mà hai anh cũng không còn cách nào khác!

- Không còn cách nào khác! Ý cô nói gì ? - Peter thắc mắc hỏi.

- Bọn con trai cách anh không phải lúc nào cũng biết thận trọng ...

Hannibal và Peter không hiểu cô bé muốn nói gì. Doris nói tiếp:

- Trên phần hàng rào, phía bên đường, có vẽ hình vụ hỏa hoạn San Francisco năm 1905.

- 1906 ! - Hannibal chỉnh.

- Năm nào thì không quan trọng! Điều quan trọng là trong bức tranh có con chó. Em đã xem xét hàng rào này rất kỹ. Khi thò ngón tay vào mắt con chó, thì mở được cánh cửa nhỏ trong hàng rào. Chính các anh đã nghĩ ra lối vào bí mật ấy. Thím anh có biết không?

- Vậy là kiểu đe dọa và tổng tiền! - Peter hiểu ra và hét lên.

- Hoàn toàn không. Em đâu có đòi tiền. Trái lại, chính em sẽ trả tiền cho các anh. Cái em muốn là các anh giúp đỡ. em có nghe nói các anh là thám tử giỏi nhất thành phố ... điều này không có nghĩa là các anh xuất sắc gì.

- Cám ơn ngàn lần! - Peter cầu nhàu.

- Không có chi ! Còn bây giờ, các anh có chịu giúp em hay không?

Hannibal ngồi xuống cái thùng rỗng.

- Nhưng cô muốn chúng tôi làm gì?

- Em muốn các anh tổng khứ tên Hugo Falsell ra khỏi nhà em - Doris nhanh nhẹn trả lời.

- Falsell à? Có phải con người đến hôm cô bị té ngựa? Một người đàn ông tái mét, mặc toàn đồ đen?

- Đúng hần. Hần tái mét, vì hần không bao giờ ra đường ban ngày. Chắc cha mẹ hần là chuột chũi.

- Kìa ! Ông ấy đến nhà cô sáng hôm cô bị tai nạn, rồi tối hôm đó, chị Marie bỏ chạy như ma đuổi...

Hannibal dùng tay véo môi dưới, chứng tỏ cậu đang suy nghĩ dữ dội.

- Vậy - Hannibal nói tiếp - đúng là chị Marie đã nghe thấy một cái gì đó kì lạ. Không phải do chị ấy tưởng tượng...

- Đúng, em không nghĩ là chị Marie tưởng tượng - Doris thừa nhận.

Đột nhiên doris có vẻ không muốn nói chuyện nhiều nữa. Cô bé ngồi căng thẳng xếp tới xếp lui tấm thẻ của Ba Thám Tử Trẻ. Đường như chính cô bé cũng đang suy nghĩ.

- Cái tiếng động làm cho chị Marie sợ có liên quan đến Falsell - Đột ngột Doris tiết lộ - Em biết chắc. trước khi hần đến, em chưa bao giờ nghe thấy cái tiếng đó.

- Vậy ông ấy vẫn còn ở nhà cô à? - Peter hỏi.

- dĩ nhiên! Dì Pat rất quý trọng hần. Nhưng em không tin vào sự đánh giá của dì. Dì hơi .. hừm... Trước khi Falsell đến, dì đã có thói quen vẽ một vòng tròn xung quanh giường trước khi đi ngủ ... Còn bây giờ, dì đốt đèn cây nữa .. nhiều đèn cây lắm. Loại đèn cây rất đặc biệt. Dì đặt mua ở một cửa hàng chuyên ở Hollywood. Có đủ màu hết. Màu tím nhạt để bảo vệ ! Màu xanh để làm gì, em quên rồi. Em biết rằng màu cam rất tốt và màu đỏ là mạnh hơn tất cả. Mỗi tối , dì Pat và Falsell vào phòng thư viện, khóa cửa lại và đốt đèn cây.

- Rồi sao nữa? - Hannibal hỏi.

- Rồi, có khi em nghe cái tiếng đó, - Doris hơi rùng mình thú nhận - Em nghe được cả khi em ở trên lầu. Nhưng em nghe rõ hơn khi em đang ở trong phòng khách. Tiếng đó xuất phát từ phòng thư viện.

- Chị Marie nói đó là ... tiếng hát lầm rầm.

Doris nhìn hai bàn tay mình.

- Em nghĩ có thể gọi nó như thế - cô bé thử dài - Nhưng mà ... em chưa bao giờ nghe ai hát lầm rầm như thế .. cái tiếng đó làm cho ... mình nổi da gà.

Hannibal nhú mày.

- Chị Marie có nói rõ là một cái gì đó hát lầm rầm. Chứ không phải một ai đó! Theo lời chị ấy, hình như cái tiếng đó không phải do một con người gây ra.

Doris ngồi thẳng người trên ghế, nhìn thẳng vào mắt Hannibal.

- Nghe này! - Cô bé nói - điều đó không quan trọng. Falsell là nguồn gốc của cái tiếng ấy và em không chịu được nữa. Phải chấm dứt thôi.

- Khủng khiếp đến thế sao?

- Đúng, khủng khiếp lắm. Khủng khiếp đến nỗi không còn ai chịu làm cho nhà em nữa. Một hãng cung ứng lao động đã gửi hai chị giúp việc đến nhà, từ khi chị Marie ra đi. Không chị nào chịu ở lại hết. Gia đình em sống trong bụi bặm và gần như chết đói. Em nấu ăn dở lắm, còn dì Pat thì thậm chí trứng ốp la cũng không biết chiên. Ngoài ra, em phải đi lại trong im lặng tuyệt đối vì Falsell ngủ cả ngày và đi dạo trong nhà vào ban đêm. Tình thế này không thể kéo dài lâu hơn nữa. Các anh phải loại bỏ con người ấy giúp em !

- Đuổi những vị khách không mong muốn ra khỏi nhà không phải là chuyên môn của chúng tôi - Hannibal tuyên bố - Có nên nói chuyện với cô Osborne...

- Em đã nói chuyện với dì rồi, nói nhiều đến nỗi em rất cả cổ họng - Doris khẳng định - Không thể nào nói chuyện nghiêm túc được. Dì mỉm cười nhìn em, như thể em đang nói chuyện tào lao, và nhanh chóng đổi sang chủ đề nói chuyện khác... chẳng hạn chuyển sang nói về mớ hỗn độn đồ điện ảnh của dì.

- Mớ hỗn độn đồ điện ảnh hả? - Peter hỏi lại.

- Dì sưu tập những đồ xuất xứ từ những bộ phim cũ - Doris giải thích - Dì có lông mi giả mà Della La Fonte đeo trong phim “Cơn sốt mùa xuân” và cây kiếm mà John Maubanks dùng trong “Cuộc báo thù của Marco”. Mỗi khi một mình tinh thần bạc nào về hưu và bán đồ lưu niệm là dì Pat chạy đến mua vài món. Và dì đặc biệt ưa thích thiết bị dùng trong phim kinh dị. Dì tốn nhiều tiền cho cái thú này lắm!

- Ôi ! Cái tật này cũng vô hại thôi! - Hannibal tuyên bố.

- Nhưng còn mấy cái đèn cây vô duyên kia - Doris nói - Và nhất là cái tiếng khủng khiếp do tên Falsell đáng ghét gây ra ! Nhất định tên này phải ra đi cùng cái tiếng hát lầm rầm quỷ quái!

Peter dựa lưng vào máy in và mỉm cười:

- Này Babal - Peter nói khẽ - Cũng có thể vui đấy ... bọn mình có thể nhét cóc nhái vào bồn tắm ông ấy, xếp ngược chân giường ông ấy hay đặt rắn trong giày ông ấy!

Dorris cười khẩy khi dễ:

- Falsell sẽ thích lắm - Doris khẳng định - Hắn mê cóc nhái và rắn rít ! Không, tốt hơn hết là tìm ra một chuyện gì đó không hay về hắn.

- Để buộc hắn phải ra đi à? - Hannibal đáp - Đây cũng là một dạng đe dọa tổng tiền !

- Em biết chắc hắn là một người xấu ! - Doris kêu - Đột nhập vào nhà ba mẹ em! ... Nhưng em không tìm ra điều gì xấu về hắn. Hắn không bao giờ nói chuyện với em. Dường như hắn không nhìn thấy em. Mà dì Pat thì không bao giờ nói xấu hắn rồi. Em có cảm giác con người này có cái gì đó mờ ám... Rất tiếc ! Dì Pat sẽ không bao giờ cho phép em phát hiện được.

- Nhưng nếu dì biết... - Peter bắt đầu nói.

- Những gì dì Pat biết cũng không có tác dụng gì - Doris ngắt lời - Nếu không, dì đã không mời hắn về nhà ở. Dì Pat cả tin và mê tín, nhưng thật ra dì là người lương thiện. Cái em muốn là thông tin về Falsell... loại thông tin cho phép em vạch mặt hắn. Em muốn bắt hắn từ đâu đến và hắn âm mưu gì. Chính vì vậy mà em cần các anh! ... Bây giờ, hai anh nghe em đây !... Tối hôm nay, dì Pat có bữa tiệc chiêu đãi. Em nghe dì điện thoại mời nhiều người. Chính Falsell đã ra ngoài để mua vài món để chuẩn bị pha chế rượu punch. Vậy là nhà em sẽ có đông người. Trong số những người này, có thể có người biết về đời tư của Falsell... và các anh cũng sẽ nghe được một cái gì đó... bởi vì em mời các anh đến. Bữa tiệc diễn ra ở nhà em mà!

- Bọn anh có được ném rượu punch không? - Peter hỏi.

- Không được. Các anh sẽ không trà trộn vào đám khách. Các anh chỉ đến với tư cách là quan sát viên. Các anh cũng có thể theo dõi những kẻ tình nghi đến tận nhà riêng của họ, khi họ ra về. Các anh sẽ hành động tùy ý thôi. Các anh đi ngủ sau, để không ai thấy các anh đến từ nhà. Em chờ các anh nhé?

Cô bé đứng dậy và biến mất không chờ trả lời. Hannibal và Peter nghe tiếng chân xa dần trong khi Doris băng qua sân đồ linh tinh. Hai bạn nhìn nhau.

- Một nữ thân chủ mới không mời mà đến ! - Hannibal nói khẽ.

Hannibal di chuyển một tấm lưới sắt, phía sau máy in, làm lộ miệng một ống to, bên trong có lót thảm cũ. Đó là Đường Hầm số hai, một trong những lối đi bí mật mà ba thám tử đã bố trí giữa đồ linh tinh. Ống gang to chạy dưới một núi đồ phế thải và dẫn ra cửa sập mở ra vào bên trong xe lán - bộ tham mưu của ba thám tử.

Khi vào nơi kín, Hannibal và Peter bắt đầu hội ý.

- Bọn mình phải làm gì đây? - Peter hỏi.

- Hình như sáng nay, Bob không làm việc ở thư viện thành phố - Hannibal nói - Mình sẽ gọi điện thoại báo cho Bob biết rằng tối nay, ta được mời dự tiệc!

- Phải nhớ bịt lại cửa vào bí mật con chó nhỏ! - Peter thở dài - Mình rất thích lối vào Cánh Cửa Đỏ ấy. Nhưng khi Doris Jamison còn lảng vảng nơi này, không nên dùng đến cửa này nữa, cậu nghĩ sao?

Hannibal hoàn toàn đồng ý.

5. Con Rắn Hát Lâm Rằm

ôi hôm đó, khi Hannibal, Bob và Peter đến trước nhà gia đình Jamison, hoàng hôn đã buông xuống.

Ba bạn đi vòng qua nhà để vào qua ngõ sau. Doris đang chờ gần chuồng ngựa.

- Khách đến rồi. - Cô bé thông báo - Họ đang ở trong phòng khách. Các anh phải cố gắng gây thật ít tiếng động vì cửa ra tiền sảnh đều để mở. Đi !

Cả bọn im lặng băng qua sân, đi dọc theo lối đi đến cửa vào tiền sảnh. Doris dừng lại sát bên dàn cây nho có cành rủ xuống.

Hannibal kéo một vạt cây xanh ra để nhìn vào bên trong phòng khách qua vai Doris.

Hannibal nhìn thấy một nhóm người khá kỳ lạ. Ở đó có năm người đang đứng quanh một cái bàn. Cô Osborne mặc bộ váy thừng thình màu tím nhạt, hai cánh tay cũng rộng. Hugo Falsell đứng đối diện với cô Osborne, mặc đồ đen, y như hôm ba thám tử nhìn thấy lần đầu tiên. Khuôn mặt tái mét của ông, có hình những bóng nhảy múa được chiếu sáng bằng hai đèn cây đỏ lớn. Mái tóc đen, chải ra phía trước, che khuất một nửa vầng trán và có nhiều mớ tóc nhỏ thông xuống đôi mày rậm của ông.

Bên trái Falsell là một phụ nữ, rất mảnh khảnh mặc bộ đầm màu cam. Tóc bà không nhuộm như cô Osborne nhưng màu tóc cũng không hài hòa lắm: màu tóc đỏ tươi chọi với màu cam của chiếc váy.

Gần như đối diện người phụ nữ tóc đỏ, một phụ nữ tóc vàng mập mạp mặc bộ váy màu cam bó sát người.

Nhân vật thứ năm rõ ràng lạc lõng trong nhóm. Những người còn lại đứng thẳng người, như đang chờ đợi một cái gì đó. Còn người này lại cong lưng, như đang phải chịu một gánh nặng trĩu bí mật nào đó. Trong khi tất cả đều ăn mặc chải chuốt thì trái lại người này như không chú ý đến bề ngoài của mình. Quần áo cũ mòn, nhăn nheo và thậm chí từ xa có vẻ dơ dáy. Còn tóc, thì rất cần đến thợ hớt tóc giỏi chăm lo.

Doris ra hiệu và lôi kéo ba bạn ra xa.

- Mấy người này lạ quá, đúng không?

- Họ làm gì xung quanh cái bàn vậy? - Peter hỏi

- Em không biết - Doris trả lời - em đã ở lì với khách cho đến khi Falsell lạnh lùng trừng mắt nhìn em ... Tên mặc đồ nhăn nheo tên là Noxy. Có thể khó tin, nhưng ông ấy là chủ tiệm bánh kẹo. Bộ xương di động mặc đồ cam là Madelyne Enderby, thợ làm đầu của dì Pat. Bà này nói mình chỉ rung động khi mặc đồ màu cam! Còn bà mập tóc vàng là cô Ken. Bà này có cửa hàng bán đồ ăn kiêng, nhưng chuyện này cũng khó tin.

Đột nhiên, có tiếng vỗ tay vang lên trong bóng tối.

- Ra xem chuyện gì đi! - Doris thì thầm.

Doris lôi ba thám tử trở về tiền sảnh, kịp thời để thấy cô Osborne đưa cho Falsell một cái ly pha lê chứa đầy một chất lỏng không màu. Falsell cầm lấy ly, không nhìn cô Osborne và như nâng ly chúc mừng một người vô hình nào đó. Khuôn mặt ông hoàn toàn vô tri như đeo một chiếc mặt nạ thạch cao. Chỉ có cặp mắt là sống động: mắt ông sáng một cách lạ lùng dưới ánh đèn cây.

- Ta có thể bắt đầu ! - Ông thông báo.

Những người tập hợp quanh bàn chuyển động một chút. Hannibal có cảm giác như nghe một người thở dài.

- Tối hôm nay, chúng ta không có mặt đầy đủ - Falsell nói tiếp - Có thể chúng ta sẽ không làm gì được, nhưng cũng có thể bác sĩ Shaitan sẽ phá vỡ cử viên đến. Tiếng nói của hắn có thể nói chuyện với ta từ xa. Vậy ta cứ làm thử.

Ông nâng ly lên miệng, rồi đưa ly cho bà áo cam đứng cạnh ông.

- Tổ chức của ta có rất nhiều quyền lực - Bà áo cam nói bằng một giọng khàn khàn. Bà hớp một ngụm chất lỏng không màu - Khi bị rắc rối với chủ nhà, tôi đã...

- Im lặng! - Falsell mắng - Chị phá vỡ bữa mê.

Madelyne Enderby im lặng và chuyển ly cho cô Osborne. Dì của Doris uống một hớp rồi đưa cho ông Noxy đau khổ. Ông này chỉ nhấp môi, rồi đưa ngay cho bà tóc vàng áo xanh lá cây. Sau đó, ly trống không quay về phía Hugo Falsell.

- Ta hãy ngồi xuống! - Falsell ra lệnh.

Các thành viên của cuộc họp kỳ lạ ngồi xuống ghế.

- Chị Osborne ơi! - Falsell gọi - Mời chị tập trung suy nghĩ và trình bày ước muốn của chị.

Dì Pat gật đầu.

- Tôi muốn có được quả cầu pha lê. Tôi mong sao cho Margaret Compton bận và không mua được quả cầu pha lê.

- Ta có nhờ đến sức mạnh của Bélial không?

- Có - Dì Pat nói.

Falsell nhìn mọi người.

- Anh chị có nhất trí không? - Ông hỏi.

- Tôi cũng có rắc rối - Noxy rên rỉ bắt đầu nói.

- Vấn đề của mỗi người trong chúng ta là vấn đề của tất cả mọi người! - Falsell nghiêm khắc đáp.

- Ta hãy xin Bélial cho Margaret Compton đi du lịch! Madelyne Enderby kêu lên. Ngày mấy vậy, hả chị Patricia?

- Cuộc bán đấu giá sẽ diễn ra ngày 21 ! - Dì Pat đáp.

Falsell nhìn một vòng quanh bàn.

- Vậy, tất cả chúng ta nhất trí...

Ông ngả ra lưng ghế, nhắm mắt lại. Những người còn lại vẫn ngồi, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đèn cây nhảy nhót. Suốt vài phút, không có gì xảy ra. Những người tập hợp trong phòng khách bất động đến nỗi có thể tưởng tượng họ đều là tượng đá.

Trong đêm gần như hoàn toàn tối, bốn bạn nghe được một âm thanh, lúc đầu rất nhỏ, giống như tiếng khó khê ... giống như mạch đập làm không khí phập phồng như một quả tim to tướng. Rồi, tiếng đó biến thành tiếng hát lẩm rầm... nhưng không thể nào so sánh được tiếng của một bài hát. Tiếng này làm cho ta liên tưởng đến một tiếng hát lẩm rầm không từ ngữ, không âm thanh. Đó là một chuỗi những nốt khi cao khi thấp ... nhưng thật ra lại không phải là nốt nhạc. Có khi làm điếc tai, có khi dịu lại. Vù vù và mơn trớn. Tiếng sấm và tiếng thì thầm. Một tiếng động thăng giáng, ngưng một lát để rồi bùng nổ mạnh hơn, như tiếng vỗ của những ngọn sóng ồ ạt ộc.

Ba Thám Tử Trẻ cảm nhận một nỗi hoảng sợ không tả nổi đang tăng dần. Cái tiếng hát khủng khiếp kia không có gì giống trần tục. Một nỗi sợ quỷ quái chiếm lấy cả ba. Bob nuốt nước miếng. Peter hít thật mạnh và quên thở ra.

Chỉ còn Hannibal là đủ bình tĩnh để chăm chú quan sát cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Hannibal để ý thấy không ai động dậy quanh bàn. Gương mặt của Hugo Falsell hướng lên trần nhà. Ông hoàn toàn bất động.

Cuối cùng Doris bỏ chạy. Ba thám tử đi theo cô bé. Khi cả bọn xa dần tiền sảnh, tiếng nhạc khủng khiếp, thay vì giảm đi, lại như theo đuổi để bám vào bốn bạn như một sinh thể. Chỉ khi đi ra đến sân sau, bốn bạn mới không còn nghe nó nữa. Doris tựa lưng vào tường nhà. Ba thám tử thấy đỡ sợ hơn.

- Vậy đó là tiếng mà chị Marie đã nghe thấy à? - Hannibal nói khê.

Doris gật đầu. Peter lấy tay xoa tóc.

- Ở địa vị chị Marie, mình cũng bỏ chạy - Peter nói.

Doris thở dài:

- Em không thể đi được! Đây là nhà em và có dì em nữa. Chính tên Falsell phải cuốn gói ra đi!

- Không phải Falsell gây ra tiếng động đó - Hannibal nhanh miệng khẳng định - Mình nhìn rõ: ông ấy không hề động dậy.

- Chỉ có thể là hấn thôi ! - Doris ngoan cố.

Trong chuông, Sterling bắt đầu đá và hí lên.

- Sterling ! - Doris la lên - Có chuyện gì đó rồi ...

Hannibal lao đến chuồng ngựa, mở cửa ra ... và bị một ai đó phóng ra, xô té ngã. Bị bắn xuống đất, Hannibal nằm dài, chưng hửng.

- Babal ơi ! - Peter lo lắng gọi vá quỳ xuống gần bạn.
- Không sao ! Mình chưa chết đâu ! - Hannibal khẳng định và lồm cồm ngồi dậy - Có ai kịp nhìn thấy kẻ đó không?
- Vóc dáng trung bình, ria rậm - Bob nói - Ria rậm và dài rủ xuống hai bên mép giống như bộ ria quặp của con móoc.
- Doris khâm phục nhìn Bob.
- Dường như anh đã thấy tất cả. Nhưng trời tối lắm mà.
- Có ánh trăng - Hannibal nhận xét và chỉ lên trời - Mà một thám tử giỏi phải có mắt tinh như mèo để quan sát nhanh...
- Có lẽ Hannibal đã bắt đầu một bài diễn thuyết khoa trương, nếu như cửa sổ nhà bếp không sáng lên đột ngột. Ba thám tử rút lui vào bóng tối.
- Cửa sau mở ra. Bóng của cô Osborne hiện lên trong khung cửa.
- Ai đó ?
- Con đây mà, dì Pat! - Doris trả lời - Con ra chào Sterling trước khi đi ngủ.
- Con lo cho con ngựa đó nhiều quá ! Con vào nhà nhanh lên đi !
- Cánh cửa đóng lại. Tiếng máy xe nổ vang lên phía trước nhà.
- Khách ra về ! - Bob nói khẽ.
- Ngày mai, các anh trở lại nhé - Doris thì thầm.
- Bọn anh sẽ đến ! - Hannibal hứa.
- Doris vào nhà nhanh.
- Về thôi ! - Peter nói. - Nếu nghe cái tiếng đó nữa chắc mình xỉu mất !

6. Giáo Phái Bí Ẩn

Sáng hôm sau, khi ba thám tử trẻ đang đứng tỳ tay vào hàng rào ngăn Sterling thì Peter gật đầu:

- rất nhiều người muốn được như nó.
- Người mà gặm cỏ thì có gì là ngon lành đâu - Có tiếng nói vang lên sau lưng.
- Ba thám tử quay lại. Doris đang đứng đó, mặc quần jean và áo sơ mo như thường lệ. hôm nay, nét mặt cô bé không còn dấu vết gì của nỗi sợ hãi tối hôm qua. Ánh mắt cô bé đầy thách thức.
- Sao? - Cô bé hỏi - Các anh có nghĩ ra được điều gì hay ho không?
- Hannibal hất cằm chỉ ngôi nhà gia đình Jamison.
- Tối hôm qua, sau khi bọn anh ra về, còn chuyện gì khác xảy ra nữa không?
- Không có gì hết. Không còn tiếng hát lẩm rầm rùng rợn. Không còn bóng sáng của tên lạ mặt ria rậm. Không có gì.
- Doris leo lên hàng rào ngồi.
- Các anh nghĩ gì về kẻ trốn trong chuồng Sterling. Theo các anh, hấn vào nhà để làm gì?
- Bob mỉm cười với Doris và lắc đầu:

- Bọn anh không biết gì về hắn và nếu không có dấu vết hay chỉ dẫn gì thêm thì chỉ có thể đặt ra một giả thiết mà thôi. Người đàn ông đó có thể là một tên trộm đang tìm cách đột nhập vào nhà, mà cũng có thể là kẻ lang thang đang tìm chỗ trú qua đêm.
 - Cũng có thể có mối liên hệ giữa gã đàn ông này và tiếng động kỳ lạ mà ta đã nghe - Hannibal nói thêm - Hugo Falsell có nói rằng tiếng nói của rắn có thể nghe thấy từ rất xa.
 - Nhưng rắn đâu có hát - Doris bắt bẻ - rắn chỉ kêu.
 - Em chưa bao giờ nghe tiếng này trước khi Falsell đến nhà em - Hannibal nói tiếp - Nếu nghĩ rằng chính Falsell gây ra tiếng đó, bằng một cách nào đó, là đúng logic thôi. Nhưng tối hôm qua, khi tiếng hát lầm rầm bắt đầu, thì rõ ràng Falsell đang ngồi trong phòng khách và không hề động đậy. Thật ra, ông ấy đang lên đồng. Không phải ông ấy hát lầm rầm. Vậy tiếng động đã được tạo ra bằng cách khác.
 - Hay là có băng ghi âm? - Peter gợi ý - Ngày nay người ta biết nhiều cách phối âm tài lắm. Nếu Falsell dùng băng ghi âm, gã đàn ông trong chuồng ngựa có thể là đồng lõa. Có thể tên đồng lõa đặt thiết bị gần phòng khách, sau đó trốn trong chuồng ngựa chờ xong, rồi lấy thiết bị về. Nhưng bọn mình đã làm hắn hoảng sợ.
 - Cũng có thể - Hannibal thừa nhận - Nhưng cho81 nên kết luận vội vã. Rất có thể Falsell và Ria Rậm hoàn toàn không quen biết nhau. Nếu dùng băng ghi âm, không nhất thiết Falsell phải có đồng lõa.
 - Vậy là quay trở về điểm xuất phát - Doris nhún vai nói- Trong khi đó, Falsell vẫn ung dung sống tại đây, như tại nhà riêng của hắn vậy. Em cũng không thích mấy người bạn của dì Pat.
 - Ý em nói mấy vị khách tối qua hả? - Hannibal hỏi - Trông Noxy là một nhân vật kỳ lạ thật.
 - Kỳ lạ là từ chính xác ! Nhìn ông ấy, không ai nghĩ ông ấy là chủ một tiệm bánh kẹo. Sở Vệ Sinh Phòng Dịch phải đặc biệt chú ý đến hắn !
 - Ông ấy dơ bẩn một cách đáng trách thật ! - Hannibal thừa nhận - Tuy nhiên, nếu tin những gì Falsell nói tối hôm qua, thì dì em và Noxy thuộc cùng một gaio phái với nhau. Và trong buổi họp, mọi người đã nhất trí nêu ước muốn sao cho một bà Margaret Compton nào đó không thể đi dự cuộc bán đấu giá, để cô Osborne mua được quả cầu.
 - Chuyện điên ! - Doris thốt lên.
- Hannibal tự cho phép mình nở một nụ cười kẻ cả.
- Đường như anh biết đó là vật gì ! - Hannibal tuyên bố.
 - Thế à ?
 - Đúng. Vào ngày 21, sẽ bán đấu giá tài sản của diễn viên điện ảnh quá cố Ramon Castillo. Trong những món đồ được bán, có quả cầu pha lê dùng trong bộ phim Hang quỷ hút máu. Hôm bữa chú thím anh có bàn về vấn đề này. Em có nói với bọn anh rằng dì Pat của em sưu tầm những đồ vật từng được chiếu trong những bộ phim nổi tiếng, đúng không? Có phải dì muốn có quả cầu pha lê đó không?
 - Rất có thể - Doris đồng tình - Chỉ nghĩ đến thôi cũng làm cho dì thèm muốn nó.
 - Nên dì không muốn người tên Margaret Compton đến dự cuộc bán đấu giá ... bởi người này có thể tranh món đồ này của dì.
 - Đúng vậy, dì Pat và cô Margaret Compton rất ghét nhau.
 - Người này cũng sưu tầm những đồ vật xuất xứ từ phim à?
 - Đúng, đúng ! Và bà ấy có được khá nhiều rồi. Bà góa chồng và rất giàu có, giàu hơn dì Pat nhiều. Nếu bà muốn quả cầu pha lê kia, bà có thể làm cho giá tăng lên rất cao, cao đến nỗi dì Pat không thể trả theo nổi.
 - Thế là Hugo Falsell, bằng cách đốt đèn cây và gây ra những tiếng động kỳ lạ, tự cho là sẽ ngăn cản không cho bà Compton đến dự cuộc bán đấu giá.

- Hấn tử tế quá ! - Doris cầu nhàu - Nhưng tại sao hấn chịu khó đỡ vậy ? Không thể vì tiền. Dì Pat đồng bằng thu nhập rất thấp. Nếu dự kiến bỏ ra số tiền lớn để mua cho được quả cầu pha lê , thì dì sẽ không còn lại bao nhiêu để thanh toán dịch vụ của Falsell.

- Nói cách khác, ta không biết động cơ hành động của con người này - Bob nói.

- Nhưng chúng ta có mục tiêu - Hannibal tuyên bố - ta muốn hugo Falsell phải rời khỏi nhà của Doris. Vì ta không biết chắc chắn hấn có đồng lõa hay không, ta cứ tạm giả sử rằng hấn hành động một mình. Bằng cách lục trong nhà, thế nào ta cũng tìm được thiết bị mà hấn dùng trong những buổi họp có nhạc kia. Ta chỉ cần đưa cho cô Osborne xem tang vật. Minh nghĩ như vậy cũng đủ để dì Pat mất lòng tin vào tên Hugo tốt bụng.

Doris cười.

- Chắc chắn ! - Cô bé nói - Dì sẽ nắm hai cái tai hấn, ném hấn ra khỏi nhà ! Sáng kiến rất hay ! Lục nhà, thì không có vấn đề gì ! Sáng nay, Falsell có nhận được cú điện thoại: hấn sẽ đi vắng tối nay.

- Người ta có thường gọi đến cho hấn không?

- Rất hiếm - Doris khẳng định - Hấn hầu như không bao giờ ra ngoài. Nhưng sáng nay điện thoại reng. Có người đàn ông xin được gặp hấn. Em phải leo lên tận phòng hấn, gõ cửa một hồi, hấn mới chịu dậy.

- Anh dám cá em đã lấy máy nghe lén cuộc điện thoại - Peter vờ vĩnh nói.

- Em không kịp - Doris vô tư đáp - Hấn nói chuyện điện thoại có ba giây. Hấn nói “Được”, rồi hấn gác máy. Sau đó, hấn thông báo cho dì Pat biết rằng tối nay toàn bộ giáo phái sẽ họp mặt.

- Sao em không hỏi dì em về cái giáo phái bí mật kia - Bob hỏi.

- Bộ anh tưởng em ngốc à . Tất nhiên là em hỏi thăm lần ... Dì khẳng định đó là một loại câu lạc bộ gồm những người rất dễ thương. Dì có vẻ cảm động khi em chú ý đến bạn bè của dì. Tất nhiên là dì cũng sẽ đến dự cuộc gặp mặt tối nay và dì sẽ đi cùng Falsell. Ta sẽ được tự do hoàn toàn để lục soát ngôi nhà và tìm ra thiết bị - nếu có - mà Hugo Falsell dùng để tạo cái tiếng đó.

Hannibal suy nghĩ

- Tất nhiên, ta không thể loại trừ khả năng hấn mang thiết bị theo - Hannibal thở dài - Trong trường hợp đó, ta sẽ không tìm thấy gì cả.

- Nhưng ta sẽ làm thử chứ? - Doris nài nỉ - Có thể cái đó giấu trong rèm cửa hay torng...

- Tất nhiên là sẽ thử ! - Hannibal cắt ngang - Nay, em nghĩ em đủ khả năng lục soát toàn bộ một ngôi nhà không?

- Thật ra, thì em chưa bao giờ có dịp làm việc này. Nhưng em nghĩ người ta có thể làm được mà không cần phải theo một khóa học gì đặc biệt.

- Tốt, vậy tối nay, em sẽ trở tài. Em đừng quên xem kỹ cả chuông ngựa nữa, phòng trường hợp Falsell có đồng lõa. Em hãy tìm tất cả những gì có tính chất khả nghi: một bộ phận máy móc, một máy ghi âm nhỏ ... em biết đấy, loại chỉ dẫn như thế1 ...

- Em rất vui đã thuê dịch vụ của các anh - Doris tuyên bố - Em phải làm hết công việc.

- Em hãy xem thật kỹ - Hannibal vẫn nói tiếp, làm ngơ trước lời gián đoạn mỉa mai - Dưới bàn, trong tủ...

- Trong dàn cây nho...

- Đúng. Trong dàn cây nho. Nhưng cẩn thận đừng làm rớt dàn. Cẩn thận đừng té nữa.

- Khỏi phải nói ! Anh đừng lo cho em. Trong khi em phải leo lên dàn cây nho, em có thể biết các anh sẽ làm gì không?

- Bọn anh sẽ đi theo dì em và Falsell đến buổi họp.

7. Đêm Tối Đen Như Mực

- Chú tử tế quá, chú Warrington ơi, chú chịu khó lấy xe riêng chở tụi cháu ! - Peter hăng hái nói.

Warrington mỉm cười. Ngồi sau tay lái chiếc xe Ford, ông đang chạy trên con đường dọc theo bờ Thái Bình Dương. Chiếc Corvette tím nhạt của Patricia Osborne đang chạy cách một khoảng phía trước.

- Xe Rolls Royce mạ vàng không phù hợp lắm để theo lén một ai đó ! - Chú tài cao lớn tóc hung đáp.

Sáng hôm nay, khi Hannibal gọi điện thoại để mượn xe, Warrington đã đề nghị ngay là dùng xe riêng của chú để đi theo cô Osborne và Hugo Falsell đến điểm hẹn bí ẩn.

- Xe rẽ vào Sunset boulevard kìa ! Bác tài đột ngột thông báo.

- Chú cố đừng để mất xe ở chỗ đèn đỏ ! - Hannibal ngồi cạnh Warrington căn dặn.

- Cây đèn lo ! - Bác tài nói và vượt qua đèn cam kịp thời - Hy vọng sẽ đến đích trước khi trời quá tối.

Sunset Boulevard đi ngoằn ngoèo giữa nhiều biệt thự xinh đẹp. Thỉnh thoảng, ở những khúc quẹo, ba thám tử không còn nhìn thấy chiếc xe màu tím nhạt nữa, Nhưng rồi xe lại xuất hiện trở lại. cuối cùng, xe Corvette chạy chậm dần.

- Torrente Canyon ! - Warrington thông báo - Ta không thể nào để lạc xe nữa. Đây là ngõ cụt.

Đúng lúc đó, một chiếc xe mui trần màu cam vượt qua xe Ford và chạy sát theo xe Corvette tím nhạt.

- Đây là Madelyne Enderby, thợ làm đầu của dì Pat - Hannibal giải thích.

- Chú Warrington ơi, chú chỉ việc nhìn theo cái đầu màu đỏ của bà ấy mà chạy theo - Peter nói - Có lẽ trong bóng tối đầu bà ấy cũng sáng rực.

Warrington mỉm cười và chạy theo chiếc xe cam cho đến khi xe dừng trước sườn dốc cỏ dọc theo một bờ tường gạch cao, Nhiều xe khác cũng đậu cùng một bên đường. Ba thám tử nằm sát xuống sàn xe, trong khi Warrington lái xe vượt qua Corvette tím nhạt, nơi cô Osborne và Hugo Falsell đang xuống xe.

Warrington liếc nhìn kính hậu.

- Bà tóc cam gặp cô Osborne rồi.

Bon thật trọng nhìn ra sau.

- Có chiếc Berline nâu, mà bọn mình đã thấy ở nhà Jamison hôm qua - Bob thông báo.

- Ông chủ tiệm bánh ! - Peter kêu lên - Toàn người quen !

Warrington lái xe xa hơn một chút nữa, rồi cũng dừng xe.

- Tôi đếm được mười một chiếc xe - Ông nói.

Khi nhìn ra phía sau, Ba thám tử trẻ thấy Madelyne Enderby, dì Pat và Hugo Falsell đứng trước cổng lớn, có một dây mũi nhọn cắm phía trên. Falsell nói vài lời với hai phụ nữ, rồi bước đến gần tường, bên phải cổng. Ông thò tay với, lấy một cái gì đó trong cái hốc.

- Hình như là điện thoại - Bob nói khẽ.

Bob không lầm. Falsell đưa ống nghe lên tai, lắng nghe, dường như trả lời, rồi đặt ống nghe trở vào sát tường. Vài giây sau, tiếng ù ù vang đến tai ba thám tử. Cổng mở ra, Hugo và hai phụ nữ bước vào bên trong. Cổng đóng lại phía sau lưng họ.

Warrington và ba thám tử chờ đợi. Không ai nói chuyện. Không có chiếc xe mới nào xuất hiện trong Torrente Canyon. Không còn ai đến gần cái cổng lớn. Mười lăm phút sau, Hannibal mở cửa xe Ford.

- Chắc là mọi người đến đông đủ rồi - Hannibal nói - ta cố nghiên cứu kỹ hơn xem.

Bob, Peter và Warrington bước theo thám tử trưởng trong khi cậu tiến đến gần cổng.

Khi đến trước cổng, Hannibal thử đẩy nhưng cổng không nhúc nhích một ly.

- Khóa rồi ! - Hannibal lầm bầm.

Peter đang xem xét hốc trong tường, phía bên phải.

- Ta dùng thử điện thoại không ? - Peter đề nghị. Máy này không có mặt số. Chắc là nối thẳng với trong nhà.

- Tôi cũng nghĩ vậy - Warrington nói.

Peter mỉm cười và nhắc ống nghe. Peter nghe tiếng cạch nhỏ ở đầu dây bên kia, rồi một giọng nói khẽ:

- Đêm tối đen như mực.

- Hừm... đúng vậy ... trời mau tối quá - Peter đáp - Xin chào ! Tôi là nhân viên khuyến mãi kẹo và chúng tôi xin chào anh giá đặc biệt về ...

Tiếng cạch khác báo cho Peter biết rằng người đối thoại vừa mới tắt máy.

- Họ không quan tâm đến kẹo à ? - Hannibal hỏi.

- Đường như không - Peter thở dài và gác máy trở xuống - Cắt máy như vậy, thật không lịch sự chút nào! Cậu có biết lúc đầu hẳn nói gì không ? ” Đêm tối đen như mực”

- Giống như mặt khẩu. Nếu là thành viên của giáo phái, bọn mình đã biết trả lời như thế nào rồi.

Bob cố nhìn qua khỏi cổng.

- Thật vậy - Bob nói - trời đang tối dần. Gần như không còn nhìn thấy ngôi nhà ở cuối lối đi. Mà cũng lạ thật: không thấy chút ánh đèn sáng nào !

Bob nói đúng . Các cửa sổ đều tối thui. Ngôi nhà hiện lên như một khối đen tối , nổi bật trên nền trời xanh đen.

- Có mười một chiếc xe đậu trước nhà ! - Hannibal nhắc lại - Hai chiếc đã chở ba người, mà chính mắt ta thấy. Có nghĩa là bên trong có ít nhất chín người nữa. Tổng cộng là mười hai người.

- Ta làm gì đây? - Warrington hỏi - Ít nhất phải có một điểm sáng chứ.

- Có thể có những tấm màn dày che kín cửa sổ - Hannibal giả thiết.

- Và có thể mấy người này dùng đèn cầy - Đến lượt Bob gợi ý - Đường như trong câu chuyện này, đèn cầy quan trọng lắm.

Đứng trên con đường tối, ba thám tử hồi tưởng đến nhóm người ký lạ , tối hôm qua trong phòng khách nhà gia đình Jamison, đã đốt đèn cầy và cho chuyển tay một cái ly chứa chất lỏng bí ẩn. Ba thám tử còn nhớ lại cái tiếng động lạ lùng đã nghe được: tiếng hát lầm rầm không giống bất cứ một cái gì.

- Không biết tối nay có nghe nữa không ! - Peter nói khẽ, như thể nói với chính mình.

- Nghe cái gì? - Warrington hỏi.

- Chú Warrington ơi, tội cháu thật khó trả lời chính xác cho chú nổi ! - Hannibal thở dài - Đó là cái mà Falsell gọi là tiếng nói của con rắn. Nhưng nếu cứ ở đây mà không động đậy thì dĩ nhiên là ta không nghe thấy gì hết.

- Có cổng khác không? - Bon nói.

- Có thể - Hannibal đồng tình. Thậm chí có thể cổng đó không khóa. Người ta thường khóa kỹ cổng chính nhưng hay quên đóng cổng sau. Mà đó cũng chính là nguyên nhân của phần lớn những vụ trộm.

- Vậy thì ta thử tìm xem ! - Peter nói.

- Chú Warrington ơi ! - Hannibal gọi - Chú có thể chờ tội cháu, mà vẫn để xe chạy chậm, được không ạ ? Tội cháu không biết cái gì chờ tội cháu trong đó. rất có thể tội cháu phải rút lui thật nhanh.

Chú tài phân vân.

- Được, tôi sẽ quay đầu xe lại - cuối cùng chú nói - và ngồi tay lái chờ, sẵn sàng chạy ngay.

Warrington bước về xe, rồ máy, quay đầu xe, chạy qua mặt ba thám tử, rồi cho xe đậu xa hơn một chút, trong tư thế sẵn sàng. Khi chú Warrington tắt đèn pha, màn đêm còn tối thêm.

- Đáng lẽ bọn mình phải mang đèn pin theo ! - Peter khẽ hồi hận,

- Nhưng thà không có ! - Hannibal nói - Có đèn pin sẽ gây chú ý. Ta đi thôi !

Ba thám tử thận trọng đi vòng qua bức tường gạch. Ba bạn đi thật chậm, thỉnh thoảng dừng lại để lắng tai nghe. Không một tiếng động nào. Đến một lúc, Bob nhảy sang một bên và nén tiếng kêu: một cái gì đó động đấy, gần như ngay dưới chân Bob, rồi bỏ chạy.

- Con chồn ! - Peter nói nhanh

- Cậu thấy nó à ?

- Không, nhưng mình đoán nó là con chồn....

- Suyt ! - Hannibal ra lệnh.

Ba thám tử đã đến con đường trở lại. Ba bạn vượt qua chỗ Warrington đang chờ, rồi lại đến trước cổng vào. Ba bạn đi vòng ngôi nhà mà không phát hiện được cửa vào nào khác. Ba bạn chỉ biết được rằng nhà chiếm một diện tích rất rộng lớn, không có láng giềng gần và ngôi nhà ở cuối đường đi vẫn tối om.

- Nhất định phải trèo qua bức tường này - Hannibal quyết định - Peter ! Cậu là lực sĩ trong nhóm. Mình sẽ tựa vào tường, chia vai cho cậu trèo.

- Cậu có điên không?

- Mình không có cách nào khác - Hannibal đáp - Khi đã lên được trên cao, cậu sẽ giúp mình leo lên, rồi ta sẽ kéo Bob lên theo. Không còn cách nào, nếu ta muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra trong cái nhà này.

Peter thở dài, như cậu vẫn thường hay thở dài vào những lúc gay go.

- Mình không biết mình có còn muốn tìm hiểu nữa không ! - Peter cầu nhàu.

Nhưng khi thấy Hannibal định leo trước, Peter cũng quyết định và trèo lên nhanh nhẹn.

- Xong rồi ! - Peter thông báo.

Peter ngồi đó một hồi, theo dõi khu vườn tối tăm phía dưới. Khi đó, chuyện ấy xảy ra....

Một tiếng xé tai vang lên trong đêm : chuông báo động vừa mới bị phát động.

- Xuống nhanh ! - Hannibal la lên từ dưới đường.

Đúng lúc đó, đèn chiếu sáng lên. Có tám đèn tắt cả: hai đèn tại mỗi góc nhà. Peter bám thật chắc vào gạch, nhưng do dự chưa nhảy. Peter bị ánh đèn trắng làm chói mắt.

- Nhảy đi ! - Hannibal hét lên.

Peter buộc phải tuân lệnh. Peter đưa chân qua bên kia tường ... Nhưng một viên gạch rớt ra dưới tay Peter. Và Peter tội nghiệp rơi theo ! Về phía sau bên kia tường !

8. Doris Thuê Gia Nhân

Peter té trúng lưng. Cũng may là đất ở đó rất xốp. Peter lăn một vòng, rồi quỳ dậy. Tiếng còi báo động nhưng đột ngột. Peter nheo mắt và quay đầu đi để tránh ánh đèn chiếu chói chang.

Một người đàn ông vạm vỡ xuất hiện đột ngột cạnh Peter.

- Thằng gián điệp ! - Ông hét lên.

Người đàn ông không hề làm động tác đe dọa nào nhưng cái giọng dữ dằn của ông cũng đủ làm Peter khiếp sợ.

- Mày lên vào đây với mục đích gì ?

Peter mở miệng để trả lời, nhưng cổ họng bị khô đến nỗi không phát ra tiếng nào. Peter đứng dậy. Gã đàn ông bước lại gần hơn. Peter hoảng sợ đứng yên lại.

Đột nhiên tiếng nói của Hannibal vang lên phía bên kia tường.

- Peter ơi ! - Hannibal đang gọi - Peter ! Cậu tìm thấy chưa ?

Gã đàn ông giật mình.

- Ai gọi vậy ?

Có tiếng bước chân nhanh, rồi Hannibal xuất hiện sau cổng.

- Chú ơi, chú ! - Hannibal nói với gã đàn ông đứng cạnh Peter - Chú có tìm thấy không ạ ?

Peter bình tâm lại. Hannibal Jones đang đóng kịch. Và Peter biết trước rằng Hannibal sẽ đóng như thật.

- Thấy cái gì ? - Người đàn ông sẵn giọng vặn lại.

- Con mèo ! - Hannibal đáp - Cháu sẽ bị rửa tội thậm chí nếu không tìm lại được nó. Một con mèo giống, loại Siam, mà mẹ cháu chưa hề hay biết là nó bỏ đi. Cháu mới thấy nó trên tường mà chú.

- Đồ lưu manh ! Người đàn ông lườm bầu.

- Con mèo đâu có lưu manh - Hannibal giả vờ không hiểu và nói - Nó chỉ là một chú mèo tính khí bất thường và tính tình độc lập. Cháu dám chắc nó treo trên cây nhà chú.

Người đàn ông hất mái tóc bạc ra phía sau, trừng mắt nhìn Peter.

- Bước ra ! Đi ra ngoài ngay !

Peter bước vài bước.

- Ê ! - Hannibal còn kêu - Chú phải để cho cháu vào bên trong, để cháu giúp bạn cháu bắt con mèo về.

- Tụi bây sẽ bắt được một trận đòn thì có ! - Người đàn ông thô lỗ la lên - Cút đi ngay !

Gã đàn ông vừa nói vừa nắm cánh tay Peter, đẩy cậu ra khỏi cổng.

- Mẹ cháu sẽ giết cháu mất ! - Hannibal phản đối.

- Mặc kệ mày ! Gã đàn ông cười dữ tợn - Cút ngay, không ta gọi cảnh sát bây giờ !

Hannibal bước lùi, nhưng ánh mắt rất lạnh lợi. Thám tử trưởng nhìn thấy gã đàn ông bước lại gần cổng và chạm một cái gì đó giấu trong lớp dây leo phủ đầy tường đá. Tiếng cạch vang lên và cổng mở ra.

- Tụi bây còn dám thử leo tường nữa, thì sẽ biết tay ta ! - Gã đàn ông nói và gần như ném Peter ra ngoài đường.

Rồi hắn đóng sập cổng lại thật mạnh.

- Nhưng, nếu tình cờ chú có thấy con mèo của cháu ...

- Cút ! Gã đàn ông giận dữ hét lên.

Hannibal và Peter bỏ đi, ra gặp lại Bob đang chờ cách đó không xa. Đèn chiếu tắt đi đột ngột, khiến ba thám tử rơi vào bóng tối tuyệt đối. Ôi ! Peter thở dài.

- Hannibal ! Cậu đã có sáng kiến tài thật ! - Bob nói khê.

Ba thám tử lắng tai nghe thấy tiếng chân bước nặng nề của gã đàn ông trên lối đi, rồi dừng lại đột ngột.

- Hẳn chờ để biết chắc là chúng ta thật sự đi chưa ? - Hannibal thì thầm - Vậy, ta cứ bước đi đi ... Warrington sẽ chạy xe theo. Gã đàn ông này đang nghi ngờ ta. Nếu thấy ta leo lên xe Ford, hẳn sẽ hiểu ra là chuyện con mèo chỉ là cái cớ.

- Đi ! Peter đồng tình.

Ba thám tử lên đường về hướng Sunset Boulevard, bàn tán lớn tiếng về tính khí bất thường của mấy chú mèo, về giá trị của mấy chú mèo giống Siam và hình phạt dành cho những cậu bé phạm tội làm mất những chú mèo cưng của mẹ. Khi đi ngang qua xe Ford, Hannibal hạ giọng nhắc chú Warrington chờ phải phút rồi chạy xe theo.

Hannibal, Bob và Peter chỉ dừng lại khi đã đi xa ngôi nhà.

- Ngôi nhà thú vị thật - Hannibal nói - Ta biết rằng có ít nhất mười hai người tập hợp trong đó, nhưng không có cửa sổ nào sáng đèn. Ngoài ra, ta cũng biết rằng nếu trèo qua tường, sẽ làm phát động một hệ thống báo động, chắc là hệ thống điện tử. Ta còn biết thêm là phải biết mật khẩu mới được phép vào nhà.

Chiếc xe Ford bắt kịp ba thám tử và dừng lại. Ba thám tử mở cửa, leo lên xe.

- Người gì mà khó chịu quá ! - Warrington kêu và chỉ về hướng ngôi nhà.

- Chú nghe thấy hẳn à ? - Peter hỏi.

- Hẳn là lớn quá mà ! Tôi định can thiệp . Hẳn có làm cậu đau không, cậu Peter ?

- Dạ không - Peter ngả lưng ra và nói - Nhưng chắc hẳn rất muốn.

Warrington chạy ra Sunset Boulevard. Đúng lúc đó, một chiếc xe từ Torrente Canyon vượt qua và, ngay lập tức, bị đèn đỏ và phải dừng lại.

- Xe cam mui trần - Bob nhận xét - Cô thợ làm đầu có mái tóc lửa đang trên đường đi về.

- Nếu vậy, có nghĩa cuộc họp đã chấm dứt ! - Hannibal suy luận - Ta nên gọi điện thoại cho Doris. Có thể Doris còn đang lục soát trong nhà để tìm ra bằng chứng xấu về Falsell. Không nên để Doris bị bà dì hay Falsell bắt quả tang.

Warrington gật đầu nói :

- Cách đây gần năm trăm mét, có buồng điện thoại công cộng.

Khi đến đó, Hannibal gọi về biệt thự gia đình Jamison. Doris bắt máy ngay.

- Bọn mưu phản vừa mới tan họp ! - Hannibal thông báo bằng một giọng đầy kịch tính - Bọn anh không phát hiện được điều gì. Còn em, em lục soát nhà xong chưa ?

- Xong rồi. Em không tìm thấy gì hết .

- Em có tìm kỹ không?

- Em bò bốn chân, nằm sát xuống đất. Thậm chí em đã dùng nam châm nữa. Em không thấy gì, ngoài lớp bụi tích tụ từ khi chị Marie bỏ đi.

- Trong trường hợp này, nếu đúng là Falsell dùng một cái máy gì đó để tạo ra cái tiếng khùng khiếp kia, thì chắc hẳn phải mang theo người. Hoặc hẳn có đồng lõa !

- À, mà em cũng có tin vui thông báo cho các anh - Doris nói - Nhà em có một ông giúp việc !

- Cái gì ?

- Anh nghe đúng đấy. Lần này không phải là chị giúp việc ! Mà là một ông giúp việc. Ít lâu sau khi các anh đi, ông ấy gọi điện thoại đến. Ông ấy đang tìm việc ở Rocky, nghe nói nhà này không có gia nhân và đang cần người giúp việc. Ông ấy xin cái hện để gặp bà chủ nhà.

- Rồi sao nữa ?

- Do hiện mẹ em đang đi chơi ở Châu Âu, thì trong khi mẹ đi vắng, bà chủ nhà chính là em ! Thật ra, dì Pat ở đây chỉ để làm cảnh thôi.

- Doris ! - Hannibal la lên - Chẳng lẽ em lại hẹn với một người lạ hoặc gọi điện thoại cho em mà không hề ...

- Em không có hẹn, mà còn hơn thế nữa ! - Doris đắc thắng đáp - Em yêu cầu ông ấy đến ngay và em đã thuê ông ấy rồi !

Hannibal im lặng chờ đợi, biết rằng sẽ còn phần tiếp theo...

- Anh không hỏi em tại sao em thuê ông ấy à ? Doris hỏi.

- Hừm ... thì anh hỏi đây, tại sao em thuê ông ấy ?

- Bởi vì ông ấy có bộ ria quặp như con hải cẩu ! - Doris đáp - mà theo anh Bob, người đàn ông núp trong chuồng của Sterling tối hôm qua cũng có bộ ria xệ, như con mọc. Tất nhiên là em không biết có phải cùng một người hay không. Em chỉ thoáng thấy người đàn ông xô anh té. Nhưng nếu là đúng cùng một người thì chắc hẳn phải quan tâm đến cái nhà này lắm, mới dám quay lại . Cũng có thể là đồng lõa của Hugo Falsell. Em thuê ông ấy, là để có thể tiện theo dõi người này, anh hiểu không? Ông ấy sẽ bắt đầu làm việc sáng mai, lúc tám giờ. Em mong sao ông ấy sẽ pha cà phê thật dở cho bọn Falsell.

- Nhưng dì em nói sao ? - Hannibal hỏi.

- Thế nào em cũng tìm ra cái cớ để thuyết phục dì ! Hẹn ngày mai gặp nhé !

Doris gác máy . Hannibal quay về xe Ford.

- Doris thế nào ? - Peter hỏi.

- Tùy - Hannibal trả lời - Hoặc đây là đứa con gái thông minh nhất mình chưa từng gặp, hoặc Doris hoàn toàn ngu ngốc. Nhưng cũng có thể cả hai thứ cùng một lúc.

- Làm sao một người có thể vừa thông minh vừa ngu ngốc ? - Peter chưng hửng hỏi.

- Mình cũng không biết, nhưng hình như Doris làm được ! - Thám tử trưởng thở dài.

9. Con Rắn Ra Tay

Sáng hôm sau, khi đến nhà gia đình Jamison, Ba thám tử trẻ gặp Doris ngồi trước thềm cửa, một nụ cười rộng trên môi.

- Người đàn ông giúp việc này là một kỳ quan - Doris tuyên bố thay lời chào - Nghe đi !

Hannibal, Bob và Peter lắng tai nghe. Từ bên trong nhà có tiếng máy hút bụi kêu ù ù.

- Thậm chí em không cần chỉ bảo gì ông ấy - Doris giải thích - Ông ấy xách vali lên phòng chị Marie. Rồi sau khi đi một vòng xem nhà thật nhanh, ông đi lấy máy hút bụi bắt tay vào việc ngay. Dì Pat có thể nói lời từ biệt vĩnh viễn với máy cái màn nhện.

- Nếu anh không lầm, thì ông ấy ở đây luôn ? - Bob hỏi.

- Thế có tuyệt không ? Như vậy ta sẽ theo dõi ông ấy được.

- Hy vọng sẽ không có chuyện gì không hay ! - Hannibal thở dài - Dì Pat có nói gì khi nghe em báo là em thuê một người đàn ông để làm việc nhà không?

- Nhưng đây là nhà ai ? - Doris càu nhàu - thì em nói dì là em tìm người giúp việc nhà và người đàn ông này trông rất đàng hoàng. Dì trả lời rằng em có sáng kiến thật hay, rồi bỏ đi ngủ. Dì Pat không bao giờ muốn biết chi tiết.

- Ông ấy làm việc ở đâu trước khi đến đây ? - Hannibal hỏi.

- Ông ấy không nói, mà em cũng không có hỏi.

- Có lẽ như vậy hay hơn - Peter đánh giá - Câu hỏi có thể làm ông ấy lúng túng.

- Các anh có muốn gặp ông ấy không ? - Doris đề nghị - Các anh cố nhớ lại xem có phải gã đàn ông núp trong chuồng ngựa không?

- Anh không tài nào nhận ra được - Hannibal thú nhận - anh hầu như không thấy mặt ông ấy . Nhưng có thể Bob ...

- Anh sẽ cố hết sức ... - Bob hứa.

- Nhưng nếu nhận ra, cậu đừng tố cáo ông ấy nhé ! Trái lại, cậu giả vờ như lần đầu tiên nhìn thấy ông ấy !
- Hannibal căn dặn.

Doris mở cửa, bước vào nhà, ba thám tử theo sát gót. Gia nhân mới đang chăm chỉ làm sạch tấm thảm xanh lá và vàng trong phòng khách. Ông ngược mắt lên, nhìn ba cậu đứng cạnh Doris trong tiền sảnh và tắt máy hút bụi.

- Thưa cô chủ cần gì ạ ? - Ông lịch sự hỏi.

- Dạ không có gì, cảm ơn ông Bentley - Doris trả lời - Chúng tôi xuống dưới bếp uống nước thôi.

- Vâng, thưa cô.

Bentley bật công tắc máy hút bụi trở lại để làm tiếp công việc.

Vào nhà bếp, Doris đóng cửa lại, lấy vài chai nước chanh ra khỏi tủ lạnh, rồi bình tĩnh hỏi:

- Có phải hẩn không?

- Anh không chắc - Bob trả lời, Cùnɡ vốc dǎng, bộ ria giống. Nhưng lúc kẻ lạ xô Hannibal trời rất tối và việc ấy diễn ra quá nhanh...

- Ông này có vẻ không thuộc loại người hay xô đẩy kẻ khác - Peter nhận xét - Ông ấy có một vẻ ... trung tính.

- Cái gì ông ấy cũng “trung bình” - Doris tuyên bố - Không lớn lắm, không nhỏ quá. Không gầy, không mập. Màu tóc, màu mắt không có gì đặc biệt. Tóm lại, nếu không có bộ ria kia, sẽ không ai để ý và nhớ đến ông ấy.

Doris lấy cái mở nắp chai trong ngăn kéo và tiến hành khui chai.

- Bây giờ, em chờ báo cáo của các anh ! - Cô bé nói thêm.

Hannibal nhanh chóng kể lại cho Doris nghe sự kiện tối hôm qua. Khi thám tử trưởng nói xong, Doris cười khẩy.

- Nếu em hiểu không lầm - Cô bé nói - thì em làm việc giỏi hơn các anh. Trong khi các anh chỉ té lộn đầu từ một bức tường, thì em đã tìm ra một kẻ tình nghi loại một.

- Bộ một kẻ tình nghi chưa đủ đối với em hay sao ? - Peter vặn lại - Dù sao, em thuê bọn anh để tổng khứ một kẻ tình nghi mà ... À mà em không sợ tiếng máy hút bụi đánh thức vị khách quý của dì Pat sao ?

- Hẩn đi rồi - Doris vừa hút nước chanh vừa thông báo.

- Ủa, tưởng ban ngày hẩn không bao giờ ra khỏi nhà mà.

- Sáng nay, hẩn đã vi phạm quy tắc. Hẩn lấy xe dì Pat đi đâu mất rồi.

Cô Osborne bước vào.

- Doris ! Có ai trong phòng khách vậy con ?

Dì của Doris mặc bộ váy thanh lịch màu tím xanh nhạt, rất tiếp với màu tóc.

- Người giúp việc đó, dì Pat ! Dì cháu mình đã thuê tối hôm qua, dì nhớ không ?

- À, nhớ rồi. Con nói anh này tên gì, dì quên rồi ?

- Con chưa nói tên cho dì, nhưng ông ấy tên là Bentley.

- Bentley. Bentley, giống hiệu xe ô tô. Rất dễ nhớ.

Dì mỉm cười với ba thám tử như không thấy ba cậu, ba bạn lễ phép khẽ chào.

- Anh có biết làm bếp không ?

- Ông ấy bảo là biết.

- Vậy dì sẽ đi bàn về thực đơn bữa ăn trưa với anh ta.

Cô Osborne vui vẻ bước ra. Doris tựa vào bồn rửa chén.

- Nếu ông ấy chuồn với cả bộ muỗng nĩa bạc, thì cũng không hề gì, miễn sao ông ấy dọn một bữa ăn ngon là được rồi.

Doris quay đầu nhìn về phía sau.

- Ủa ! - Cô bé nói khẽ - Các anh hãy nhìn về hướng đông, sẽ thấy Falsell đang bước ra khỏi xe của dì Pat. Cảnh tượng rất thú vị.

Ba Thám Tử trẻ phóng ra cửa sổ và mỉm cười. Falsell đang loay hoay để rút hai cái chân dài thồn ra khỏi chiếc xe Corvette nhỏ xíu màu tím nhạt. Giây giụa một hồi, ông cũng chui ra khỏi xe được.

- Không hiểu hắn đi đâu về ! - Doris lầm bầm.

Falsell bước vào nhà bếp qua cửa sau, nhìn Doris một lát, rồi bước tiếp không nói một tiếng. Doris nhanh chân chặn ngang đường đi của ông.

- Ông Falsell ơi ! Đường như ông chưa gặp ba anh bạn tôi !

Gã đàn ông mặc đồ đen có vẻ rất phiền. Nhưng hắn vẫn đứng lại để Doris giới thiệu các bạn. Khi hắn đưa tay cho Bob, cậu có cảm giác như đang nắm một vật mềm nhũn và vô tri giác.

Gã đàn ông không nói lời nào.

Khi giới thiệu xong, hắn đi vòng qua Doris, như thể cô bé chỉ là cây đèn, rồi đi vào nhà đóng cửa cẩn thận lại phía sau lưng.

- Các anh có thấy cái kiểu của hắn không ? - Doris giận dữ nói - Lúc nào hắn cũng đối xử với em như thế. Hắn làm như em chỉ là một ... đồ vật ! Em muốn các anh tống hắn ra khỏi nhà em, cả khi nếu hắn không phải là thủ phạm của tiếng hát lầm rầm khủng khiếp kia.

Giọng nói của dì Pat, cao the thé và đầy lo lắng, vang lên ngoài tiền sảnh:

- Ông Falsell ! Mọi việc có ổn không ?

Doris chạy ra cửa, hé mở ra và không ngượng ngừng lắng tai nghe.

- Sao chị lại lo thế ?- Falsell đáp - Ước muốn của giáo phái - tức ước muốn của chị - sẽ được toại nguyện. Co rằn đã được giao. Bây giờ tất cả nằm trong tay Bélial. Chị không còn gì phải làm, ngoài việc chờ đợi mà thôi.

- Nhưng sắp tới ngày 21 rồi ! - Dì Pat kêu lên - Anh có chắc Bélial sẽ hành động kịp thời không ? Ôi, ước muốn của tôi ngốc lắm, nhưng tôi cứ mong sao cho có một cái gì đó ngăn cản để Margaret Comton không thể tham dự cuộc bán đấu giá !

- Chẳng lẽ lòng tin của chị đang lung lay à ? - Falsell mĩa mai hỏi.

- Đâu có, đâu có ! Cô Osborne phản đối - Trái lại, tôi hết sức tin tưởng.

- Vậy thì xin lỗi chị, tôi phải lên nghỉ. Vụ này làm cho tôi kiệt sức.

- Tôi hiểu - Cô Osborne nói khẽ.

Falsell bước lên lầu.

- Hắn đi làm một giấc rồi ! - Doris thông báo.

- “Con rắn đã được giao” ! - Hannibal đọc lại - Không hiểu có nghĩa là gì.

- Có thể gửi rắn qua đường bưu điện được không? - Peter hỏi.

Doris lắc đầu.

- Dì em ghét rắn lắm. Có thể chữ rắn có nghĩa khác ? Tối hôm qua, mọi người nói về tiếng nói của con rắn ... một tiếng nói có thể nghe từ rất xa.

- Ta đã nghe được ! - Hannibal nhắc lại - Nó hát lắm lắm.

- Đó không phải là rắn ! - Doris phản đối - Rắn đâu có hát.

- Nhưng dù sao, vẫn có chuyện đó, Hannibal tuyên bố. Một chuyện gì đó liên quan đến Hugo Falsell, ngôi nhà Torrente Canyon và tiếng hát lắm lắm kỳ lạ đó ! Và có thể với gia nhân mới của em nữa ! Tạm thời, ta chỉ có thể chờ đợi và theo dõi. Em hãy báo cho bọn anh biết nếu có sự kiện gì khác. Anh phải quay về Thiên Đường Đồ Cổ.

- Còn anh có việc ở thư viện thành phố - Bob nói.

- Còn anh phải cắt cỏ vườn nhà ! - Peter nói thêm.

- Thảm tử siêu đẳng quá ! - Doris trêu chọc - Canh gác kiểu gì mà lạ vậy ! Cả ba anh đều có việc ở xa. Được rồi ! Khi không bận té lộn nhào từ mấy bức tường, thì các anh cứ làm việc mình, em sẽ thông báo khi nào sự việc trở nên phức tạp hồi hộp.

Ba thám tử uống hết nước chanh rồi chia tay nhau.... Khi Hannibal về đến Thiên Đường Đồ Cổ, thám tử Mathilda đang ra lệnh cho Hans và Konrad. Hai anh đang loay hoay quanh xe tải nhẹ.

- Hannibal ơi, thám tử cần cháu !

- Vâng, thưa thám tử Mathilda.

- Chú Titus của mày điên mất rồi ! Nhìn xem chú Titus vừa mới mua cái gì đây !

Hannibal nhìn vào xe tải nhẹ chất đầy những bếp gang cổ.

- Bếp củi ! - Thám tử Mathilda thở dài - Đồng này đang mục trong một nhà kho sắp bị đập phá ở Los Angeles. Chú mày nói giá rẻ quá, nên nhất định phải mua. Cháu nghĩ xem ! Làm thế nào mà bán nổi ?

- Thế nào cũng có cách ! Hannibal cam đoan.

- Vậy, thì trong khi chờ bán, cháu hãy giúp Hans và Konrad chất hàng xuống. Bỏ trong một góc kẹt, sao cho khuất mắt tao. Trời ! Đúng là hết hàng mua rồi !

Thám tử Mathilda càu nhàu bỏ đi. Hannibal bắt tay vào việc, giúp anh chàng người đức chuyển bếp gang vào cuối sân. Đó không phải là một công việc dễ. Bếp rất nặng. Nắp bếp cứ bật ra. Mất rất nhiều thời gian.

Sau khi ăn trưa, Hannibal bận bịu với những công việc mới đến ba giờ chiều. Rồi Hannibal quyết định đi tắm. Cậu băng qua đường, bước vào nhà, gặp chú Titus đang ngồi trước truyền hình.

- Khủng khiếp quá ! - Chú Titus kêu .

- Cái gì khủng khiếp ạ ? Hannibal hỏi

- Những gì người ta làm khi lái xe ! Toàn là dân bất cẩn hết. Cháu xem kia !

Thật vậy, màn ảnh nhỏ đang chiếu một cảnh tượng rất tiếc là quá quen thuộc : một chiếc xe bẹp nát vào hàng rào bảo vệ của xa lộ. Cảnh sát đi mô tô đang điều khiển giao thông, sao cho các xe bị cách ly.

Tiếng nói của bình luận viên vang lên.

- Bà Margaret Compton ! - Hannibal thốt lên.

- Cháu biết bà ấy à ?

- Cháu chỉ biết tên thôi, thưa chú Titus. Cháu xin lỗi, cháu cần phải gọi điện thoại cho một thân chủ.

10. Cuộc Họp Bí Mật

Tối hôm đó, ngay sau bữa ăn tối, Hannibal quay về kho bãi. Cậu cẩn thận báo cho thím Mathilda biết rằng có thể sẽ làm việc tối ở xưởng và sẽ về nhà trễ.

Ở xưởng, Hannibal gặp Peter và Bob đang chờ. Cả hai đi xe đạp đến.

- Ta có hẹn với Doris ở vịnh Swanson ! - Thám tử trưởng thông báo.

- Bọn mình ra bằng ngã Cửa Xanh hả?

Hannibal gật đầu.

- Đúng. Như vậy hay hơn. Cửa này đủ xa nhà để thím Mathilda không thấy ta.

Peter đến gần hàn rào, ở một nơi gần xưởng và nhét hai ngón tay vào khe hở. Peter kéo về phía mình : hai tấm ván mở ra. Peter thò đầu ra, thận trọng nhìn trái nhìn phải, rồi thông báo rằng ngoài đường không có ai.

Hannibal chụp lấy chiếc xe đạp, rồi ba thám tử lên ra ngoài đường. Sau khi xếp hai tấm ván trở về chỗ cũ, Bob dăm chiêu nhìn hàng rào. Cũng như phần hàn rào cuối sân, nó cũng do các nghệ sĩ rock trang trí. Hình vẽ những chiếc thuyền cổ xưa đang vật lộn với những ngọn sóng đại dương dữ dằn. Gần như trước mũi Bob, có một con cá thò đầu ra khỏi mặt nước để nhìn mấy chiếc thuyền.

- Doris đã phát hiện bí mật Cánh Cửa Đỏ - Bob buồn rầu thở dài - Hy vọng Doris chưa bao giờ thấy bọn mình đi ra bằng ngã bí mật này. Nếu Doris biết rằng con cá này là đầu móc của Cánh Cửa Xanh thì buồn lắm.

- Nếu Doris phát hiện ra được - Hannibal tuyên bố - thì ta sẽ từ bỏ cánh cửa này và ta sẽ xây một lối vào bí mật khác. Đừng lo xa như thế.

- Hannibal nói đúng. Lên đường thôi ! - Peter kêu.

Ba thám tử leo lên xe đạp nhanh để cuối đường, rồi đi theo con đường dọc theo bờ biển. Năm phút sau, ba bạn đến vịnh Swanson nhỏ bé. Doris đã tới trước rồi. Cô bé đang ngồi tựa lưng vào một tảng đá nhô ra bãi cát, Sterling đứng bên cạnh chủ, dây cương vắt lên cổ.

- Margaret Compton bị thương do tai nạn xe ! - Doris nói trước.

- Anh đã báo cho Peter và Bon biết rồi !

Ba thám tử trưởng ngồi xuống đối diện với Doris:

- Dì em thế nào ? Từ lúc anh gọi điện thoại đến giờ, có gì xảy ra nữa không?

- Dì Pat rất xúc động. Dì cứ khóc suốt. Từ khi biết tin, dì khóc lóc không ngừng.

Bob cũng ngồi tựa vào tảng đá.

- Tình hình phức tạp lên rồi, đúng không ? Bob nói khẽ.

- Tình hình tiến triển quá nhanh nữa kìa - Hannibal nói - Sáng nay, Hugo Falsell đã báo cho dì Pat rằng con rắn đã được giao và ước muốn của dì sẽ được toại nguyện. Chiều nay, bà Margaret Compton lại bị đưa vào bệnh viện với thương tích đủ nghiêm trọng để làm cho bà quên đi cuộc bán đấu giá Castillo. Dì Pat không còn phải lo nữa : bà Margaret Compton tội nghiệp sẽ không làm tăng giá quả cầu pha lê nữa.

- Dì Pat không hề muốn có được quả cầu bằng cách thức này - Doris đáp - Khi biết tin tai nạn, dì la lên ngay : “Tội nghiệp chị ấy quá ! Chị ấy có thể chết, lỗi tại tôi”. Falsell đã phải dìu dì về phòng nghỉ. Cả hai chui vào phòng và đóng kín cửa lại, nhưng em lên theo và không ngần ngại nghe lén ở cửa.

- Anh không hề thấy ngạc nhiên ! - Peter nói nhỏ.

Doris làm ngơ trước lời nhận xét.

- Dì Pat bắt đầu nói rằng dì không ngờ sự việc lại chuyển biến theo hướng đó. Falsell trả lời rằng dù sao ước muốn của dì cũng đã được toại nguyện và bây giờ đến phiên dì phải làm “một cái gì đó”, em không hiểu được. Em chỉ nghe được thỉnh thoảng từng đoạn câu. Nhưng cái mà hần muốn, thì dường như dì không sẵn sàng làm lắm. Khi ấy hần nói hần sẽ chờ, nhưng không thể chờ mãi được. Cuối cùng, sau một hồi, hần đi khỏi phòng để xuống nhà. Sau khi hần đi, em vào tìm dì Pat. Dì khóc lóc, nhưng không chịu nói gì cho em hết. Dì bảo em đi chơi .. nhưng em không đi xa lắm.

- Em ở lại trong hành lang à ? - Peter hỏi thử.

- Chứ còn gì nữa ! Em nghe dì quay số điện thoại. Dì xin nói chuyện với ông Van Storen.

- Em có phải mất nhiều thời gian để phóng đến máy khác nghe lén không ? - Hannibal hỏi.

- Rất tiếc là mất quá nhiều thời gian! - Doris trả lời - Thời gian em chạy đi bắt máy gần cửa vào, dì đã nói hết phần chính rồi ! Em chỉ nghe được dì sẽ thông báo dì sẽ gửi một gia nhân mang thư đến. Rồi giọng đàn ông trả lời ” Vâng, thưa bà”. sau đó hai người gác máy xuống.

- Rồi sao đó ? - Bob hỏi.

- Sau đó em nghe dì Pat đi đi lại lại trên lầu một. Cuối cùng dì bấm chuông gọi Bentley lên ... Khi trở xuống, ông ấy cầm trong tay một vật có gói giấy, rồi ông ấy nhét vào túi áo. Ông ấy lấy xe của dì Pat đi, sau đó báo em rằng dì ấy nhờ ông ấy đi công chuyện.

- Hugo Falsell có quan tâm đến việc ông ấy ra ngoài không ? - Hannibal hỏi.

- Có chứ ! Khi nghe tiếng xe rồ máy, hần bắn ra khỏi phòng thư viện như đại bác, để lao lên lầu một. Nhưng dường như dì Pat đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để đối phó với hần... Em nghe Falsell la hét, nhưng dì vẫn cãi lại. Dì nói dì nhờ Bentley đến Beverly Hills để mua kem thoa mặt cho dì, và không hiểu sao hần cứ kiểm chuyện.

- Em nghĩ dì nói thật không ?

- Không, mà Falsell cũng không tin dì. Tuy nhiên, do sau này Bentley quay về với một hũ kem dưỡng da, Falsell buộc phải tin dì. Nhưng hũ kem chỉ là cái cớ. Dì pat không bao giờ mua mỹ phẩm. Dì tự pha chế lấy bằng cánh hoa hồng và đủ loại cây cỏ khác.

- Em có thử hỏi dì để biết thêm không ? - Hannibal hỏi. Hay em có hỏi Bentley không ?

- Em đâu cần dò hỏi thông tin làm gì, Doris bình tĩnh tuyên bố. Em biết rõ Bentley đi đâu. Ông Van Storen là một người hùng vốn của công ty Van Storen và Chatsworth, tại Beverley Hills. Đây là chủ tiệm kim hoàng danh tiếng. Ngoài ra, em còn biết mã số kết sắt trong phòng mẹ em và em đã mở thử. Vòng đeo cổ kim cương của mẹ đã biến mất !

Ba thám tử không nói chuyện một hồi, ngồi im lặng trên cát nóng . Hannibal đầu tiên phá vỡ bầu im lặng:

- Ý em nói cô Osborne đã lấy vòng đeo cổ của nữ hoàng Eugénie để giao cho một người gần như không quen biết với nhiệm vụ là phải trao cho ông Van Storen kia à ?

- Em có bao giờ nói dì em lanh lợi lắm đâu - Doris đáp - Nhưng dì em là người lớn rồi và có thể dì cũng có lý trí. em nghĩ vì vậy mà mẹ đã cho dì biết mã số kết sắt... để dì có thể cắt vòng đeo cổ nếu lỡ nhà bị cháy có có cái gì đại loại vậy.

- Dì có biết rằng em hay tin món nữ trang đã biến mất không ?- Bob hỏi.

- Tất nhiên là dì biết ! Em đã nói chuyện với dì sau khi gặp riêng được dì. Nghe dì nói mẹ em có nhờ đưa vòng đeo cổ đi lau chùi.

- Khó tin thật ! - Hannibal nói.

Rõ ràng Doris nghĩ giống Hannibal.

- Mang đi lau chùi không phải là việc khẩn - Doris nói rõ - Mà cũng không cần phá Bentley mang vòng đeo cổ đến tiệm kim hoàn. Van Storen và Chatsworth có thể ghé qua lấy.

- Vậy là dì đã mạo hiểm để có thể gửi vòng đeo cổ đến cửa hiệu kim hoàn mà Falsell không hay biết - Hannibal nói - Điều này dẫn đến nhiều kết luận.

- Kết luận nào ?

- Trước hết, theo những gì dì Pat nói, dì nghĩ rằng vụ tai nạn xảy ra với Margaret Compton xuất phát từ ước muốn bất cần của dì, dù đúng hay sai. Dì đã cầu thần để bà Compton phải tránh xa cuộc bán đấu giá và bây giờ dì cảm thấy mình có lỗi ... Sau đó, bằng một cách nào đó, Falsell làm áp lực với dì. Hắn đột ngột vứt bỏ vị khách đáng kính và bây giờ không ngần ngại đối xử tồi tệ, ít nhất là bằng lời đối với dì... Nay Doris, hắn có thấy Bentley mang một gói đồ đi không ?

- Không. Theo em hiểu, hắn chỉ thấy Bentley leo lên xe và ra đi.

- Hắn có biết vòng đeo cổ nằm trong két sắt không ?

- Em không biết nữa, nhưng chắc chắn hắn không biết được đâu. Hắn chưa bao giờ thử đến gần két sắt. Hắn chỉ đòi biết tại sao dì Pat gửi Bentley đi công chuyện.

- Vậy là quay trở về với Bentley bí ẩn - Hannibal nói. Ông ấy có phải là kẻ lạ trốn trong chuồng ngựa đêm mà dì Pat tập hợp một số thành viên của tổ chức mật không ? Hay chỉ là một người không liên can nghe tin nhà này cần người giúp việc ? Nếu đúng là người xô mình, thì ông ấy làm gì trong nhà này ? Ít nhất, ta biết chắc một điều: Bentley không phải đồng lõa của Falsell ! Nếu không, thì Falsell đâu có nghi ngờ Bentley !

Hannibal im lặng suy nghĩ một hồi, véo môi dưới theo thói quen. Cuối cùng, Hannibal nói bằng giọng cương quyết :

- Có nhiều chuyện ta phải làm sáng tỏ . Trước hết ta phải tìm hiểu xem có đúng là vòng đeo cổ đã được trao cho tiệm kim hoàn hay không.

- Em ngạc nhiên quá ! - Doris kêu lên - Đáng lẽ em phải nghĩ ra và kiểm tra ngay lập tức. Để làm việc này, em chỉ cần gọi điện thoại đến tiệm kim hoàn.

- Em đừng hối hận. Nếu em làm ngay, sợ Falsell nghe lén được. Em chỉ việc gọi Van Storen ngày mai, từ Thiên Đường Đồ Cổ. Như vậy, sẽ không có ai nghe em hết. Sáng mai, ta còn phải tìm hiểu xem vụ tai nạn của bà Margaret Compton có thật sự liên quan đến hành động của một tổ chức bí mật hay không. Ngoài ra, ta sẽ kiểm tra những hoạt động vừa qua của Falsell . Có đúng là hắn đã gửi một con rắn sống cho bà Compton hay không ?

- Nhưng dì Pat sẽ không bao giờ cho phép ai gửi con rắn ! Doris phản nộ phản đối. Dù xem bà Compton như một đối thủ , thật ra dì không bao giờ muốn hại bà ấy. Em không tưởng tượng nổi dì gửi một cái hộp có con rắn, thậm chí cho kẻ thù không đội trời chung !

- Trong trường hợp đó, hắn đã gửi cái gì cho bà Compton ?

- Em không biết.

Đến lượt Bob nói :

- Falsell có nói cô Osborne đừng lo, bởi vì từ nay sự việc nằm trong tay Béalial. Hôm nay mình có tìm thông tin ở thư viện. Béalial là tên của một con ác quỷ. Đêm hôm kia, Falsell có nói tên bác sĩ Shaitan. Mình cũng tìm thử trong sách... Shaitan đồng nghĩa với Satăng.

Peter rùng mình.

- Ác quỷ và rắn ! Tổ chức gì mà lạ thế ! - Peter thở dài.

Doris đắm chiêu hốt từng nắm cát, cho chảy xuống giữa kẽ tay.

- Không hiểu dì Pat lại đắm đầu vào tổ ong nào nữa đây !

- Tổ ong ! - Hannibal nhắc lại - Nếu không phải là tổ rắn độc là may mắn lắm rồi.

11. Con Rắn Hổ Mang Vàng

Sáng sớm hôm sau, khi xuất hiện ở Thiên Đường Đồ Cổ, trông Doris như không chớp mắt được cả đêm. Ba thám tử trẻ đang đứng ngoài sân chờ cô bé.

- Dì Pat đang khóc - Doris thông báo - Falsell thì ngủ, như mọi khi. Còn Bentley, thì bận lau cửa kính.
- Còn thím Mathilda thì đang bận rửa chén - Hannibal nói thêm - Nói cách khác, em có thể dùng điện thoại của văn phòng thím mà không sợ gì . Em gọi cửa tiệm kim hoàn nhanh đi.

Doris không chờ nói lần thứ hai. Cô bé ngồi trước bàn làm việc nhỏ, quay số điện thoại của Van Storen và Chatsworth và bắt chước rất tài cô Patricia Osborne đang hỏi xem bao giờ làm xong vòng đeo cổ của nữ hoàng Eugénie. Sau khi nghe câu trả lời, cô bé nói “Tốt lắm, cảm ơn !”, rồi gác máy.

- Đúng là vòng đeo cổ đang ở đó ! Doris thông báo. Phải mất vài ngày để làm sạch và cửa hiệu sẽ lưu giữ ở đó cho đến khi nào dì pat đòi lại. Em mừng quá !
- Vậy là nó được an toàn - Hannibal nói - Còn ông Bentley, thì không rõ ông ấy là gì, nhưng rõ ràng là không phải tên trộm nữ trang rồi ! Vậy là giải quyết được một vấn đề. Chuyển sang vấn đề khác ! Phải tìm hiểu xem trong ngày hôm qua, có con rắn nào can thiệp vào cuộc sống của bà Compton hay không.
- Không lẽ cậu nghĩ Falsell lại dám nhét một con rắn vào xe của người đàn bà tội nghiệp kia sao ? - Peter kêu.

Khi nghe vậy, Doris rùng mình. Hannibal gật đầu:

- Đúng, rằng đây sẽ là một lý do chính đáng để một tài xế, dù có can đảm đến mấy, lái xe tông vào hàng rào bảo vệ. Nhưng chưa có gì chắc chắn.
- Các anh đề nghị làm gì ? - Doris hỏi ba thám tử.
- Anh sẽ đến thư viện, kiểm vài quyển sách về rắn và về những nghi lễ kỳ lạ - Bob trả lời.
- Peter và anh sẽ ghé bệnh viện tìm bà Compton - Hannibal tuyên bố - Anh Hans phải đi Los Angeles với xe tải nhẹ. Ta sẽ lợi dụng cơ hội.

Doris đứng dậy, bước ra cửa.

- Em về nhà theo dõi tình hình !
- Bọn anh sẽ gọi điện thoại cho em ! - Hannibal hứa .

Cô bé vừa đi khỏi, thì Hans đến cùng xe tải.

- Sẵn sàng chưa ?

Hannibal và Peter vội vàng leo lên cạnh Hans . Suốt dọc đường, không ai nói chuyện. Cả hai đều chìm đắm trong suy nghĩ. Cuối cùng cũng đến Los Angeles . Hans mới rẽ vào đại lộ Vermont thì Hannibal yêu cầu anh dừng xe lại trước một cửa hàng bán hoa. Hannibal mua một chậu hoa, viết vài chữ trên tờ giấy cứng, ghim tấm thiệp lên giấy kính gói chậu hoa. Rồi Hans chở hai thám tử đến bệnh viện.

Đến cổng lớn, Hans hỏi :

- Anh có phải chờ không ? ... anh không hiểu hai em đến đây làm gì nữa!
- Tụi em cần nói chuyện với một bà - Peter vô tư trả lời.

Hans trở mắt nhìn Peter

- Nhưng anh Hans đừng lo ! - Peter nói tiếp - Anh đừng có hỏi. Anh biết càng ít, đầu óc anh càng thanh thản.

Hannibal nhảy xuống xe.

- Mình đi một mình thì hay hơn ! - Hannibal quyết định . Phải cố gắng đừng gây chú ý !

- Đồng ý ! - Peter nói - Mình ở lại với anh Hans chờ cậu ...

Hannibal bước lên bậc thềm bệnh viện, thận trọng bê chậu hoa.

- Bà Margaret Compton ? - Hannibal hỏi quây tiếp tân - Bà ấy có được phép tiếp người đến thăm không ạ ?
Y tá xem sổ trước mặt.

- Phòng 203, cánh tây ! - Ya tá trả lời ngắn gọn - Cuối hành lang có thang máy, sau đó quẹo phải. Cậu có thể vào thăm, nhưng không được ở lâu. Bà ấy cần nghỉ ngơi.

Hannibal cam đoan mình sẽ không ở lâu, rồi vội vàng bước đến phòng 203. Cô y tá để cửa phòng mở. Người đàn bà nằm trên giường trắng chạt hẹp có khuôn mặt tròn và sưng huyết, mắt buồn ngủ và mái tóc dày bạc trắng. Chân trái bà bị bó bột và treo trên một thiết bị có ròng rọc.

- Bà Compton phải không ạ ? - Hannibal nói khẽ.

Cặp mắt sáng, hơi buồn ngủ, nhìn trúng chậu hoa.

- Tử tế quá ! - người đàn bà đáng thương kêu khẽ.

- Khách hàng đến cửa hiệu chúng tôi chọn hoa nhất định đòi chậu hoa phải giao tận tay bà ! - Hannibal giải thích.

Margaret Compton lấy cặp mắt kính đặt bên cạnh đeo vào.

- Tắm thiệp ! - Bà nói. Đưa cho tôi xem tấm thiệp đi.

Hannibal đặt chậu hoa lên bàn nhỏ kê đầu giường và đưa cho bệnh nhân tấm thiệp đi kèm.

- Chúc bà mau chóng bình phục - Bà Compton đọc lớn tiếng.

Bà thắc mắc lật qua lật lại tấm thiệp mỏng.

- Không có ký tên ! Bà nói.

Hannibal biết rõ hơn ai hết là không có chữ ký.

- Giống y như hôm qua - Bà Margaret nói tiếp - Món đồ gửi hôm qua cũng có thiệp không ký tên. Chắc là phải đăng trí lăm mới quên ký.

- Có thể cháu thử giúp bà - Hannibal gợi ý - Người đàn ông mua chậu hoa này cao lớn và gầy. Tóc đen, nhưng gương mặt lại trắng bệch.

- Hừm ...- Bà Compton kêu, như sắp ngủ thiếp.

Hannibal đang tuyệt vọng tìm cách đưa rấn vào câu chuyện. Đột nhiên bệnh nhân thức tỉnh một chút.

- Lạ thật ! - Bà nói - Hôm qua, người đàn ông giao con rấn hổ mang cho tôi cũng có nhận dạng giống như vậy. Không hiểu ai ... ai...

- Con rấn hổ mang ! - Hannibal thốt lên.

- Phải ... một con nhỏ xíu xinh xắn ... xinh xắn.

Bệnh nhân lại nhắm mắt và dường như sắp thiếp đi, nhưng Hannibal không cho phép bà ngủ:

- Rấn hổ mang à ? - Hannibal nói. Lạ quá . Có phải bà sưu tập bò sát không ạ ?

Cặp mắt sáng lại mở ra:

- Không, không ! Đó không phải là rấn hổ mang thật. Đó chỉ là cái vòng đeo tay. Thường tôi không thích...

Dường như bà đang tìm từ để nói. Hannibal kết thúc dùm bà:

- Bà không thích những đồ vật trang trí bằng rấn à?

- Phải. Ghê quá... rấn ! Nhưng con này .., đẹp thật. Tôi đã đeo vào tay. Không hiểu ai gửi...

Bệnh nhân thực hiện một cử chỉ hướng về bàn kê đầu giường.

- tôi muốn cho cậu xem.. Nhìn... trong túi xách...

Hannibal mở ngăn kéo ra, lấy cái túi xách tay đưa cho bà Compton. Bà mở ra, lấy chiếc vòng đeo tay, đưa cho cậu khách trẻ.

Hannibal cầm vòng đeo tay lên, xem xét thật kỹ. Đó là một chiếc vòng đeo bằng kim loại màu vàng, có thể mở ra được, để xỏ tay vào. Gần nút cài, vòng đeo tay có hình đầu con rắn hổ mang. Những viên đá quý nhỏ xúu tạo thành mắt rắn. Phía sau đầu rắn, phần kim loại vành rộng ra để tạo thành mang con rắn. Phần này có cần mang xanh dương và xanh lá cây thật nhỏ. Hannibal vuốt ngón tay ở vòng trong. Bề mặt hoàn toàn phẳng.

- Hôm qua, khi bà lái xe, bà có đeo chiếc vòng này không ạ? - Thám tử trưởng hỏi.

- Có, tôi có đeo. Hôm qua à ? Cứ tưởng như mấy thế kỷ đã trôi qua.

Bà quay đầu đi, nhắm mắt lại.

- Vụ tai nạn ngu xuẩn thật ! - Bà rên rỉ nói khẽ. Cái bánh xe tự nhiên sút ra...

- Vậy là bà bị mất bánh xe à ? - Hannibal nói - Không có chuyện gì khác xảy ra à ? Bên trong xe ?

Bệnh nhân giương mí mắt lên.

- Trong xe à? ... Không... Tại bánh xe mà... Bánh xe chạy đi mất. Tôi thấy nó lăn trước mắt tôi, trên xa lộ, rồi xe tông vào ... và...

Tiếng sột soạt phía sau lưng khiến Hannibal quay lại. Cô y tá vừa mới bước vào đang trừng mắt nhìn Hannibal .

- Cháu về đây !- Hannibal vội vàng thông báo.

Hannibal trả chiếc vòng đeo tay cho bà Compton và mỉm cười với bà:

- Cháu hy vọng cháu hoa này sẽ mang lại may mắn cho bà - Hannibal nói dịu dàng.

Rồi Hannibal bước ra theo cô y tá. Cô rầy thám tử trưởng:

- Tôi đã bảo không được ở lâu.

- Em xin lỗi. Em định nói chuyện với bà một hai phút thôi ... Em xin lỗi !

Hannibal chui vào thang máy, bấm xuống tầng trệt, rồi hấp tấp rời khỏi bệnh viện.

- Sao ? Được không ? - Peter hỏi khi thấy Hannibal về - Cậu có moi được tin không?

- Bà ấy nói rất nhiều - Hannibal vừa leo lên ngồi cạnh Peter vừa trả lời . Bà ấy có con rắn bên mình.

- Con rắn ! - Hans sững sốt thốt lên - Làm thế nào bà ấy nhập viện được cùng một con rắn ?

- Anh Hans ơi, không phải con rắn thật ! Hannibal giải thích - Mà chỉ là một chiếc vòng đeo tay hình con rắn hổ mang.

- Có thể người ta muốn hại bà bằng cách đó ! Peter nói khẽ - Cậu nhớ lại đi ! Dòng họ Borgia phân phát cho kẻ thù những chiếc nhẫn có chứa thuốc độc. Những người này bị đâm vào một cây kim nhỏ xúu giấu dưới mặt nhẫn và lăn đùng ra chết ngay !

Hannibal lắc đầu.

- Mình đã xem chiếc vòng đeo tay kỹ lắm. Không có gì khả nghi. Chiếc vòng bình thường ... Nhưng do chính Falsell trao cho bà Margaret Compton. Và ngoài món nữ trang ấy, không hề có con rắn nào trong xe khi tai nạn xảy ra. Một bánh xe bị rời ra và xe đụng phải chướng ngại vật đầu tiên mà nó gặp. Còn bây giờ, nếu cậu giải thích được cho mình nghe làm thế nào mà một chiếc vòng đeo tay có thể làm cho bánh xe ôtô chạy mất, thì mình sẵn sàng ăn hết mấy cái bếp gang mà chú Titus vừa mới mua !.

12. Ba Thám Tử Trẻ Náo Động !

Khi vừa tới Thiên Đường Đồ Cổ và bước vào xưởng, Hannibal và Peter thấy ngay bóng đèn nhỏ màu đỏ chớp chớp trên máy in. Tín hiệu này cho biết điện thoại đang reng ở bộ tham mưu.

- Chắc Doris gọi ! - Hannibal nói - Mình có cho số điện thoại riêng của nhóm.

Peter nhắc miếng lưới che giấu cửa vào Đường Hàm Số Hai, rồi bỏ vào ống gang... Hannibal đi theo. Khi Babal mập chui vào xe lán, thì Peter đã cảm ống nghe lên.

- Đúng là bà Margaret Compton có một con rắn, Peter giải thích, nhưng đó chỉ là một chiếc vòng đeo tay... một chiếc vòng đeo tay hoàn toàn vô hại...

Peter ngừng để nghe Doris . Giọng nói của Doris vang rõ bên tai Hannibal.

- Bà Compton bị mất một bánh xe - Peter nói tiếp - Chỉ có vậy thôi. Đó chỉ là một vụ tai nạn.

Doris im lặng, rồi nói một cái gì đó, làm cho Peter nhúm mày.

- Nhưng bọn anh vừa mới về tới mà ! - Peter phản đối.

Doris ngắt lời, rồi nói chuyện một hồi. Peter thở dài, lấy tờ giấy và ghi địa chỉ vào đó.

- Được rồi ! - Peter thở dài nữa - Sau khi ăn tối xong !

Peter gác máy. Hannibal hỏi thăm:

- Có chuyện gì mới hả ?

- Doris gọi trên máy trong nhà bếp - Peter giải thích - Nghe nói Falsell và cô Osborne chui vào phòng thư viện, khóa cửa lại, còn Bentley thì đi chợ. Bentley có cung cấp thông tin về chỗ làm cũ. Ông có một giấy giới thiệu của một bà ở Brentwood, mới dời nhà để theo chồng, chuyển công tác đến Kansas City. Giấy giới thiệu kia là của một giáo sư ở Arcadie. Doris có gọi thử đến Kansas City, nhưng dường như chủ củ của Bentley không có điện thoại Còn đường dây của giáo sư, thì không có ai trả lời.

- Khả nghi quá - Hannibal nói khẽ - Đáng lẽ Doris phải hỏi thăm trước khi thuê ông này !

- Thì Doris không làm và bây giờ bắt bọn mình làm thay. Doris nói với Bentley là cần ghi địa chỉ của ông để điền vào phiếu bảo hiểm xã hội. Ông ấy cho Doris địa chỉ riêng. Ông ở số 1854, North Tennyson, ở Santa Monica. Doris muốn bọn mình đến ngay chỗ đó để kiểm tra và tìm thêm thông tin.

- Và cậu nói với Doris rằng ta sẽ đi ngay sau khi ăn tối hả ?

- Đúng. Nếu không về nhà ngay, thế nào mẹ mình cũng la mình một trận.

- Chắc thím Mathilda cũng đang chờ mình về. Vậy ta sẽ đi santa Monica cuối giờ chiều.

- Nếu nghe theo Doris, chắc bọn mình không còn thời gian thở quá .

- Đây là thân chủ của nhóm ! - Hannibal nhắc nhở - Đáng lẽ Doris phải hỏi thăm kỹ trước khi thuê Bentley, nhưng chuyện đã rồi ! Bây giờ Doris cảm thấy cần tìm thông tin về ông và mình cho là Doris nghĩ đúng. Mình sẽ gọi điện thoại hẹn Bob trên quốc lộ, trước chợ, lúc bảy giờ tối. Cậu thấy được không ?

- Mình sẽ cố đến ! Peter hứa.

- Vậy hẹn bảy giờ nhé !

Đúng bảy giờ, Ba Thám Tử Trẻ đáp tren con đường ven biển về hướng Santa Monica. Đường nhà Bentley được phát hiện rất nhanh trên bản đồ thành phố. Số 1856 đường North Tennyson là một ngôi nhà lớn có mái ngói. Một tấm bảng nhỏ cắm trên bãi cỏ trước nhà cho biết số 18554 nằm phía sau.

- Có lẽ là một căn hộ nằm trên nhà xe - Hannibal nói - Đi, ta hãy đi theo lối này ... A ! Đúng rồi, mình không hề lầm. Có căn hộ phía trên nhà xe này...

- Làm sao biết được Bentley có ở đây không ?- Peter hỏi - hiện ông ấy sống ở nhà gia đình Jamison mà.

- Ta hãy vào nhà lớn hỏi thăm - Hannibal đề nghị - Ta sẽ nói rằng ... hừm... rằng ta là bạn của cháu ông Bentley. Ta từ Westwood đến đây ghé thăm ông ấy.

- Như vậy là đủ bắt chuyện rồi - Bob tán thành.

Hannibal bấm chuông cửa nhà lớn. Hannibal chờ gần một phút, rồi bấm chuông lần nữa. Không ai mở cửa.

- Thua rồi ! - Peter nói khẽ.

Hannibal lại lôi kéo hai bạn ra lối đi và xem xét nhà xe.

- Giả sử Bentley thật sự ở đây - Hannibal nói từ từ. Thường có thể đánh giá một con người chỉ bằng cách quan sát chỗ người đó sống.

- Gián điệp á ? - Peter hỏi khẽ.

- Ta vẫn có thể nhìn qua cửa sổ, - Hannibal đáp.

Dự kiến hoàn toàn không có gì khó khăn. Thật vậy, một cầu thang đi từ sân nhà xe , dẫn từ bên ngoài lên căn hộ. Căn hộ nhìn ra thềm nghỉ nhỏ. Ngay bên cạnh, có cửa sổ..

- May quá ! - Thám tử trưởng nói khẽ và áp mũi vào kính cửa sổ.

Bob đứng bên cạnh để nhìn. Peter cũng nhìn qua vai Hannibal.

Những tia nắng mặt trời cuối cùng đang lặn chiếu thẳng vào bên trong căn hộ. Trên tường đối mặt ba thám tử là những kệ đầy áp sách. Một cái bàn lớn, đặt ngay giữa phòng biến mất dưới những tập hồ sơ, giấy tờ và những quyển sách khác. Trên một cái bàn nhỏ hơn, có máy đánh chữ. Ngoài ra có thêm ghế xoay và đèn bàn. Ba thám tử thò cổ tới và qua cánh cửa mở của một gian phòng nhỏ bên cạnh, nhìn thấy một đi-văng đơn sơ có phủ tấm chăn màu mè.

- Trông giống văn phòng hơn là căn hộ bình thường - Peter nhận xét.

Hannibal bước ra khỏi cửa sổ.

- Người giúp việc bí ẩn của ta thích đọc sách - Hannibal tuyên bố - Và biết đánh máy nữa.

Bob nhìn tiếp qua kính cửa sổ kêu:

- Nhìn tựa sách kìa ! Những quyển trên bàn ấy ... Có Trò phù thủy, Y học và ma thuật, Chuyện luận về ma thuật thực hành... À ! quyển này mới ra ! Nó mới được nhập vào thư viện tuần này ! Còn nữa Đạo Vô-đưa và Nghi lễ qua các thời đại.

- Không có gì về rắn hổ? - Peter hỏi.

Hannibal đang vật lộn với tay cầm cửa, nhưng nó không chịu xoay. Thám tử trưởng quay trở về cửa sổ.

- Cửa sổ không đóng ! - Hannibal nhận xét.

Hannibal nhìn Bob và Peter, dò hỏi... Peter kiểm tra rằng sân trước nhà xe không có người. Phần mình, Peter kiểm tra xem trong ngôi nhà lớn có động tĩnh gì không.

- Bọ tóm là chết đấy ! - Peter nói.

Rồi Hannibal kéo phần trên cửa sổ, cố không gây tiếng động. Hai giây sau, Hannibal đã vào trong căn hộ nhỏ. Bob và Peter bước vào theo sau.

Ngoài sách về ma thuật mà Bob đã nhìn thấy trên bàn, có nhiều sách khác cùng thể loại trên kệ : Nghi lễ các dân tộc hoang sơ và Những trò phù thủy từ thời xa xưa nhất cho đến thời hiện đại.

- Chắc ông này cảm thấy rất thoải mái khi ở cùng nhà với dì Pat và Hugo Falsell ! - Peter nhận xét.

- Nếu ông ấy đọc qua tất cả những quyển sách này, thì mình phục đấy - đến lượt Bob nói - Mình có thử xem vài quyển thôi, khó hiểu lắm.

- Vậy là ông Bentley rất sành về khoa huyền bí - Hannibal nói - Ai ngờ một người giúp việc có nhiều kiến thức như thế ?

Hannibal cúi xuống một tập hồ sơ dày để trên bàn làm việc và lật thử vài phiếu. Một phiếu nói về “Những tin đồn của Mara”, một phiếu khác về “Tam giác xanh”. Một phiếu thứ ba có kẹp một sấp những tờ giấy mỏng có tựa đề là “Giáo phái vòng phía dưới”.

- Không biết đây có phải là tổ chức mật của ta hay không? - Hannibal nói khẽ.

Hannibal lấy một tờ giấy, mở ra xem.

- Đúng rồi ! - Khi đó Hannibal đắc thắng la lên.

- Cậu tìm thấy gì đó ?- Bob hỏi.

Hannibal mở thêm vài tờ giấy nữa.

- Đây là một loạt những ghi chép về cô Patricia Osborne ! - Hannibal đáp - Vậy là Bentley quan tâm đến dì của Doris ! Trên tờ giấy này, ông ấy ghi rằng cô Patricia Osborne đã thuộc năm tổ chức bí mật khác nhau trong mười hai năm vừa qua, rằng cô Osborne đăng ký mua dài hạn hai tạp chí chiêm tinh học và đã từng đến Ấn Độ chỉ để được một người thầy hướng dẫn triết học Hin-du, còn có phần ghi chép cho biết cô Osborne đã đến nhà gia đình Jamison vào tháng năm, còn Hugo Falsell đến Rocky ít lần sau đó.

- Còn gì nữa không? - Peter hỏi.

Hannibal mở thêm một tờ giấy nữa.

- Ủa ! Bản sao kê ngân hàng của cô Osborne . Đường như dì Pat không được giàu có lắm.

- Bentley quan tâm đến thu nhập của dì Pat à ? - Peter hỏi nữa.

Thám tử trưởng lục lạo trong mớ giấy trước mặt.

- Hình như vậy - Hannibal nói - Ô hô, có những tờ ghi chéo tương tự, nhưng lần này liên quan đến Noxy, ông bạn chủ tiệm bánh. Ngoài tiệm bánh, ông ấy còn có nhà ở Los Angeles. Ông ấy khá giả hơn là có thể nghĩ khi nhìn vẻ bề ngoài.

- Còn bà mặc đồ cam ?

- Madelyne Enderby, thợ làm đầu hả ? - Hannibal lại chú ý đầu vào hồ sơ - Đường như bà này cũng từng là thành viên của các tổ chức huyền bí. Bà là chủ cơ sở kinh doanh của mình và kiếm được rất khá . Ngoài ra, bà còn bỏ vốn đầu tư nhiều chỗ.

- Cậu còn thấy gì nữa không ?- Bob hỏi.

- Có. Về cô Ken, người bán thức ăn kiêng... Cửa hiệu của cô này làm ăn khá lắm ! Cô ấy vừa mới xin được một khoản vay để mở thêm cửa hiệu thứ hai... Có những phiếu khác, về những người mà chúng ta không quen !

- Ma thuật và trò phù thủy ! - Bob nói khẽ - Và tiền bạc nữa !

- Có thể ba thứ này đi chung với nhau - Hannibal giả thiết.

Peter mở thử một ngăn kéo bàn. Do ba bạn có mặt ở đây để lục soát, thì không nên bỏ sót cái gì hết. Ngăn kéo không có gì, ngoại trừ vài kẹp giấy và một máy ghi âm nhỏ xíu. Cuộn băng quần sẵn trên robin.

- Ước gì mình cũng có một cái như vậy ! - Peter thốt lên. Bỏ vào túi rất tiện.

Bob xem xét thật kỹ vật mới tìm được.

- Thiết bị rất hay - Bob nói - Chạy bằng pin. Không cần phải cắm điện.

Bob bấm một nút : một ngăn nhỏ xíu mở ra. Bên trong có micro.

- Máy này rất tuyệt ! - Bob thốt lên - Có thể giấu bất cứ nơi nào. Mình dám chắc cơ quan tình báo cũng không có máy xịn bằng !

- Mình rất muốn biết có gì trên băng ghi âm - Hannibal nói - Bob ơi, cậu có biết cách nào để bật máy chạy không ? Tay mình to quá, mình không dám đụng vào đâu .

Bob cho máy chạy . Sau vài tiếng kêu rắc và tiếng động không rõ, ba thám tử nghe giọng đàn ông nói :

- Ta có thể bắt đầu !

- Giọng Falsell ! - Bob thốt lên.

- Tối hôm nay, chúng ta không có mặt đầy đủ - giọng nói thoát xác tiếp tục - Có thể chúng ta sẽ không làm gì được, nhưng cũng có thể bác sĩ Shaitan sẽ cử phái viên đến. Tiếng nói của răn có thể nói chuyện với ta từ xa ...

- Đây là băng ghi âm buổi họp ở nhà Jamison ! - Peter kêu.

- Chắc là máy đã được giấu trong phòng khách, hay ở một nơi rất gần - Bob nói.

Ba thám tử còn nghe thêm giọng khàn khàn của Madelyne Enderby và tiếng cầu nhàu của Noxy. Rồi ba bạn nghe Patricia Osborne nêu ước muốn sao cho Margaret Compton bị ngăn cản không thể đến dự cuộc bán đấu giá.

Đột nhiên, âm thanh mà ba bạn đã nghe tối hôm đó vang lên trong căn phòng nhỏ, thật sự rõ và đáng sợ ... tiếng hát lầm rầm khủng khiếp đã làm cho chị Marie bỏ chạy và đã thúc đẩy Doris Jamison nhờ ba thám tử trẻ giúp đỡ.

- Tiếng nói của con răn ! - hannibal nói khẽ.

Bob rung mình và vội vàng đặt máy ghi âm xuống bàn, nhưng bài hát khủng khiếp vẫn vang lên tràn ngập cả phòng bằng những âm rung quỷ quái.

Không ai nghĩ đến việc tắt máy. Cuộn băng chạy hết đến cùng. Cuối cùng tiếng hát lầm rầm biến thành tiếng khóc khẽ, rồi nín luôn.

Hannibal nhận thấy mình sợ lạnh người. Mặt trời, mới lúc này còn chiếu vào phòng, đang sắp biến mất.

Và có một người đang đứng ở ngưỡng cửa.

Bentley !

13. Bentley Dọn Nhà.

Đến lượt Peter nhìn thấy ông và thốt một tiếng “Ồ!” buồn rầu. Bob vừa mới bấm nút tắt máy ghi âm, cũng ngẩng đầu lên và giật mình.

Hannibal , bất động và lặng thinh, ngẫm trong đầu nhiều kiểu giải thích để cung cấp cho Bentley. Nhưng rất tiếc, thám tử trưởng không tìm ra được lý do nào chính đáng.

- Chúng tôi sắp đi ngay đây mà ! - Hannibal xấu hổ nói.

Người đàn ông rìa hải cẩu không động đậy. Ông đang chặn ngang cửa vào.

- Các cậu định đi ra theo cùng kiểu đã vào à ? Ông hỏi.

Giọng nói ông giận dữ.

- Các cậu vào bằng cửa sổ, đúng không?

Trông Bentley không còn gì giống “người giúp việc” hiền lành mà Doris đã thuê. Hannibal hiểu rằng ba thám tử đang bị mắc bẫy : Bentley sẽ không để gì mà để cho ba cậu ra về ! Làm thế nào ông ấy nhường đường cho ba thám tử đây ? Hannibal suy nghĩ thật nhanh, rồi nói lớn tiếng :

- Bob ! - Thám tử trưởng gọi - Đưa mình cuộn băng !

Bob nhanh tay lấy cuộn băng ra, đưa cho Hannibal.

- Cái này của tôi ! - Bentley giận dữ la lên.

Hannibal hươ cuộn băng lên cao.

- Này, ông hãy nói cho chúng tôi biết ông làm cách nào để thâm cuộn băng này ? Có phải ông giấu máy ghi âm trong tiền sảnh, tối hôm cô Osborne tiếp khách ?

Cuối cùng Bentley cũng chịu di chuyển. Ông bước vào phòng và chụp lấy cổ tay Hannibal. Khi đó, thám tử trưởng hét lên thật lớn :

- Chạy đi ! Nhanh !

Peter và Bob không chờ nói lần hai. Cả hai phóng qua cánh cửa mở. Khi đó Hannibal đột ngột thả cuộn băng trong tay ra, đồng thời ngoéo chân Bentley.

Người đàn ông có ria mắt thẳng băng và chữi thâm. Cuộn băng rớt lăn xuống đất. Không để ý đến nó nữa. Hannibal chạy ra cửa. Khi đến gần cửa, thám tử trưởng bị Bentley níu áo sơ mi lại. Nhưng Hannibal vùng ra được và lao xuống cầu thang.

Đổi thủ không tìm cách bắt lại Hannibal. Ông chỉ đứng ở ngưỡng cửa nhìn ba thám tử tháo chạy. Ba bạn nhảy lên xe đạp, chạy thật nhanh đi.

Chỉ khi được thật xa rồi, ba thám tử trẻ mới dừng lại thở và bàn về sự kiện vừa qua.

- Này Babal ! Không hiểu ai cảm thấy lúng túng hơn ... Bentley hay bọn mình ? - Peter hỏi .

- Nếu ông có đòi thưa kiện, bọn mình chỉ việc nói về cuộn băng và tập hồ sơ.

- Cuộn băng và tập hồ sơ có thể tiêu hủy dễ dàng - Hannibal trả lời - Chúng ta thật sự có lỗi , vì đã đột nhập vào nhà riêng của người khác. Ngoài ra, Bentley đã từng thấy chúng ta với Doris. Có muốn bắt chúng ta, ông biết rõ phải tìm ta nơi nào rồi.

- Làm sao bây giờ ? - Bob thở dài.

- Không làm gì hết, ngoài việc bình tâm quay về Thiên đường Đồ cổ, báo cáo với nữ thân chủ của ta và chờ đợi... Rất có thể ta sẽ không bị sao. Ta biết rằng chính Bentley cũng đã đột nhập vào nhà gia đình Jamison, mà không được phép, để ghi âm lại những gì mà Falsell và mấy người kia nói tối hôm đó. Ta còn biết ông ấy đã lấy được bản sao kê tài khoản ngân hàng của cô Patricia Osborne . nếu phải giải thích tại sao lại đi điều tra về tình trạng tài chính của cô Osborne, có đúng là ông ấy sẽ lúng túng không?

- Tổng tiền ? - Peter thử nói.

- Cũng có thể - Hannibal thừa nhận - Thôi, ta hãy về bộ tham mưu gọi điện thoại cho Doris !

- Đáng lẽ Doris phải cho bọn mình hay trước rằng Bentley sẽ về nhà tối nay - Peter tức giận càu nhàu.

- Có thể Doris không biết - Hannibal nói.

Ở bộ tham mưu, chuông điện thoại đang reng khi ba thám tử chui qua cửa sập vào xe lán. Doris ở đầu dây.

- A-lô ! Các anh ơi ! Em rất tiếc ...

Hannibal vội vàng cầm điện thoại vào bộ khuếch âm tự chế để tất cả cùng nghe người đầu dây nói chuyện.

- Bentley đã bắt quả tang bọn anh ! Thám tử trưởng sẵn giọng cắt ngang lời xin lỗi của Doris.

- Em xin lỗi - Doris nói nữa - Em cố báo cho các anh biết, nhưng các anh đi mất rồi. Bentley nói là ông quên một cái gì đó rất cần thiết, phải quay về nhà lấy. Làm sao em có thể bắt buộc ông ấy ở lại nhà sau khi đã làm xong hết việc rồi, đúng không?

- Đáng lẽ em phải thử giữ ông ấy lại - Hannibal nói - Xém chút nữa, anh bỏ lại chiếc áo sơ mi đẹp nhất. Anh nghĩ em sẽ mất người giúp việc này.

- Anh nghĩ ông ấy sẽ không trở lại nữa à ?

Hannibal phân vân.

- Có thể ông ấy đủ trắng tráo để xuất hiện trở lại ... nhưng bọn anh đã vào được căn hộ ông ấy và phát hiện đầy chứng cứ để nghi ngờ rằng có thể ông ấy tổng tiền di sản của em. Ông ấy đã điều tra về tình trạng tài

chính của dì em. Cũng gần như chắc chắn là chính Bentley trốn trong chuồng ngựa tối hôm Falsell và những người kia tập hợp trong phòng khách nhà em. Ông ấy đã thâu băng tất cả những lời nói tối hôm đó.

- Thật là phi lý ! - Doris thốt lên - Không ai có thể dọa tổng tiến dì Pat em ! Dì Pat trong sạch như tuyết.
- Nếu dì vô tội, thì tại sao dì bối rối xúc động về tai nạn của Margaret Compton như thế ?

Doris không trả lời.

- À , mà hiện dì Pat đang ở đâu?
- Trên lầu... dì đang khóc.
- Còn Hugo Falsell ?
- Trong phòng thư viện, không biết đang làm gì nữa.
- Em có nghe tiếng con rắn hát lẩm rầm nữa không ?
- Không. Nhà này im lặng và vui vẻ như cái nắm mồ ấy.
- Vậy thì em hãy cảnh giác 1- Peter nói vào ống nghe - Nhớ báo bọn anh khi nào Bentley trở về !

Nhưng Bentley không xuất hiện trở lại... Đầu giờ hôm sau, Doris gọi điện thoại cho Hannibal để báo tin: không có dấu hiệu gì về người đàn ông giúp việc.

Trễ hơn một chút, cùng ngày hôm đó, Hannibal và Bob đi đến Santa Monica: cửa sổ căn hộ phía trên nhà xe đóng kín mít.

Cũng như hôm qua, Hannibal bấm chuông ở cửa ngôi nhà lớn. Lần này có một người phụ nữ ra mở cửa. Thám tử trưởng tử xưng là người giao hàng ở cửa hàng thực phẩm và được trả lời rằng căn hộ phía trên nhà xe không có ai hết. Hannibal phải mang hàng về : khách của cửa hàng thực phẩm đã ra đi không để lại địa chỉ !

- Cô có thể cho cháu biết khách nhờ dịch vụ của công ty nào để dọn nhà không ạ? - Hannibal hỏi thăm . Khách còn thiếu tiền ở cửa hàng cháu và thế nào ông chủ cũng muốn tìm lại khách...
- ông ấy tự dọn nhà một mình - Người phụ nữ trả lời - Tôi thấy ông ấy lái xe đến, cùng một rờ mọc nhỏ. Như vậy là đủ mang đi tất cả.

Hannibal cảm ơn và quay ra cùng Bob.

- Chắc là chúng ta sẽ không còn nghe nói đến Bentley nữa, ít nhất là trong thời gian gần đây - Hannibal nói với Bob - Nhưng mình không biết phải lấy làm vui hay buồn về điều này...

14. Vòng Kim Cương Của Nữ Hoàng.

- Em thấy nhớ Bentley quá - Doris thú nhận với Hannibal ba ngày sau khi người giúp việc biến mất - Có ông ấy, nhà này vui hơn một chút. Bây giờ thì chán lảm. Dì Pat cứ nằm trong phòng khóc lóc hoặc đứng rầu rĩ trong tiền sảnh. Falsell thì lảng vảng đây đó, luôn theo dõi dì Pat. Nhưng sáng nay hắn đi cắt tóc rồi.
- Hai người nói gì khi ở chung.
- Họ im lặng ...

Doris và Hannibal đang ngồi trên hàng rào nhìn con ngựa gặm cỏ.

- E rằng dì em bị lôi kéo vào một vụ không hay nào đó - Thám tử trưởng thở dài - Bob có đọc vài quyển sách về trò7 phù thủy. Trong đó có nói những việc mà dì em hay làm: như vẽ vòng tròn chẳng hạn, hoặc nêu ước muốn dưới ánh đèn cây màu.
- Lâu rồi không thấy đốt đèn cây màu nào hết ! Doris tuyên bố.
- Cuộc bán đấu giá Castilo sẽ diễn ra vào tuần tới - Hannibal nhắc lại - Dì Pat có tham dự không ? Bà Margaret Compton không còn có mặt được để tranh quả cầu pha lê của dì nữa.

- Đúng ! Còn lâu lắm bà Margaret Compton mới có thể đi lại bình thường được. Nhưng em không biết dì em có dự cuộc bán đấu giá không ? Trông dì ủ rũ quá ! Dì cứ gọi điện thoại liên tục đến bệnh viện để hỏi tin bệnh nhân.

Doris nhìn về phía nhà. Một chiếc xe đen sang trọng mới rẽ vào lối đi chính. Một người đàn ông ăn mặc hết sức thanh lịch bước xuống xe. Mười một giờ sáng mà có khách ! Hannibal hỏi xem người khách này là ai. Doris thông tin ngay cho thám tử trưởng.

- Van Storen và Chatsworth ! - Doris nói khẽ - Tất cả những gì họ làm là y như để biểu diễn ! chắc là để quảng cáo thôi ! Em nghĩ người ta mang vòng đeo cổ của mẹ em trả đây ! Đi ! Ra xem đi !

Hannibal đi theo Doris Cả hai bước vào nhà qua cửa sau. Patricia Osborne đang đứng trong tiền sảnh, nhận một gói đồ từ tay vị sứ giả. Hannibal ghi nhận bộ váy tím nhạt của dì Pat bị nhăn nheo và không được sạch sẽ lắm... như thể dì đã mặc mấy ngày liền mà không buồn giặt. Tay dì Pat hơi run khi ký và trao biên nhận cho phái viên của Van Storen và Chatsworth.

Người đại diện của công ty kim hoàn nổi tiếng ra về. Đột nhiên, dì Pat nhìn thấy cô cháu.

- Doris ! - Dì kêu - Chào Hannibal ... Doris, con mở gói này ra đi ! Vòng đeo cổ của mẹ con đó . Con xem thợ kim hoàn làm việc có tốt không.

Doris tháo giấy gói một cái hộp bằng da màu xanh lá cây, rồi mở hộp ra. Hannibal được dịp ngắm vòng đeo cổ tuyệt đẹp gồm một trăm viên kim cương óng ánh.

- Đẹp quá, phải không? - Doris nói khẽ - Có giá trị lịch sử nữa. Và nặng như chì. Mỗi khi mẹ đeo, là mẹ treo cổ luôn !

Doris đóng hộp lại. Cô Osborne lắng tai nghe.

- Có xe tới.

- Ma cà rồng thành phố Rocky đi cắt tóc mới về ! - Doris lầm bầm.

- Con đi cắt cái này vào kết sắt đi ! - Dì Pat nói thật nhanh - Con đi nhanh lên !

Dì Pat đột nhiên có vẻ lo lắng khi nghe tiếng chân bước ở cửa vào.

- Được rồi, dì Pat à !

Doris phóng thật nhanh lên lầu, một giây trước khi Hugo Falsell bước vào . Falsell sắc mùi dầu thơm bôi tóc. Doris xuất hiện trở lại trên thềm lầu, không còn cầm hộp xanh trong tay nữa, và gọi Hannibal qua lan can:

- Lát nữa gặp lại nhé !

- Đồng ý ! - Hannibal đáp, rồi ra về ...

Suốt ngày, Hannibal làm việc ở kho bãi, nhưng vẫn gần xưởng, phòng trường hợp Doris có gọi điện thoại đến. Đến năm giờ, Hannibal nhận được điện thoại đang chờ.

- Alô ! Anh Hannibal hả ?... Anh nghĩ sao về thái độ của dì em lúc sáng ?

- Hay lắm ! Rõ ràng dì không muốn Hugo Falsell biết rằng vòng đeo cổ đã được trả về.

- EM nghĩ dì đã gọi điện thoại cho Van Storen, ngay khi biết Falsell có hẹn với thợ cắt tóc. Chắc là dì sắp xếp để người ta mang món nữ trang đến trước khi con người khủng khiếp kia trở về. Nhưng anh Babal ơi, có điều làm em lo ! Điều quan trọng là giữ vòng đeo cổ xa Falsell, vậy thì sao lại cho mang nó trở về ? dì Pat có thể yêu cầu Van Storen và Chatsworth cất giữ vòng đeo cổ cho đến khi mẹ em về.

- Có thể dì cần ! - Hannibal gợi ý .

- Làm sao mà dì cần đến được ! - Doris phản đối - Vòng đeo cổ của mẹ mà !

- Đúng ! - Hannibal trả lời - Vì vòng đeo cổ là của mẹ em và vì em biết mã số kết sắt, thì em có thể dễ dàng lấy lại. Em có đồng ý giao nó cho Ba Thám Tử Trẻ trong một thời gian ngắn không ? Anh muốn kiểm tra một điều. Em có thể ra khỏi nhà mà không bị ai thấy không?

Doris không do dự.

- Em có áo choàng mà em hay mặc để cưỡi ngựa. áo rộng đến nỗi em có thể giấu cả một cái nhà ở dưới.

- Tốt lắm ! Vậy em hãy mang vòng đeo cổ đến Thiên Đường Đồ Cổ ngay khi có thể. Dù sao, ở đây cũng an toàn hơn là ở nhà em. Anh chờ em trong xưởng. Bây giờ em gác máy đi, anh cần gọi chú Warrington. Ngày mai ta sẽ cần đến chú.

Chưa đầy sáu giờ, Doris đến Thiên Đường Đồ Cổ cùng cái hộp xanh chứa vòng đeo cổ. Hannibal lấy hộp, cất vào ngăn kéo bàn làm việc trong bộ tham mưu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Warrington lái chiếc xe Rolls Royce mạ vàng đến.

- Trách nhiệm lớn quá, cậu Hannibal à - Bác tài chở dài khi được Hannibal trao cái hộp xanh - Vòng đeo cổ từng là của nữ hoàng !

- Chú là người duy nhất có thể giúp cháu - Thám tử trưởng nói - Bob, Peter và cháu đều không thể làm được việc này. Tội cháu chỉ là trẻ con, người ta sẽ ngạc nhiên nếu thấy cái này trong tay tội cháu.

Warrington ý thức được tầm quan trọng của nhiệm vụ được giao, nghiêm trang gật đầu.

- Tôi hứa sẽ hết sức cẩn thận - Ông hứa - Tôi sẽ về khoảng hai giờ chiều !

Thật vậy, Warrington về đúng hai giờ chiều. Hannibal đang canh chờ, ra đón chú tại cổng và dẫn chú vào xưởng. Bob và Peter đang ở đó chờ cùng Doris.

- Thưa cô Jamison - Bác tài trình trọng nói - tôi xin báo cáo về kết quả chuyến đi.

Warrington ngồi xuống ghế, mở cái hộp xanh ra, lấy vòng cổ trải trên hai đùi.

- Món nữ trang này trong đẹp mắt thật, nhưng đó là đồ giả !

- Bậy bạ ! - Doris nhảy phốc dậy - Vòng đeo cổ của mẹ ! Từng là của nữ hoàng Eugénie. Đây là món châu báu vô giá.

Warrington có vẻ lúng túng.

- tôi rất tiếc thưa cô, nhưng đây không phải là vòng đeo cổ của nữ hoàng. Đây chỉ là một cái bất chước giống y. Tôi đã hỏi thăm ba chuyên gia về kim cương, nói là mới tìm thấy trong đồng đồ của một người bà con vừa mới chết. Người ta trả lời tôi là không cần phải bảo hiểm cái này, bởi vì không ai chịu bảo hiểm nữ trang giả.

- Đồ giả ! - Doris xém nghệt thở kêu lên một lần nữa - Trả lại đây !

Warrington không nói lời nào và đưa trả Doris vòng đeo cổ.

- Chắc là em định nói chuyện với dì , phải không ? - Hannibal nhẹ nhàng gợi ý.

- Chứ còn gì nữa ! - Doris nói cương quyết - Em về nhà đây . Thế nào em cũng bắt buộc dì phải khai ra dì đã làm gì với vòng đeo cổ thật !

- Em không cần phải đi hỏi dì Pat ! - Hannibal nói thêm - Anh nghĩ tự chúng ta có thể đoán ra . Chính em đã nêu giải pháp tốt nhất là tối hôm qua, khi nói là nên để cho Van Storen và Chatsworth giữ vòng đeo cổ. Chắc dì em đã làm đúng như vậy. Vòng đeo cổ nằm an toàn ở cửa hiệu Van Storen cho đến khi mẹ em về. Dì em đã đặt thợ kim hoàn Van Storen làm một bản giả y hệt để cất vào kết sắt thế chỗ món nữ trang thật.

- Đáng đời bọn trộm ! - Doris vừa nói khê vừa ngồi từ từ trở xuống - Em thật là ngốc , không hiểu ra sớm hơn ... Chắc là dì Pat hết sức dè dặt tên Falsell. Tại hấn mà dì đã đặt làm vòng đeo giả. Vì vậy mà dì lên lút hành động.

- Vậy là dì Pat sợ hấn cướp mất vòng đeo cổ à ?- Peter hỏi.

- Nãy giờ đang nói chuyện đó mà - Bob lầm bầm.
- Dĩ nhiên ! - Doris đáp - Và nếu Falsell lấy cắp vòng đeo cổ giả, hắn sẽ bị lộ tẩy, mà không ai mất mát gì.
- Ẩn đằng sau cái này, có thể là một chuyện khác ngoài chuyện trộm cắp đơn thuần - Hannibal suy nghĩ - và nói tiếp. Mình có cảm giác chuyện vòng đeo cổ liên quan mật thiết với tai nạn của bà Margaret Compton, với tiếng hát lầm rầm trong cái nhà thê lương của em.
- Em sợ không? - Peter hỏi thử.
- Có, em cũng hơi sợ.
- Anh không nghĩ em bị nguy hiểm - Hannibal tuyên bố - Khi mà Falsell không cho rằng em là mối đe dọa với hắn, thì em không có cái gì sợ hết. Mặt khác, chắc chắn Bentley có dính líu đến vụ này và rất có thể ông ấy sẽ xuất hiện trở lại, nhưng ông ấy không phải là loại người dữ tợn.
- Em không sợ cho em - Doris đáp - Có gì đâu mà lo sợ ? Người ta chỉ coi em như một đứa trẻ không quan trọng. Em lo, là lo cho dì Pat ! Tối nay, dì Pat và Falsell sẽ tham dự một cuộc họp của cái giáo phái mắc dịch kia. Em nghe hai người nói lúc sáng nay. Falsell nói rằng bác sĩ Shaitan đã triệu tập mọi người đến Torrente Canyon và dì Pat cũng phải đi. Nhưng dì phản đối. Dì không chịu đi. Dì khóc lóc. Cuối cùng dì cũng phải chịu thua.
- Vậy là dì Pat sẽ đến đó. Tốt lắm - Hannibal kết luận.
- Có gì mà tốt đâu ! - Doris phản đối - Thật là kinh khủng, thấy dì như thế, em lo muốn chết !
- E rằng em sẽ luôn thấy dì đau khổ - Hannibal dịu dàng nói - trừ phi chúng ta làm sáng tỏ bí mật về những cuộc họp kia !
- Rồi quay sang Warrington, Hannibal nói thêm :
- Chú Warrington, chú có thể ...
- Bác tài không để Hannibal nói hết câu.
- Tất nhiên - Ông nói - tôi hết sức vui mừng được đến thăm ngôi nhà Torrente Canyon một lần nữa.
- Em cũng đi ! - Doris thông báo.
- Kìa, Doris ! Em phải ngoan chứ ! - Peter mắng.
- Đây là dì của em - Doris giải thích - Và cũng là vòng đeo cổ của mẹ em. và Hugo Falsell ở trong nhà em. Em sẽ đi . Bác Warrington ơi, tối nay cháu tìm bác ở đâu ?
- Tôi nghĩ đến bãi đậu xe đối diện chợ Rocky.
- Hay quá, mấy giờ ạ ?
- Bảy giờ rưỡi, cô thấy có được không?
- Tốt lắm ! Vậy hẹn gặp lại lúc bảy giờ rưỡi nhé !
- Nói xong, Doris bước đi nhanh, vòng đeo cổ giấu dưới chiếc áo choàng.
- Một thiếu nữ có cá tính đấy ! - Warrington nói khẽ.
- Không ai trong ba thám tử trẻ cãi lại lời bác tài.

15. Bác Sĩ Shaitan

- Tối hôm đó, khi leo lên xe chú Warrington cùng Ba Thám Tử Trẻ, trông Doris thật kiên quyết và bình tĩnh.
- Cháu nhất quyết vào cái nhà đó cho bằng được - Cô nói khẽ với bác tài.
- Vâng , thưa cô - Warrington khẽ nói.

- Tất cả chúng ta sẽ vào cái nhà đó - Hannibal cam đoan - Bọn anh có kế hoạch.
- Kế hoạch gì vậy ? - Doris nhanh miệng hỏi.
- Rồi em sẽ biết ! - Hannibal trả lời.

Khi xe đến Torrente Canyon, con đường hoàn toàn vắng vẻ. Không có chiếc xe nào đậu dọc theo tường rào.

- Hay quá ! - Peter kêu - Bọn mình đến sớm nhất !

Warrington đậu phía trên, cách ngôi biệt thự bí ẩn một khoảng. Bob nhảy xuống đất:

- Anh sẽ trốn sau bụi hồng đằng kia - Bob giải thích - Để canh cửa vào.
- Sáng kiến hay! - Doris tán thành.

Bob nhanh chóng vào vị trí canh gác. Khi chiếc xe đầu tiên tới, Bob hoàn toàn bị che khuất phải sau bụi hồng. Madelyne Enderby bước xuống xe. Bà đi thẳng đến máy điện thoại ở cổng vào. Bob đang nghĩ cách bước đến gần bà hơn, thì chiếc xe Corvette tím nhạt chạy đến. Hugo Falsell đang lái. Bên cạnh hắn, trong buổi chiều hoàn hôn đang xuống, bóng dáng Patricia Osborne hiện lên mơ hồ. Có thể đoán thấy đầu cô Osborne đang cúi xuống : dường như di đang dùng khăn chấm mắt. Falsell đỡ di xuống xe. Cả hai đến cùng với Madelyne Enderby khi cổng mở ra. Bộ ba bước vào.

Vài phút sau, một chiếc Cadillac xanh da trời đậu sau chiếc Corvette. Bob nhìn thấy một người đàn ông tóc đen và gầy bước ra chỗ điện thoại và cầm ống nghe lên. Hết sức thật trọng để không gây tiếng động. Bob bước ra khỏi chỗ nấp, đi sát theo tường đến gần kẻ lạ. Người đàn ông đang lắng nghe, tai áp sát vào ống điện thoại, rồi ông nói:

- Tôi muốn xuống đến vòng tròn phía dưới.

Xong ông ta gác máy ngay và nhìn thấy Bob đang bước tới rất tự nhiên.

- Chào chú - Bob nói - Cháu đang tìm số nhà 1483 đường Torrente Circle.
- Đây không phải là Torrente Circle mà là Torrente Canyon - Người đàn ông lạ nói - Cậu nhầm đường rồi.
- Máy rung vang lên. Cổng mở ra. Người đàn ông bước vào. Bob quay về chỗ các bạn.

- Xong ! - Bob thông báo - Mình biết mật khẩu rồi. Bọn mình đã biết rằng, khi nhắc điện thoại, ở đầu dây bên kia có người nói “Đêm tối đen như mực”. Khi đó, phải trả lời “Tôi muốn xuống đến vòng tròn phía dưới”. Mình mới nghe một vị khách nói như vậy.

- Tuyệt quá ! - Doris bước ra khỏi xe cùng với Hannibal và Peter.
- Chú nhớ chuẩn bị sẵn sàng nhé - Hannibal nghiêm trang nói với chú tài xế.
- Cứ tin tưởng tôi - Warrington đáp - tôi sẽ chờ.

Ba thám tử và Doris bước thẳng đến cổng. Hannibal nhắc điện thoại, đưa ống tai lên nghe.

- Đêm tối đen như mực ! - Một giọng khàn khàn nói khẽ.
- Tôi muốn đến vòng tròn phía dưới ! - Hannibal cố gắng nói bằng một giọng thật trầm.

Người đối thoại vô danh gác máy xuống. Hannibal cũng gác máy theo. Ngay sau đó, máy rung vang lên. Peter đẩy cổng, cổng mở ra ngay. Cả bọn lên vào khu vườn của ngôi nhà. Cổng đóng lại phía sau lưng. Bob thử xoay tay cầm nhưng vô phương: cổng vẫn đóng.

- Mình biết cách mở - Hannibal cam đoan - chỉ cần ấn cái nút giấu dưới dây leo bên phải.

Bob thử xem xét dây leo.

- Thấy rồi ! Bob kêu . Chắc là dùng để ngắt mạch.
- Hay quá ! - Hannibal mừng rỡ đánh giá - Nhờ biết vị trí chính xác của nút, ta có thể dùng trong trường hợp khẩn cấp.

- Còn bây giờ, đi thẳng vào nhà ! - Doris nói.

- Khoan đã ! - Hannibal phản đối - Nếu cuộc họp này giống như cuộc mà ta đã thấy, thì sẽ còn nhiều người khác đến nữa.

Thám tử trưởng không lầm. Núp trong một góc tối của khu vườn, bốn bạn nhìn thấy nhiều khách bước vào. Mười lăm phút sau, tám người đi qua trước mặt bốn bạn. Bob đếm thầm:

- Tám, cộng di Pat, Hugo Falsell , Madelyne Enderby và người đàn ông cho mình biết mật khẩu, là mười hai tất cả. Cùng số với tối hôm qua. Chắc là hết rồi.

Đúng là hết thật. Mười phút sau cũng không có ai đến nữa. Nhóm thám tử cho rằng đã đến lúc hành động.

- Phải hết sức cẩn thận ! Peter căn dặn . Mình không muốn gặp tên bảo vệ của nhà này nữa !

Bốn bạn lặng lẽ băng qua bãi cỏ. Khi đến gần nhà, bốn bạn nhận thấy có lần sáng giữa những tấm màn dày che cửa sổ. Bốn bạn rời khỏi cửa sổ để ra sau nhà. Hannibal phát hiện cửa nhà bếp và xoay nhẹ tay cầm. Cửa bị khóa.

- Khi đó, Doris lùi lại vài bước và ngược đầu lên.

- Trên kia ! - Cô bé thì thầm - Có cửa sổ nhỏ mở. Cửa sổ này cao và hẹp, nên người ta quên không đóng lại.

- Đó chỉ là một cửa sổ để làm thông một chỗ cất đồ nào đó - Hannibal nói - Mình không lọt qua nổi đâu !

- Mình thì lọt qua được ! Bob tuyên bố . Mình đủ thon để qua .

- Vậy thì cậu thử đi ! Nhưng cẩn thận nhé !

- Đừng lo. Ê ! Peter, giúp mình với.

Peter cho mượn đôi vai to khỏe để Bob leo lên . Bob uốn éo mình để chui vào, lọt qua, rồi đột ngột biến mất.

- Mong sao anh Bob thành công - Doris nói khẽ.

- Suyt ! - Hannibal kêu.

Một phút dài bất tận trôi . Rồi cửa nhà bếp lặng lẽ mở ra . Bob xuất hiện:

- Mời vào - Bob nói thật nhỏ - Mọi người đang ở trong phòng phía trước !

Ba thám tử và Doris rón rén băng qua nhà bếp, theo hướng ánh sáng yếu ớt xuất phát từ tiền sảnh. Phía bên trái tiền sảnh rộng lớn này là một cầu thang dẫn lên lầu, phía bên phải có một cánh cửa hình vòm to rộng. ánh sáng xuất phát từ đó. Cả bốn quay trở về nhà bếp, bây giờ tràn ngập ánh trắng. Bốn bạn nhìn thấy những đồ vật xung quanh: bếp lò, bàn. Đột nhiên Hannibal phát hiện một cánh cửa khác cuối bếp. Thám tử trưởng nắm cánh tay Doris đẩy qua. Bob và Peter đi theo.

Phía bên kia là một phòng tối thui. Đoàn người nối đuôi nhau phải tìm đường thật cẩn thận, tránh không va vào những đồ vật trong phòng, trong đó có một đi-văng phủ tấm vải nhung.

Cuối cùng ba thám tử thấy lần sáng dưới một cánh cửa khác. Hannibal thả cánh tay Doris ra. Ngón tay Hannibal mò mẫm trên cửa gỗ... tìm thấy chốt ... chốt mở ra nhẹ nhàng. Hannibal kéo cánh cửa về phía mình , chỉ hé ra vài centimét. Thám tử trưởng nhìn vào gian phòng rộng lớn có đèn sáng/

- Hiệp hội đã có mặt đông đủ ! - đúng lúc đó giọng nói quen thuộc của Hugo Falsell thông báo.

Hannibal mở cửa thêm một chút nữa . Ba bạn đứng sát lại quanh Hannibal. Cảnh tượng trước mắt thật lạ lùng. Những cây đèn cây đen dài đang cháy trên những cột nền bằng bạc. Giữa phòng là một cái bàn tròn, phủ thảm đen, xung quanh là mười hai người đứng phía sau ghế. Hugo Falsell đứng đối diện với tiền sảnh lớn. Phía bên kia bàn, có một chiếc ghế thứ mười ba, chưa có người. Ghế này trông như ngai. Những con rắn hổ mang bằng gỗ chạm và sơn vàng, tạo thành chỗ tỳ tay và quấn ra phía sau lưng ghế.

Patricia Osborne, đứng bên cạnh ngai, trông như đang để hồn nơi khác. Tất cả những người còn lại chờ đợi, không động đậy, trong gian phòng im lặng. Hannibal nhận thấy cử tọa như bị bóng đen nuốt chửng. Màn màu đen phủ cửa sổ và tường như đang rung nhẹ.

Đột nhiên Falsell lập lại:

- Hiệp hội đã có mặt đông đủ.

Khi đó, Ba Thám Tử trẻ và Doris nghe tiếng chân bước xuống cầu thang. Một hình bóng cao lớn đột ngột hiện lên dưới cửa hình vòm. Kẻ mới đến, mặc áo choàng đen, dừng lại một hồi trên ngưỡng cửa, rồi từ từ bước vào phòng. Ông trịnh trọng ngồi xuống ngai rắn và lần đầu tiên, bốn bạn nhìn rõ mặt ông. Peter nén lại tiếng thốt.

Nước da kẻ mới đến còn tái mét hơn cả Hugo Falsell. Khuôn mặt trắng bệch của ông hiện lên trên áo choàng màu đen như đầu của một con ma. Tóc ông che giấu dưới một chiếc mũ trùm sát đầu cũng màu đen.

Người đàn ông mặc áo choàng ta hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Người đàn ông mặc đồ đen vỗ tay hai lần.. hai bàn tay ông dài, trắng muốt. Khi nghe tín hiệu này, Hugo Falsell chạy ra ngoài và nhanh chóng mang cái mâm về. Trên mâm có một chiếc cốc bạc có chân. Hugo Falsell dâng lên mời nhân vật ngồi trên ngai.

- Xin Bélial cứu giúp tất cả những ai đang có mặt ở đây ! - Người đàn ông nói khẽ.

Ông cầm cốc nâng lên miệng.

- Mong sao Moloch nghe thấy chúng ta ! - mọi người đồng thanh nói/.

Người đàn ông chuyển cốc cho Patricia Osborne. Dì Pat cầm lấy. Dì như đang cố sức nén nước mắt.

- Xin Bélial cứu giúp tất cả những ai đang có mặt ở đây ! - dì Pat run rẩy lập lại.

Dì Pat uống, rồi đưa cho người bên cạnh trong khi mọi người đồng thanh cầu nguyện Moloch. Từng người lần lượt làm đúng nghi lễ, rồi chiếc cốc quay về với người mặc áo đen. Ông đưa trả cho Hugo Falsell.

Khi đó, Hugo Falsell chạy đi lấy một lò than có bốn chân, đặt lên bàn. Người đàn ông áo đen đứng dậy, dang hai tay phía trên đồng than hồng.

- Asmmodée, Abaddon và Eblis, hãy phù hộ chúng tôi ! - Người đàn ông mặc đồ đen ngậm nga.

Falsell dâng cho ông một cái đĩa bạc, ông lấy vài giọt chất lỏng, rảy vào lò than. Cột khói bốc lên, trong khi một mùi nhạt nhẽo và nồng thong đến mũi ba thám tử và Doris.

- Hồi Bélial ! - Người đàn ông áo đen la lên một lần nữa. Xin ngài hãy nghe chúng tôi ! Xin ngài gửi sức mạnh của con rắn phù hộ chúng tôi. Hãy cho phép chúng tôi được thấy ngài dưới hình dạng con rắn. Hãy cho chúng tôi nghe tiếng con rắn !

Người đàn ông áo đen đứng haòn toàn bất động. Giữa sự bất động chung, trong gian phòng im lặng, Doris và ba thám tử bắt đầu nghe bài hát đáng sợ. Một ai đó hay một cái gì đó đang lẩm rầm một cách vô cùng rùng rợn.

Doris động đậy nhẹ, như để chuẩn bị bỏ chạy. Hannibal nắm tay giữ cô bé lại.

Tiếng động đó mạnh hơn. Nó lớn dần, lớn dần, làm mọi người rùng mình.

lần thứ nhì, người đàn ông mặc áo đen, nhúng tay vào đĩa bạc, rảy nước lên than hồng. Mùi nhựa hương lại bốc lên. Đột nhiên, có một cái gì đó thành hình trong làn khói đang bay.

Bob nuốt nước miếng.

- Bélial đang hiện hình ! - người đàn ông mặc áo đen đắc thắng thông báo. Con rắn bắt tử đang có mặt cùng chúng ta !

Ba Thám Tử Trẻ rùng mình khi nhìn ra vật đang ngoằn ngoèo giữa làn khói. Đó là một con rắn hổ mang to tướng, xanh dương và xanh lá, mang xòe rộng, mắt đỏ óng ánh.

Trong khi đó, tiếng hát lầm rầm hững hờ vẫn lớn đến nỗi Hannibal phải cố gắng để không bị tai lại. Cuối cùng nó cũng bắt đầu giảm, yếu dần. Khói cũng bớt đi. Con rắn mờ dần, rồi biến mất. Tiếng hát lầm rầm dứt hẳn. Vật đó đã ra đi.

Người đàn ông áo đen ngồi trở xuống ngai.

- Lợi ích của mỗi thành viên trong giáo phái là lợi ích của toàn thể giáo phái ! Ông tuyên bố - Ta hãy nối vòng tay.

Patricia Osborne nhìn thẳng phía trước, nhưng ngoan ngoãn đặt một bàn tay lên bàn, bị người đàn ông áo đen chụp lấy.

Hannibal đột ngột hất cùi chỏ Peter. Tiếng chân đang bước nhẹ xuống cầu thang. Một hình bóng đồ sộ hiện trong khung cửa vòm. Đó là tên bảo vệ mà Peter bị đụng độ hôm té xuống bức tường. Tên bảo vệ đứng yên một hồi trên ngưỡng cửa, nhìn cử tọa. Rồi hấn vào phòng, tiến đến gần người đàn ông áo đen, nói khẽ vài lời vào tai ông.

- Không thể được ! - Người đàn ông áo đen thốt lên . Tất cả chúng tôi đều có mặt ở đây mà !

- Nhưng phải có một thành viên thứ mười ba - tên bảo vệ vẫn khẳng khái - Cô Enderby, ông Falsell và cô Osborne đã vào cùng một lúc. Sau đó thì từng người đến riêng. Nhưng em đã mở cổng mười một lần ! Vậy là phải có mười ba !

Người đàn ông áo đen đứng dậy.

- Đường như có kẻ đã lên vào mà ta không hay biết . Buổi họp chấm dứt. Tôi sẽ triệu tập các anh chị vào lúc khác.

Hannibal lặn lẽ đóng cửa lại.

- Người ta sẽ tiến hành tìm kiếm bọn mình - Peter thì thầm

Tiếng ghé đẩy và tiếng nói chuyện vang lên từ phòng bên cạnh.

- Chắc chắn rồi ! - Hannibal nói khẽ - Và chắc chắn người phụ trách canh cổng là người đáng sợ.

- Bọn mình chuẩn thôi ! - Bob nói - Hai giây nữa là bọn chúng sẽ có mặt ở đây .

- Các cậu chuẩn ! - Hannibal chỉnh lại - Mình ở lại !

- Cậu nói đùa à ?

- Hoàn toàn không !

Giọng Hannibal chỉ còn là tiếng nói rất khẽ, hầu như không nghe được, yếu hơn tiếng ồn từ phòng lớn.

- Các cậu dẫn Doris ra ngã sau. Theo cùng đường đi như lúc vào. Tạo động tác nghi binh. Trèo qua tường. Cho phát động tiếng chuông báo động. Làm thế nào cho bọn trong này tưởng bọn chúng đã làm cho kẻ đột nhập hoảng sợ. Chạy ra với chú Warrington, nói chú chờ ở góc Sunset Boulevard, mình sẽ cố ra nhanh.

- Đồng ý, Babal à - Bob gật đầu - Nhưng cậu phải cẩn thận nhé !

- Xin hứa !

Hannibal lắng tai nghe ba bạn băng qua nhà bếp . Rồi cửa sau mở ra và đóng lại gây tiếng động nhẹ. Tiếng la, tiếng kêu vang lên từ gian phòng lớn... Có người chạy ra ngoài vườn. Hannibal còn nghe tiếng Doris la, rồi tín hiệu báo động bị khởi động. Ánh đèn chiếu sáng lên đột ngột tràn đầy sân và vườn. Một hồi sau, thám tử trưởng nghe tiếng xe rồ máy và chạy đi.

Hannibal chờ đợi. Chẳng bao lâu, xung quanh lại bình yên trở lại... sự yên bình của một ngôi nhà vắng người. Khi đó, thám tử trưởng mở cửa ra, rón rén băng qua gian phòng lớn và núp sau một tấm màn đen dày. Một hồi sau, Hannibal nghe tiếng chân bước trên lối đi ngoài vườn. Chủ biệt thự vào nhà và đóng cửa lại.

- Chỉ là bọn nhóc ! - Một giọng nói - Bọn nhóc tò mò tọc mạch !

- Mark, vậy mà anh đã để bọn chúng thoát ! Một giọng nói thứ nhì nói thêm ... giọng người đàn ông mặc đồ đen - Đừng có để cho sự việc này tái diễn lần nữa !

Đứng sau tấm rèm dày, Hannibal mỉm cười. Doris, Peter và Bob đã bình yên vô sự... còn chính thám tử trưởng thì đang hết sức thuận lợi để tiến hành điều tra.

16. Kế Hoạch Của Giáo Chủ.

Hannibal đứng bất động phía sau tấm màn dày mừng thầm về cơ may này: một chỗ rách trên màn ngay tầm mắt cho phép thám tử trưởng quan sát mà không bị thấy. Đột nhiên, ánh đèn điện tràn ngập gian phòng lớn, làm ánh đèn cây mờ đi. Nơi này như bị giải ngộ. Hannibal nhận thấy tấm thảm phủ bàn dính đầy bụi. Những tấm màn thì cũ kỹ, cột nền bạc không sáng bóng nữa và trông không có giá trị.

Trông gian phòng hết sức tầm thường, nếu không nói là tiêu tụy. Hai nhân vật mà Hannibal nhìn thấy cũng không còn phong độ nữa. Mark, tên bảo vệ tóc bạc đã bắt Peter, đang ghé từng cột nền một để tắt đèn cây. Mặt ông đầy vết nhăn, còn bụng thì bắt đầu xệ xuống.

Người đàn ông mặc đồ đen đã quay về chỗ ngồi trên ngai, nhưng lần này thì gác chân trên bàn. Nhờ ánh đèn điện, Hannibal nhận thấy nước da tái mét của ông không tự nhiên, mà do lớp phấn.

- Hệ thống điện thoại ở cổng không hay lắm. Ông nói khẽ.

Sau khi thổi cây đèn cây cuối cùng, Mark ngồi xuống . Trông ông mệt mỏi.

- Tất nhiên là tôi có thể canh ở cổng và điểm mặt những người vào, nhưng để làm gì ? Làm sao chống lại bọn nhóc. Nếu muốn, chúng sẽ lên vào nhà một lần nữa... và chúng sẽ nói. Ta đã kiếm được khá nhiều tiền ở đây rồi. Sao không đóng tiệm và đi chỗ khác? Anh có thể diễn vai bác sĩ Shaitan ở San Francisco, San Diego hay Chicago. Ta nên đi trước khi sự việc xấu đi.

- Mark à, anh quên rằng còn cái ngon nhất nằm ở phía trước !

Bác sĩ “Shaitan” vừa nói vừa tháo cái mũ đen ra. Hannibal cười thầm. Đại giáo chủ có mái tóc màu hung đỏ. Rồi người đàn ông cởi áo choàng đen, và lấy khăn tay chùi mặt. Chẳng lâu nước da ông hồng hào trở lại.

- Anh phải nhớ rằng ta phải mất nhiều thời gian mới tập hợp được một mớ người ngây ngô như thế này. Ông nói tiếp - Mụ Enderby đã tỏ ra khá hào phóng khi bọn láng giềng khó chịu của mụ dọn đi chỗ khác ở, còn cha Robertson thì cũng không ngần ngại chịu chuộc chúng ta, khi cầu khẩn quyền lực con rắn để người ta không xây thêm mấy tầng trên nhà đối diện cha ấy. Patricia Osborne chưa chịu, nhưng cũng sẽ phải thanh toán thôi: Hugo Falsell sẽ lo vụ này. Món này khá béo bở đấy !

- Nhưng ta chưa nắm chắc chắn trong tay ! - Mark thở dài.

- Anh sẽ thấy, sắp có thôi - Bác sĩ Shaitan mỉm cười - Ellis giải quyết chuyện Margaret Compton rất khéo. Không ai nghi ngờ gì. Anh có để ý đến Patricia Osborne tối nay không?

- Có. Đường như chị ấy đang sợ.

- Nếu không chịu cho cái mà ta muốn, mụ sẽ hoảng sợ hơn nữa !... Ngược lại, Noxy không phải loại người hay sợ, hoặc hay bị lương tâm cắn rứt... Ta sẽ moi được nhiều tiền của cha này. Khi thấy tiệm cạnh tranh bị tiêu diệt, hắn sẽ biết ơn ta bằng cách tỏ ra rộng lượng. Chỉ vì món này thôi, ta cũng nên chờ một chút, rồi hăng cuốn gói.

Mark cười khinh bỉ:

- Ước muốn của đám này làm tôi kinh ngạc - Tên bảo vệ thú nhận - Patricia thì mơ ước được sở hữu một quả cầu pha lê từng thuộc một nghệ sĩ điện ảnh, còn Noxy thì không chịu nổi cửa hàng cạnh tranh phía bên kia đường lại thu hút nhiều khách hàng hơn cái cửa tiệm sơ bản của hắn. Nhưng cha này giàu lắm. Cha không quan tâm đến vấn đề tiền bạc.

- Không, Shaitan nói. Đây không phải là vấn đề tiền bạc, mà là vấn đề quyền lực. Loại người này thích nghĩ mình có uy quyền. Vì vậy mà ta sẽ thuyết phục họ rằng họ thật sự có uy quyền.

- Làm thế nào anh thuyết phục được Noxy ? Mark hỏi . Chẳng lẽ anh gây thêm một vụ tai nạn ô tô nữa ?

Bác sĩ Shaitan nhún vai.

- Anh nghèo trí tưởng tượng quá ! Không ! Đối với trường hợp Noxy, con rắn sẽ can thiệp bằng cách khác. Mạo hiểm hơn, nhưng sẽ thành công. Và Noxy sẽ không bỏ rơi ta được, cả nếu hấn muốn, bởi vì lần này đích thân hấn sẽ giao con rắn ! Ta sẽ bố trí để hấn chứng kiến kết quả hành động của hấn. Hấn sẽ đầu hàng, y như Patricia Osborne !

Bác sĩ Shaitan ngáp.

- Tôi đi ngủ đây - Ông thông báo - Mệt quá .

Ông đứng dậy, rời khỏi phòng.

- Làm như có mình anh là mệt ! - Mark càu nhàu phía sau lưng.

Tên bảo vệ cũng đứng dậy, tắt đèn, rồi đi theo “giáo chủ” lên lầu một. Hannibal nghe tiếng cửa đóng sập lại, rồi tiếng nước chảy trong đường ống. Khi đó, thám tử trưởng bước ra khỏi chỗ trốn và rón rén quay về nhà bếp. Hannibal kéo chốt, bước ra về đi thật nhanh về phía cổng. Một lúc, thám tử trưởng đứng lại để nhìn một cửa sổ có đèn trên lầu. Trên cửa sổ sáng, một bóng người hiện rõ lên. Hannibal mỉm cười. Bác sĩ Shaitan đang đánh răng !

Hannibal ước có một thợ nhiếp ảnh có mặt để chụp một tấm ảnh của vị giáo sĩ sa-tăng đang chuẩn bị đi ngủ...

Đến cổng, Hannibal tìm sau mớ dây leo cái nút mở cổng. Mong sao nút không bị cắm vào hệ thống báo động, vào giờ khuya thế này ! Không... không có gì xảy ra. Không có đèn chiếu sáng lên. Hannibal chỉ nghe tiếng động khẽ phía bên ngôi nhà... Dù sao, cũng có thể do bấm nút mà có tiếng động ấy. Hannibal không mất thời gian kiểm tra chuyện này. Thám tử trưởng xoay tay cầm và kéo cổng mở ra.

Đúng lúc đó, lúc bất ngờ nhất đối với Hannibal, đèn chiếu sáng lên đột ngột.

- Thằng nhóc mắc dịch, hãy đợi đây ! Tao sẽ tóm cổ mày !

Hannibal không quay lại. Cậu nhận ra giọng nói của Mark. Thám tử trưởng vắt chân lên cổ mà chạy...

- Mày sẽ phải trả giá ! - Mark hét lên một lần nữa.

Đột nhiên, Hannibal bị một ai đó nhào lên người làm ngã xuống đất. Cả hai lăn trên sỏi đường.

- Đừng có đứng dậy, đồ ngốc ! - Một giọng vang lên bên tai Hannibal.

Có tiếng rầm rú vì giận dữ, tiếng đạn bay ngang qua đầu thám tử trưởng, rồi lạc vào đám bụi hồng bên vệ đường.

- Đừng động dậy ! - Kẻ lạ ra lệnh nữa và tiếp tục giữ cậu nằm dưới đất.

Hannibal rụt cổ xuống, khi nghe một loạt đạn bay qua phía trên đầu. Hai phát được bắn từ lối đi trong biệt thự.

- Chạy được rồi đó ! - Kẻ lạ kêu.

Hannibal cảm giác người đó thả mình ra. Thám tử trưởng đứng phốc dậy và nhìn thấy người đàn ông chạy thật nhanh về hướng ngõ cụt của Torrente Canyon. Kẻ đang chạy quay lại nhìn Hannibal.

- Chạy đi ! Ông la lên.

Hannibal bắt đầu chạy về hướng ngược lại. Thám tử trưởng cố chạy thật nhanh, theo sức đôi chân run rẩy.

Chiếc Ford của Warrington đậu ngay góc Sunset Boulevard. Xe vẫn để máy chạy. Cửa sau mở ra.

- Ổn cả chứ ? - Bob hỏi.

Hannibal nhảy vào bên trong xe.

- Đi ! - Hannibal hét lên.

Warrington cho xe chạy đột ngột đến nỗi Hannibal muốn văng xuống đất.

Doris ngồi ở ghế trước quay lại hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy ?

Hannibal ngồi lại cho thoải mái.

- Tối nay, không chỉ có chúng ta quan tâm đến ngôi biệt thự bí ẩn, Hannibal bắt đầu nói. Có người khác đang canh bên ngoài : một người đàn ông có ria hải cẩu. Các cậu có nhớ đến ai không?

- Bentley hả ?

- Hình như thế - Hannibal đáp - Mình gần như chắc chắn là ông ấy. Phải nói thêm là mình rất muốn có một cuộc nói chuyện ngắn với ông ấy ... ít nhất là cảm ơn ông ấy.

- Cảm ơn à ? - Doris hỏi - Tại sao vậy ?

- Không có ông ấy, cái đầu anh sẽ bị thủng đầy lỗ như một cái chao... Anh bạn của bác sĩ Shaitan mất bình tĩnh. Hắn không thích trẻ con... nhất là loại trẻ con hay đột nhập vào nhà người ta mà không xin phép trước. Đúng ! hắn đã mất bình tĩnh... và hắn đã lấy súng bắn hai phát.

17. Dì Pat Bị Rắc Rối.

- Những gì Shaitan và đồng lõa làm chỉ là ảo thuật giả vờ ! Bob tuyên bố. Tức là đồ dỏm !

Ba Thám Tử Trẻ đang tập hợp ở bộ tham mưu và thảo luận về sự kiện tối hôm qua ... Bob dùng tay vỗ một quyển sách mới mượn ở thư viện thành phố lúc sáng.

- Cuốn sách này - Bob nói tiếp - là một trong những nguồn kiến thức của bọn kia. Tựa sách là Trò phù thủy. Bọn mình đã thấy một quyển y như vậy ở nhà Bentley. Sách được bày bán khắp nơi. Tác giả nói về thuật vô-đu bên Antilles, cũng như về thuật phù phép bên Úc. Thường các loại trò phù thủy khác nhau đạt được mục tiêu... trừ phi khi bọn ở Torrente Canyon ứng dụng.

- Có lẽ - Hannibal thản nhiên nói - vì các nạn nhân bị nhầm không tin vào chuyện này !

- Đúng ! Cậu đoán đúng đấy, Babal à !

- Phiền các cậu chịu khó giải thích cho mình một chút ... - Peter cầu nhàu.

- Dễ thôi ... Bob vừa nói vừa đặt tay vào quyển sách. tác giả từng đi Châu Phi, Nam Mỹ, Mê-hi-cô và Úc. Tác giả kể rằng nguyên tắc gần như giống nhau. Chỉ có phương pháp là khác. Người ta dùng kim đâm một con búp bê hay người ta đốt đèn cây khấn quyền lực của cái xấu, người ta cắt đứt một sợi dây tượng trưng cho mạng sống con người. ít lâu sau, nạn nhân ngã bệnh, héo hắt đi, rồi ngoẻo luôn.

- Bộ cậu tưởng mình sẽ tin à. ... - Peter bắt đầu nói.

- Nhưng chuyện này đúng - Hannibal ngắt lời - Nạn nhân là người cả tin. Nạn nhân biết mình bị ém bùa. Nạn nhân chờ đợi cái chết và cứ tự để mình héo hắt đi.

- Ý cậu muốn nói là chỉ cần tin một chuyện nào đó là sẽ chết à?

- Đúng, với điều kiện là phải thật sự tin vào chuyện đó - Bob tuyên bố - Có thể nạn nhân chết do sợ hãi.

- Mình hiểu. Falsell và Shaitan hành động giống như mấy tên phù thủy bộ lạc. Nhưng lại dùng con rắn. Con rắn được giao cho nạn nhân, thế là dùng ! - Bắt đầu rắc rối !

- Trong trường hợp mà ta quan tâm, thì không hẳn như vậy - Hannibal đính chính - Giống như Bob nói, đây là trò phù thủy dỏm. Thật vậy, các nạn nhân bị Shaitan và đồng bọn n hãm hoàn toàn không biết rằng có người muốn hại mình. Margaret Compton không hề sợ con rắn ! Đối với bà, đó chỉ là một chiếc vòng đeo

tay độc đáo mà thôi. Ngược lại, chính di của Doris lại tin chắc như đinh đóng cột rằng con rắn đã gây tai nạn cho bà Compton. Di Pat tự quy trách nhiệm cho mình và di khiếp sợ. Phản ứng này là tự nhiên, bởi vì di Pat là người tốt bụng và không hề muốn gây nguy hiểm cho tính mạng của địch thủ... Còn chính ta thì có nhiều nguyên nhân để không cả tin giống di Pat. Mình đã nghe rõ Shaitan nói rằng một tên Ellis nào đó đã phá hoại thành công chiếc xe của bà Compton tội nghiệp.

- Còn bây giờ thì Shaitan và đồng bọn đang âm mưu khử địch thủ của Noxy - Bob rầu rĩ nói.

- Nếu mình hiểu đúng lời của Mark - Hannibal nói tiếp - người cạnh tranh Noxy ở ngay đối diện ông. Do cửa hiệu ấy thu hút nhiều khách hơn, Noxy muốn trả thù... Shaitan có nói rằng “thân chủ” của hắn mong muốn mình trội hơn người khác... Họ đều khao khát quyền lực. Còn chính hắn, Shaitan, thì khao khát tiền bạc. Mình không hiểu Bentley muốn gì ! Đây là một dấu chấm hỏi to tướng. Ông ấy xin vào làm việc với tư cách là người giúp việc, rồi biến mất khi chúng ta phát hiện ông ấy quan tâm đến trò phù thủy và các giáo phái mật. Trong câu chuyện này, mục đích của ông ấy là gì?

- Có thể ông ấy cũng chạy theo tiền - Bob gợi ý - Có thể ông ấy chỉ là kẻ tổng tiền tầm thường. Di gì đi nữa, cũng may cho cậu là ông ấy có mặt đúng lúc để tránh cậu khỏi bị lủng đạn.

- Đương nhiên ! Chắc là Bentley thấy cây súng sáng lên trong tay Mark. Ông ấy đã vội lấy mình và kéo mình ra khỏi đường bắn đúng lúc tên kia bóp cò.

- Bentley vẫn là điểm bí ẩn nhất - Bob kết luận - Bọn mình biết bọn kia đang ra sức điều khiển những người cả tin, loại như di Pat. Xem nào ! Bọn mình quyết định thế nào về bọn chúng đây ?

- Báo cảnh sát - Peter đề nghị.

- Sợ không ai tin ! - Hannibal nhận xét.

- Bà Compton đã bị thương - Peter nhắc lại.

- Tai nạn. Xe bà bị mất một bánh xe. Chỉ có vậy thôi ! Nếu phá hoại khéo léo, thì không còn dấu vết gì. Và giả sử ta thuyết phục được cảnh sát ập đến Torrente Canyon, thì họ sẽ tìm thấy gì trong ngôi biệt thự ? Hai người đàn ông, cộng vài cây đèn cây đen ... Không ! Ta không thể báo cảnh sát được. Ít nhất là lúc bấy giờ. Khi mà ta còn thiếu chứng cứ.

- Còn Falsell ? - Bob hỏi thử - Hắn đối xử rất tệ với di Pat.

- Nhưng di sẽ không bao giờ nhận chuyện này. Di sẽ không bao giờ dám tố cáo kẻ làm khổ mình - Hannibal tuyên bố - Di quá sợ hắn. Và sớm muộn gì, di Pat cũng sẽ nộp cho cái giáo phái cái mà bọn chúng yêu cầu. Nếu không tuân thủ, thì hậu quả sẽ quá khủng khiếp.

- Cái mà bọn lưu manh kia yêu cầu, thì cũng dễ đoán thôi - Peter cầu nhàu - Vì di Pat không có bao nhiêu tiền, bọn chúng nhắm vào vòng đeo cổ của nữ hoàng Eugénie !

- Mà cũng may là nó nằm an toàn ở chỗ cửa hiệu kim hoàn - Bob nói thêm.

- Anh Hannibal ơi ! Anh đang ở đâu vậy ? Anh Hannibal !

Giọng nói giống như tiếng kêu cứu, vang đến tai ba thám tử qua cửa sổ nhỏ của xe lán. Hannibal nhảy phóc dậy.

- Doris đó !

Peter đã mở cửa sập ra và đang chui trong Đường Hầm Số Hai.

- Còn con bé này, không thể nào ngồi yên một giây - Peter tuyên bố.

Một lát sau, ba thám tử ra với Doris. Cô bé đang đứng chờ ngoài sân, cạnh văn phòng nhỏ. Chuyện bất thường, cô bé như sắp khóc. Có một vết đỏ xấu xí in hằn trên má bên trái của cô bé.

- Bác sĩ Shaitan - Doris nói - Hắn đang ở nhà em.

- Hắn đánh em hả ? Peter hỏi

- Không ! Di Pat đánh.

- Em nói đùa à ?

- Không, dì không định làm em đau. Khi thấy một chiếc xe to đến, chở Shaitan và tên bảo vệ mặc đồng phục tài xế, dì hoảng hốt lên, thế thôi. Dì Pat run rẩy ra lệnh em biến đi chỗ khác. Nhưng làm sao em bỏ dì một mình được. Khi thấy em không vâng lời, dì tát em và lôi em ra cửa sau nhà. Dì đẩy em ra ngoài đúng lúc bọn kia bấm chuông ở cửa chính. Thậm chí em không trở vào nhà được bằng cửa sau. Dì Pat khóa mất. Em chưa bao giờ thấy dì như thế.

- Mình nói đúng - Peter nói - Doris ! Em gọi cảnh sát đi !

- Không được ! Dì Pat đang ở một mình với hai tên kia. Nếu thấy cảnh sát , có thể bọn chúng sẽ hại dì.

- Bọn anh đến nhà em - Hannibal đột ngột quyết định - Nhanh lên !

Mặc dù cố đi rất nhanh , bốn bạn đến nhà Jamison đúng lúc một chiếc xe to đen chạy đi.

Mark ngồi tay lái. Falsell ngồi bên cạnh. Bác sĩ Shaitan, mặc đồ đen, đang ngồi thoải mái ở yên sau.

Cửa vào không đóng. Doris chạy vào tiền sảnh kêu:

- Dì Pat ! Dì Pat ơi !

Cô Osborne trông giống như một con ma màu tím nhạt mảnh khảnh ngay giữa phòng khách xanh lá và vàng.

- Doris, cưng ! Dì xin lỗi. Dì không muốn đánh con đau đâu .

Doris chạy lại với dì.

- Dì cảm thấy thế nào ? Doris hỏi.

- Bình thường, tốt thôi...

Một giọt lệ chảy trên má cô Osborne .

- Ông Falsell và ... và ... dì pat bắt đầu nói bằng một giọng run rẩy.

- Và bác sĩ Shaitan ... Hannibal nói tiếp thấy dì.

Dì Pat ngồi sụp xuống ghế.

- Bọn chúng đòi dì đưa vòng đeo cổ, phải không ạ? - Thám tử trưởng nói tiếp - Dì đưa bọn chúng vòng giả, phải không ạ?

- Sao... sao cậu biết ? - Dì Pat kinh ngạc hỏi khẽ.

- Tụi cháu biết dì đã đặt làm một bạn sao. Tụi cháu cũng nghĩ rằng bọn này muốn chiếm đoạt vòng đeo cổ của nữ hoàng và vì thế mà Hugo Falsell ở lại nhà dì. Bọn chúng có đe dọa dì để lấy món nữ trang không?

Dì Pat khóc nức nở.

- Câu chuyện khủng khiếp quá ! - Dì thở dài - Từ lâu, bọn chúng hành hạ dì, đòi dì phải đưa một vật quý giá nào đó cho bọn chúng...

Dì Pat lấy khăn tay chặm mắt. Rồi dì hỉ mũi và tăng hắng.

- Nhưng dì đã lừa bọn chúng ! - Dì Pat nói tiếp, giọng pha chút âm điệu đắc thắng - Dì để bọn chúng phải năn nỉ. Dì bắt bọn chúng chờ đợi. Dì đã khôn hơn bọn chúng. Hiện chúng chỉ có được một món nữ trang giả, còn vòng đeo cổ thật của nữ hoàng thì được an toàn.

- Trong kết sất của cửa hiệu kim hoàn, đúng không ạ - Hannibal hỏi.

- Không. Để làm gì? Người ta đã giao lại vòng đeo cổ thật cho dì, cùng lúc với vòng đeo cổ giả... có gói giấy bình thường. Dì nhét vào túi váy để cất.

- Trời ơi - Doris thốt lên - Vậy là nó ở trong nhà.

- Tất nhiên, cưng à. Chứ còn ở đâu nữa ! Con yên tâm đi. Dì giấu kỹ lắm. Không ai tìm được. Dì không nói chỗ giấu cho ai nghe hết. Cả con, dì cũng không nói.

Doris ngồi xuống cạnh dì.

- Được rồi , dì Pat à - Doris nũng nịu nói - dì cứ giữ bí mật của dì. Nhưng dì báo cảnh sát đi !

- không được !

- Doris nói đúng - Hannibal tuyên bố - Từ nay, tội cháu đã có bằng chứng chống lại bọn người đó. Bọn chúng đã cưỡng đoạt một món nữ trang quý giá của dì. Dì hãy kể lại hết cho cảnh sát trưởng Reynolds.

- Không được ! - Dì Pat lập lại.

- Dì Pat ơi, bọn này nguy hiểm lắm. Nếu không bắt bọn chúng sẽ còn hại những nạn nhân khác ở Los Angeles. Chẳng lẽ dì đồng lõa với loại người này, đúng không?

- Do lỗi dì, một người vô tội đáng thương ! ... Nhưng nếu dì tố cáo bọn chúng .. ôi ! - Dì sợ lắm !

- Được thôi. Nhưng dì hãy nghĩ đến điều này : Shaitan sẽ nhanh chóng phát hiện ra rằng vòng đeo cổ là đồ giả. khi đó, chuyện gì sẽ xảy ra ?

Thấy dì Pat im lặng, Hannibal nói thêm:

- Dì hãy suy nghĩ cho kỹ... nhưng dì đừng chờ lâu quá !

18. Peter Đi Làm Nhiệm Vụ

Cô Osborne vẫn chưa nói lời nào, khi ba thám tử ra về.

- Bà này cứng đầu quá - Peter kêu.

- Bọn mình không thể nộp đơn khiếu nại thay dì Pat - Bob thở dài.

-Trái lại, ta có thể ngăn cản kế hoạch của Shaitan, Hannibal tuyên bố - Ta biết hẳn định khử người cạnh tranh với Noxy. Ta hãy tìm cửa hiệu bánh ngọt đó nằm chỗ nào và báo chủ nhân. Chính người này là người sắp được gửi con rắn kế tiếp.

- Nhưng ông ấy có tin bọn mình không ? Bob hỏi . Chắc chắn là không tin đâu !

- Nếu vậy, ta hãy đưa cho ông ấy một danh thiếp và xin ông ấy hãy gọi điện thoại cho ta, nếu ông ấy nhận được một vật nào đó có hình rắn. Mình nghĩ, khi ông được “giao” con rắn, thế nào ông ấy cũng sẽ lạ và gọi ta.

Ba thám tử quay về Thiên Đường Đồ Cổ. Hannibal tìm thấy địa chỉ của Noxy trong danh bạ Los Angeles.

- Ta sẽ tìm ra cửa hiệu đó dễ dàng, bởi vì nó nằm đối diện cửa hiệu của Noxy... Hannibal tuyên bố. - Nhưng mình suy nghĩ kỹ lại, thì chỉ cần một thám tử phụ trách nhiệm vụ này thôi. Lỡ Shaitan có quay về nhà Jamison, Soris sẽ gọi đến đây. Mình muốn có mặt ở đây để trả lời điện thoại.

- Mình cũng thế - Bob nói.

- Được. Vậy mình đến đó một mình - Peter đồng ý - Nhưng nếu có dấu hiệu gì của Doris , thì các cậu hãy gọi chú cảnh sát trưởng Reynolds trước đã ! Làm sao mà biết bọn cướp kia sẽ dám làm gì, khi phát hiện vòng đeo cổ là đồ giả.

xong , Peter đi đón xe buýt. Đúng mười hai giờ trưa, Peter rẽ vào con đường nhà Noxy. Cửa hiệu bánh ngọt trông giống y chủ nhân: cửa kính dơ bẩn, còn lề đường trước cửa có thể là chỗ nằm cho con heo : toàn là giấy dơ và chai rỗng.

Ngay đối diện, phía bên kia đường, một cửa hiệu bánh ngọt khang khác bắt mắt hơn nhờ vẻ bề ngoài xin xắn và hàng hấp dẫn. trên cửa kính có tên chủ nhân: tiệm bánh Hendricks. Bên trong, một người đàn ông cao lớn, khỏe mạnh, đứng trước quầy : có lẽ chính là ông Hendricks.

Peter chờ ông chủ còn lại một mình để bước vào tiệm.

- Chào bác - Peter lễ phép nói - Có phải cháu được hân hạnh nói chuyện với chính ông Hendricks không ạ ?
Người đàn ông ngạc nhiên khi nghe câu nói trịnh trọng, nhìn cậu bé.

- Cậu tìm việc à?

- Dạ không, không có, thưa bác. Cháu chỉ muốn biết cháu đang nói chuyện với đúng chủ cửa hiệu này hay không.

- Chính tôi đây, cậu à. Xem nào ! - Cậu cần gì ?

- Thưa bác, cháu chỉ đến để báo trước với bác. Cháu biết những gì cháu nói nghe có vẻ điên rồ nhưng ... bác sẽ bị một chuyện gì đó. Cháu không biết chính xác là gì, nhưng đó là một chuyện không hay.

Peter đặt xuống quầy tám danh thiếp của Ba Thám Tử Trẻ và ghi vào đó số điện thoại riêng của Hannibal lẫn số của Thiên Đường Đồ Cổ.

- Nếu bác thấy một con rắn...

- Tôi sẽ gọi sở thú ! - Ông Hendricks nói.

- Đó không phải là một con rắn thật - Peter giải thích - Có lẽ sẽ là một vật, có thể một cái ghim cà vạt... hình con rắn hổ mang. Nếu ai đó giao cho bác một con rắn hổ mang, bác hãy gọi một trong hai số. Nếu số đầu tiên không có ai bắt máy thì số thứ hai sẽ có người trả lời.

Hendricks không đụng đến tám danh thiếp. ông không rời mắt khỏi Peter.

- Ật cháu nghĩ ật cháu sẽ giúp được bác - Peter nói tiếp - bác biết không, cháu không nói đùa đâu ! Có kẻ muốn hại bác . Khi nào nhận được con rắn, bác sẽ biết rằng sắp có chuyện. Nhưng nếu bác chịu khó báo ngay cho ật cháu, thì ật cháu có thể...

- Đi ra ! Ông hendricks gầm lên.

- Nhưng ...

- Tôi bảo ra ngoài ! - ông chủ tiệm bành lập lại, ánh mắt dữ dần lên .

- Khi nào nhận được con rắn, có thể bác sẽ đổi ý ... Bác cứ gọi ật cháu bất cứ lúc nào cũng được !

- Cút ngay ! - Ông Hendricks la lên.

Trên xe buýt chạy về Rocky, Peter buồn rầu nghĩ rằng nhiệm vụ của mình đã thất bại một nửa. Chắc chắn nếu là Hannibal, thì cậu ấy đã xoay sở giỏi hơn ! Hannibal biết cách thuyết phục người khác !

Khi đến Thiên Đường Đồ Cổ, Peter thấy Hannibal và Bob đang lau chùi mặt đồng hồ mặt Trời.

- Người cạnh tranh với Noxy tên là Hendricks - Peter bắt đầu nói ngay. Nhưng ông ấy không được dễ chịu lắm.

- Cậu có báo trước cho ông ấy không? - Bob hỏi.

- Tất nhiên. và mình để lại danh thiếp nữa. Nhưng ông vẫn đuổi mình đi.

- Ông ấy không tin cậu - Hannibal nói - Mình cũng nghĩ thế. Nhưng nếu nhận được con rắn, có thể ông ấy sẽ gọi điện thoại.

- Chưa chắc, Bob nhận xét - Cậu có nghĩ bọn mình nên báo cảnh sát không? làm sao mà bảo vệ được một người không chịu nghe ?

Babal không trả lời và quay ra cổng kho bãi ; một chiếc xe tuần tra đang đậu phía trước. Cảnh sát trưởng Reynolds bước xuống xe.

- Đường như cảnh sát lại đến với ta - Hannibal nói khẽ - Ta sẽ không phải đi lại.

Cảnh sát trưởng thành phố Rocky đến gần bộ ba. Trông ông vừa tức giận vừa bực bội.

- Sao hả các cậu ! Có thể cho tôi biết các cậu đang âm mưu gì không? Các cậu đã nhúng tay vào chuyện gì nữa đây?

- Có ai than phiền về tội cháu à - Hannibal hỏi.

- Tôi vừa mới nhận được cú điện thoại của cảnh sát Los Angeles, hỏi tôi có biết các cậu không, tôi đành thừa nhận là có biết.

Cảnh sát trưởng chỉ ngón trỏ vào mặt Peter:

- Nghe nói hôm nay cậu có đến gặp ông chủ một cửa hàng bánh ngọt tên Hendricks hả?

Peter nuốt nước bọt.

- Cậu để lại danh thiếp và số điện thoại chỗ này, Reynolds nói tiếp. Vì vậy mà Los Angeles yêu cầu giải thích. Họ nghĩ cậu đã cố tình làm cho ông Hendricks sợ.

- Làm cho ông ấy sợ à - Peter phản đối - Cháu chỉ muốn báo trước cho ông ấy .

-Hendricks không nghĩ vậy. Ông ấy cho rằng cậu đã toan đe dọa ông ấy. Các cậu có thể giải thích cho tôi nghe như vậy nghĩa là sao không?

- Sẵn lòng - Hannibal nhanh miệng nói.

- Bắt đầu đi ! Tôi chăm chú nghe đây !

Hannibal trung thành với bí mật nghề nghiệp quyết định không nêu tên Doris và dì Pat. Nhưng ngoại trừ điều này, Hannibal tiết lộ toàn bộ sự thật cho cảnh sát trưởng. Thám tử trưởng nói về biệt thự Torrente Canyon bí ẩn và những buổi phù thủy kỳ lạ diễn ra ở đó.

Hannibal thừa nhận là đã đột nhập vào nhà người ta. Cậu kể lại cuộc nói chuyện nghe được giữa Shaitan và tên phụ tá của hắn.

- Tội cháu nghĩ rằng ông Hendricks đang bị nguy hiểm, Hannibal kết thúc . Mỗi khi cầu khẩn đến quyền lực của con rắn, thì có tai nạn xảy ra và...

Cảnh sát trưởng d0ưa tay lên trời.

- tôi nghe đủ rồi - ông cắt ngang - Không cần kể tiếp nữa. Los Angeles đầy những tên phù thủy đốt đèn cày và tổ chức những nghi lễ lạ lùng dưới ánh trăng. Nếu phải bắt giữ tất cả những người cho rằng mình đang có một quyền lực nào đó, thì nhà tù thành phố không đủ lớn để chứa hết. Bây giờ , tôi phải giải thích hành động của các cậu cho chính quyền Los Angeles. Chuyện không dễ ! Làm ơn hứa với tôi một điều ! Đừng chui vào nhà người khác nữa, Nếu không sẽ có ngày mất mạng : Kỳ rồi Hannibal thoát khỏi phát đạn săn kia trong đường tơ kẽ tóc !

Khi Reynolds đi rồi, Peter quay sang Hannibal.

- Mình không hiểu tại sao cậu không nói về cô Osborne và vòng đeo cổ của nữ hoàng - Peter trách.

- Mình không thể - thám tử trưởng đáp - Dors là thân chủ của chúng ta và ta phải bảo vệ Doris. Mà trước sau gì, cô Osborne cũng chối phăng vụ này !

Đúng lúc đó, chuông điện thoại văn phòng vang lên. Hannibal băng qua sân thật nhanh để đi trả lời . Vài giây sau, Hannibal đã quay về.

- Doris gọi lại - hannibal nghiêm trang thông báo - quyền lực con rắn đã được cầu khẩn chống lại dì Pat ! Người ta vừa mới giao con rắn hổ mang cho dì ! Ta đến đó đi !

19. Đe Dọa.

Doris đang chờ ba thám tử trong tiền sảnh. Cô bé cầm con hổ mang trong tay.. Đây không phải món đồ trang sức, giống như trường hợp Margaret Comton, mà chỉ là một bức tượng nhỏ sơn vàng, có lẽ bằng thạch cao, hình con rắn cuộn lại. Chỉ có cái đầu nhô lên, mang xòe ra, hai con mắt màu đỏ trông dữ tợn.

- Ai mang cái này đến vậy - Hannibal vừa hỏi vừa bước theo Doris vào phòng khách.

Cô bé đặt con rắn xuống cái bàn thấp.

- Em không biết - Doris trả lời - Có người bấm chuông cửa: cái hộp chứ con này đặt trên tấm chùi chân.

- Không cần biết tên của người mang đến - Peter nói.

- Đúng, điều đó không quan trọng - Doris thừa nhận - Nhưng điều quan trọng là dì Pat ra cửa trước em. Chính dì lượm gói đồ lên. Trước mở gói giấy ra, dì cũng tun rầy toàn thân rồi, Dì biết gói đồ chứa cái gì bên trong.

- Sau đó, chuyện gì xảy ra - Bob hỏi.

- Dì thấy con rắn và đọc tấm thiệp đính kèm.

Hannibal nhìn tấm thiệp trắng mà Doris đưa và đọc lớn tiếng:

- “Hãy trả tài sản của Béal về cho Béal. Linh hồn quý giá hơn kim cương...” Viết bằng chữ to để người ta bắt buộc phải đọc ... Dì em phản ứng thế nào ?

- Dì ngất xỉu. Đó là lần đầu tiên có người bị ngất trước mặt em. Em không biết phải làm gì. Một lát sau, dì Pat mở mắt ra và kêu rên. Em dìu dì lên phòng để nằm nghỉ.

- Dì có chịu báo cảnh sát chưa - Bob hỏi.

- không chịu. Em có thúc dì đi báo, bằng cách nhắc dì rằng bây giờ đã có đủ bằng chứng chống lại bọn cướp: giấy gói đồ, tấm thiệp và những thứ còn lại. Nhưng dì cứ ngoan cố. Dì Pat cho rằng đã quá trễ và điều duy nhất còn có thể làm là trao vòng đeo cổ thật cho Shaitan !

Hannibal có vẻ hoảng hốt.

- Chẳng lẽ dì lại làm thế - Hannibal kêu.

- chắc chắn là không được rồi - Doris cười khẩy cam đoan - Vì một lý do. Dì không còn giữ vòng đeo cổ nữa. Em đã tìm ra !

Ba thám tử khâm phục nhìn cô bé. Doris giải thích thêm:

- cách đây không lâu, dì Pat và em có xem phim gián điệp trên truyền hình. có một bà giấu phim tài liệu mật trong hộp phấn. Mà dì Pat không giàu trí tưởng tượng lắm. Sáng nay, khi các anh về, em lên phòng tắm: vòng đeo cổ nằm dưới đáy hộp phấn của dì !

- Hy vọng em tìm được chỗ giấu hay hơn - Peter nói.

- Lỡ em có bị xe cán chết trước khi ba mẹ em về kịp, thì các anh hãy nhìn vào xô lúa mạch ở cuối chuồng ngựa !

- Hay lắm - Peter đánh giá.

- phải... nhưng bây giờ quyền quyết định lại thuộc về em,... và em không biết phải làm thế nào nữa. Dì Pat nằm quay mặt vào tường. Em sợ dì Pat bệnh thật rồi. Từ lúc bà Margaret Compton bị đụng xe, dì Pat cũng đã không khỏe lắm.

- Em không thể ở một mình với dì - Hannibal phán - anh sẽ gọi thám Mathilda, nhờ thám đến giúp.

Mắt Doris sáng lên.

- Thím anh là người mạnh mẽ, đúng không? Hay ta kể hết chuyện cho thím ? Có thể thám Mathilda sẽ thuyết phục được dì Pat tố cáo bọn kia ?

- Thím Mathilda là người phụ nữ sắc thép - Hannibal trả lời - nhưng trong trường hợp này, thím không giúp ích gì được. Dì Pat quá sợ hãi Shaitan và Falsell. Ta chỉ nói với thím anh rằng dì em bị suy sụp thần kinh, mà em thì không thể chăm sóc dì một mình...

Hannibal đi gọi điện thoại. Mười lăm phút sau, thím Mathilda đến và làm chủ tình hình. Sau khi nhìn dì Pat vẫn đang nằm co ro trên giường, thím quyết định Doris cần nghỉ ngơi và ba cậu con trai phải rời khỏi nhà.

- Hai chú cháu cứ đi ăn tiệm - Thím nói với Hannibal. Thím sẽ ngủ lại đây, xem sáng mai tình hình tiến triển ra sao !

Nói xong, thím biến mất vào nhà bếp, từ dưới đó có tiếng tủ lạnh mở ra . Doris mỉm cười :

- Chắc là tối nay sẽ có bữa ăn ngon !

Peter cũng rất muốn ở lại, vì nhiều lý do - nghề nghiệp và ẩm thực - nhưng Hannibal không cho phép.

- Sẽ không có gì mới trước sáng mai , Hannibal tuyên bố. Dù sao, thím mathilda dư sức chống lại những cơn rần rần lắm rồi hay bất cứ cái gì đại loại như vậy...

Hannibal quay sang Doris nói :

- Nhưng nếu dì em nhất định không chịu nói, cá nhân em có thể gọi cảnh sát. Quyền quyết định thuộc về em !

Doris lắc đầu

- Sẽ thành cơn ác mộng - Doris nói - Em sẽ nói gì ? Rằng dì em là nạn nhân của bọn phù thủy à ? Dì Pat quá xấu hổ rồi ! Mà dì tin dì phải chịu trách nhiệm về tai nạn bà Margaret Compton nữa !

Cửa nhà bếp mở ra:

- Hannibal ! Peter ! Bob ! - Thím Mathilda la lên - Sao các cháu chưa chịu đi, để con bé tội nghiệp nghỉ ngơi một chút ?

Ba Thám tử vâng lời... Đến tối, khi Hannibal gọi điện đến nhà Jamison , chính thím mathilda bắt điện thoại. Thím sẵn giọng cho biết Doris đã ngủ rồi, rằng cô Osborne không ngủ được nhưng thím chăm lo mọi thứ. Rồi thím bắt Babal về phòng ngủ và cúp máy.

Sáng hôm sau, thám tử trưởng thức dậy trước bình minh, Cậu nhớ lại cơn rần rần mang vàng, trên bàn phòng khách nhà Jamison và dì Pat lâm bệnh do sợ hãi. Rồi Hannibal chợt nhớ lại Shaitan với khuôn mặt tái mét và bộ đồ tối tăm. Hai đêm trước, nhân vật quỷ quyết nhà thông thả âm mưu lên kế hoạch hại các nạn nhân . Nhưng bây giờ, hắn đột ngột có vẻ hấp tấp lên. Hắn đích thân đến nhà dọa dì Pat. Tại sao?

Suy nghĩ riết Hannibal tìm ra một câu trả lời...Tối hôm đó, khi đèn chiếu biệt thự Torrente Canyon sáng lên, Shaitan và Mark đã nhìn thấy Hannibal Jones... một cậu bé tò mò đang rình rập bọn chúng. Nhưng chắc chắn Shaitan cũng thấy người đàn ông rĩa hải cẩu: Bentley ! Và Bentley đã hành động nhanh nhẹn để cứu Hannibal và thách thức Shaitan. Nghĩ theo một cách, Bentley đã làm cho Shaitan sợ !

Hannibal nằm trằn trọc trên giường. Phải chi thám tử trưởng liên lạc được với Bentley ! “người giúp việc” bí ẩn có thể là chìa khóa của toàn bộ câu chuyện ! rất tiếc Hannibal không thấy cách nào để làm cho ông ấy lộ diện.

Trong khi đó, dì Pat đang bệnh nặng thêm. Có thể cuối cùng nỗi khiếp sợ Shaitan sẽ làm dì chết mất ... Còn Hendricks , ông chủ tiệm bánh ngọt bắt hạnh ở Los Angeles, không chịu tin lời Peter... ông ấy sẽ bị gì đây?

Hannibal đột nhiên nhớ tới quyển sách mà Bob mượn ở thư viện thành phố: Trò Phù Thủy. Hannibal nhớ ra rằng tác giả là một giáo sư đại học ở Ruston. Mà Ruston chỉ cách Rocky có mười lăm kilômét... Hannibal mỉm cười. Không cần đến Bentley, thám tử trưởng đã nghĩ ra cách để giúp cho Patricia Osborne . Còn nếu hiện Shaitan đang vội, thì càng tốt ! ba Thám tử trẻ đã biết cách đối phó.

Trời sắp bình minh, thì Hannibal ngủ lại. Hannibal đã biết bước kế tiếp phải làm gì rồi.

20. Con Rắn Lại Ra Tay

Sáng sớm ngày hôm sau, ba thám tử đến biệt thự gia đình Jamison, Trong khi thím Mathilda bưng mâm ăn sáng lên lầu cho Patricia Osborne, ba thám tử trẻ xuống bếp gặp Doris đang uống nước cam và ăn sáng.

- Xong rồi ! Doris thông báo ngay. Em đã quyết định về vòng đeo cổ. Em sẽ gửi nhanh trở về Van Storen và Chatsworth !

- Giải quá ! Ba thám tử đồng thanh kêu.

- Còn các anh , các anh sẽ làm gì ?

- Chạy đến Los Angeles - Hannibal đáp Ở đó có một ông tên Hendricks, là người cạnh tranh trực tiếp với Noxy. Xui cho ông ấy là cửa hiệu bánh ngọt của ông rất đắt khách và chính ông sẽ nhận con rắn kế tiếp. Noxy tức, vì ông Hendricks có nhiều khách hơn. Tóm lại, chắc là sắp có chuyện thôi. Bọn cướp hy vọng Noxy sẽ thưởng một số tiền khá lớn để trả công giúp đỡ.

-Nhưng còn dì Pat, có làm gì được cho dì không? Trông dì thảm hại quá.

-Có thím Mathilda rồi - Hannibal nhắc - Mà em cũng lo nữa. Em kêu gấp người của Van Storen đến đi ! Khẩn mà !

-Đồng ý. Nhưng nếu Shaitan đến đây thì sao ?

- Không có gì nguy hiểm - Hannibal cam đoan - Dì em tin vào quyền lực của con rắn... tin đến nỗi ngã bệnh luôn. Shaitan biết rõ điều này. Hắn sẽ không đến đâu. Hắn chờ nạn nhân ra hiệu cho hắn.

- Làm sao dì gọi cho hắn nổi - Doris tuyên bố - Dì hầu như không còn sức động đậy. Tưởng như dì bị liệt rồi !

- Đây, bọn anh có cách giúp dì em, nhưng cần thời gian . bây giờ, phải lo việc khẩn trước. Bọn anh phải lo cho ông Hendricks . Dì Pat còn chờ được. Chứ ông ấy thì không !

- Các anh sẽ làm gì ở Los Angeles ?

- Bọn anh sẽ canh chừng cửa hiệu ông Hendricks.

- Em đi với các anh - Doris quyết định.

- Không được - Peter kêu - Lỡ Shaitan đến và....

- Em đi với các anh ! ... Đây ! Nếu dì Pat chờ được thêm một chút và nếu Shaitan sẽ không đến quấy dì, như anh Hannibal vừa mới nói, thì vòng đeo cổ giấu chỗ đó là an toàn rồi. EM không muốn ngồi không chờ ở đây, trong khi các anh đi tóm bọn bất lương phá hoại cuộc sống em. Em đi theo các anh !

Khi thấy thím Mathilda bước vào nhà bếp , Doris nhanh miệng nói :

- Thím Mathilda ơi ! Cháu đi Los Angeles đây. Cháu cần gặp bác sĩ của dì Pat, thím cho phép anh Hannibal đi cùng cháu được không ạ?

Thím Mathilda có vẻ thắc mắc

- Cháu đi gặp bác sĩ là đúng - thím nói - Sáng nay dì của cháu không đỡ chút nào và không ăn được miếng nào. Nhưng sao cháu không gọi điện thoại, mà phải tự đi đến đó?

- Ngốc thật, nhưng cháu không nhớ tên bác sĩ đó, và số điện thoại không có trong sổ dì Pat - Doris trả lời - Nhưng cháu nhớ phòng mạch ông ấy nằm chỗ nào.. phía Wilshire, gần nhà thờ. Khi đến đó cháu sẽ tìm ra được !

- Lên hỏi địa chỉ dì cháu có nhanh hơn không ? - Thím Mathilda gợi ý .

- Cháu có hỏi thử , nhưng dì không trả lời. Chắc là dì nghĩ tự nhiên sẽ hết bệnh.

- Được ... nhưng đừng có la cà dọc đường nhé. Babal ! Cháu nhờ anh Hans lấy xe tải nhẹ chở đi . Nhanh hơn là đi xe buýt.

Doris ôm chậm lấy cổ tím Mathilda .

- Cảm ơn tím Mathilda !

Ba thám tử không nói gì cả. cả ba đều kinh ngạc trước sự tự tin và tài tình của cô bé. cả nhóm hanh chóng về Thiên Đường Đồ Cổ.

Hans vui vẻ chấp nhận lấy xe tải nhẹ ra. Doris ngồi cạnh anh. Ba Thám Tử trẻ ngồi phía sau... Đến đường có cửa hiệu Noxy, Hannibal yêu cầu Hans đậu xe ngay góc đường, ở một chỗ kín đáo.

- Có muốn anh đi cùng không ? Hans hỏi.

- Không cần, cảm ơn anh Hans - Hannibal trả lời. Anh cứ ngồi đây đọc báo chờ bọn em.

Bốn bạn đi ngược lại con đường dài. Đột nhiên, Peter chỉ:

- Có thấy đằng kia không ... ngay chỗ mà lề đường rải đầy rác rưởi ấy ? Cửa hiệu Noxy đó. Còn cửa hiệu ông Hendricks thì nằm đối diện.Ồ ! Nhìn kìa !

Cửa tiệm ông Hendricks vừa mới mở cửa. Một cậu bé xuất hiện, bị ông Hendricks đẩy mạnh ra ngoài .

- Xin lỗi cháu nhé, bác không bán được nữa ! Bác phải đi. Ngày mai cháu hãy trở lại !

Hannibal đến cửa tiệm, kịp lúc ông chủ sắp khóa lại.

- Xin lỗi ! ông Hendricks nói khê - Đóng cửa rồi !

- Bác vừa được giao con rắn - Hannibal nói.

Người đàn ông sững lại, nhìn xung quanh và thấy Peter

- Bác Hendricks ơi - Peter nói nhanh - Tụi cháu đến giúp bác.

-Thế à ? Được ... Được ... Cảnh sát cho tôi biết các cậu là bọn nhóc chơi trò thám tử và tưởng mình đang lần theo dấu vết một băng phù thủy ác ôn ! Tôi nghĩ các cậu đang hăng lên thôi, nhưng tôi muốn tránh rắc rối . Nên tôi đóng cửa hiệu và nghỉ vài ngày ! Thà cẩn thận hơn là bị rắc rối !

-Bác đã nhận được con rắn ! - Hannibal lập lại.

Hendricks tóm lấy thám tử trưởng lay thật mạnh:

- Có phải cậu gửi cái đó đến cho tôi không? -Ông la lên - Nếu là cậu tôi sẽ vắn cổ đấy ! Hannibal không làm động tác nào để thoát ra khỏi tay ông.

- Tụi cháu không hề gửi bác con rắn, Hannibal khẳng định, nhưng tụi cháu biết đó là một con rắn hổ mang mắt đỏ. Con rắn đến chỗ bác bằng cách nào ?

Hendricks im lặng xem xét khuôn mặt nghiêm túc của Hannibal một hồi , rồi thả cậu ra. Ông mở cửa, chỉ một vật đặt trên quầy. Đó là một con rắn hổ mang bằng thạch cao sơn vàng, y hệt con đã gửi cho Patricia Osborne.

- Tôi ra sau tiệm có hai phút - Ông Hendricks giải thích - và khi tôi trở lên , vật khủng khiếp này nằm ở đây.

- Cháu hiểu rồi - Hannibal nói.

- Hiểu à ? Tốt lắm - Bây giờ , cút đi ! Tôi đã gọi cảnh sát , nhưng tôi không muốn có ai ở đây... phòng trường hợp không hay xảy ra.

- Đúng lúc đó, một cô bé đến. Thay vì bán kem cho cô bé, ông Hendricks dứt khoát đẩy cô bé ra ngoài :

- Cháu nói với mẹ là hôm nay cửa hiệu đóng cửa...Ồi! khách hàng ! - Ông nói khê thêm - y như con mồi, không thể nào đuổi đi được !

Ông chưa nói hết lời, thì một người ăn xin bước loạng choạng vào cửa hiệu.

- Chào ông chủ ! Ông có cái gì cho tôi ăn hay vài cent cho tôi xin không?

Doris chăm chú nhìn kẻ mới vào. Tên ăn mày dơ bẩn, ăn mặc lôi thôi, râu chưa cạo ba ngày rồi.

- Xin một miếng ! - Hấn lập lại - tôi chưa ăn gì từ hôm kia.

Ông Hendricks tốt bụng lấy ít tiền lẻ đưa cho tên ăn mày.

- Cám ơn ông chủ ! - Tên ăn mày hấn hái la lên.

Hấn nhét tiền vào túi, quay gót ra... và vấp phải chậu kiểng ngay cửa vào. Hấn bị mất thăng bằng té nằm dài xuống đất. Hấn ngồi dậy ngay và lồm bồm:

- Không sao !

Hấn bước ra ngoài ngay. Doris gọi lại:

- Khoang đã ! - Chờ một chút !

Cô bé vừa mới thấy, trong một góc tối phía sau cửa, gần chậu kiểng, một cái hộp dài rất giống cái radio nhỏ bỏ túi.

- Ông bỏ quên đài ! - Cô bé nói thêm và lượm vật đó lên.

Thay vì quay lại, tên ăn xin đó bỏ đi thật nhanh/

- Doris - Giọng nói của Hannibal rất bình tĩnh . Doris, đưa cho anh cái đó !

- Trời ơi - Hendricks đứng phía sau thốt lên.

Doris nhìn cái hộp cầm trong tay.

- Cái gì vậy ? cô bé hỏi . Cái gì ...?

Hendricks giật vật đó ra khỏi tay cô bé, vút qua cửa đang mở, vút thật xa. Cái hộp bay theo đường parabol và rơi trên lề, phía bên kia đường. Ở đó, cái hộp nảy lên một hai lần, rồi va vào cửa hiệu của Noxy.

Tiếng nổ vang lên. Cửa kính của Noxy vỡ tung ra. Hannibal kịp nhìn thấy chính Noxy đứng phía sau quầy mở to mắt hoảng sợ. Hendricks đã chạy ra đường lao theo tên ăn xin.

- Quả ... bom! Doris nói cả lăm. Vậy mà em tưởng cái đài radio !

- Em ơi ! - Peter trịnh trọng tuyên bố - thử bé em đã nằm trên nhưng trên lựu. Nếu em có kinh nghiệm đời hơn, thì em đã biết rằng một người ăn xin thật không có đài radio !

21. Tình Thế Gay Go

Khi xe tải chạy về Rocky, Doris hỏi ba thám tử:

- Bây giờ xe cảnh sát sẽ thăm hỏi dì Pat, đúng không? Em nghĩ là không thể nào tránh khỏi chuyện này được .

- Em đừng lo họ sẽ tử tế với dì - Hannibal nói - Dì có phải là tội phạm hình sự đâu !

- Phải chi có thể làm cách nào để cho dì không bị dính líu đến chuyện này !

- không có cách - Bob nhận xét - Khi cuối cùng cảnh sát hiểu ra Shaitan nguy hiểm đến mức nào, ta buộc phải kể hết câu chuyện thôi.

- Phải ghi công em đấy, Doris à - Peter nói - Nếu em không lượm quả bom, cửa hiệu của Hendricks đã bị nổ tung rồi ! các cậu có thấy ông ấy bắt tên ăn mày không? Ông ấy ngồi trên người hấn cho đến khi cảnh sát tới nơi.

- Mình thấy buồn cười là bộ mặt của Noxy - Hannibal thú nhận - Ông ấy không ngờ cửa hiệu của chính ông ấy bị nổ tung !

Xe tải nhẹ dừng lại trước cổng nhà Jamison. Thím Mathilda có lẽ đang chờ xe về , xuất hiện ngay trên ngưỡng cửa.

- Các cháu về trễ quá ! Tình trạng sức khỏe của cô Osborne rất xấu. Bác sĩ Astair đang ở trên đó với cô Osborne . Thím buộc phải gọi bác sĩ. Các cháu có tìm ra bác sĩ riêng của cô ấy không?

- Dạ, không thấy - Hannibal nói và bước vào cùng với ba bạn.

Bác sĩ Astair đang bước xuống thang lầu hỏi:

- Cô Osborne có người thân không?

- Cháu là cháu ruột đây ! Doris trả lời và bước lên.

- Tôi muốn cho bệnh nhân nhập viện - Bác sĩ nói tiếp, nhưng cô ấy dứt khoát không chịu.

Doris chạy lên lầu. Hannibal đi theo. Patricia Osborne nằm co ro dưới lớp chăn, trông giống như một con búp bê nhỏ bé.

- Dì Pat - Doris kêu - Dì bình tĩnh lại đi chứ ! Shaitan chỉ là một tên lừa đảo. Hắn sẽ bị bắt ngay, cùng với bọn đồng lõa.

Thấy dì không trả lời, Doris nắm vai dì và lay mạnh.

- Mọi chuyện ẽ ổn thôi, dì à - Doris hứa - Nhưng dì đang bệnh. Dì phải vào viện vài ngày.

- Vòng đeo cổ ! Patricia Osborne nói khê - Doris ơi, dì van con, con hãy lấy vòng đeo cổ, đưa cho Shaitan.

- Dì không hiểu sao - Doris thốt lên - Giờ này, Shaitan đang ở tù và không còn hại được ai nữa hết !

- Cháu đã tố cáo ông ấy - Ánh mắt cô Osborne lại hoảng sợ lên - Ông ấy sẽ trừng phạt dì !

- Tào lao ! Thôi, dì chuẩn bị đi bệnh viện đi !

Hannibal nắm lấy cánh tay Doris, lôi ra cửa.

- Em hãy để cho dì yên - Hannibal khuyên - Em không hiểu rằng dì còn sợ Shaitan trong tù hơn là Shaitan tự do sao? Dì không còn khả năng suy luận nữa. Chỉ còn một cách: lấy độc trị độc !

- Ý anh nói sao?

- Dì đã bị bỏ bùa...

- Anh Hannibal ! Anh đừng nói bậy !

- Anh không nói bậy - Dì Pat của em tin vào điều này và chính vì vậy mà dì lâm bệnh. Ta phải giải bùa cho dì. Chỉ cần tìm một phù thủy khác, để trừ phép của tên phù thủy đầu tiên. Đó là cách trị bệnh. Anh đã đọc trong sách.

Doris tựa lưng vào tường.

- Nhưng tìm đâu ra tên phù thủy uyên bác mới ấy -Doris hỏi.

- Anh biết chỗ tìm - Hannibal đáp.

Cả hai bước xuống tầng trệt. Bob và Peter, ngồi cạnh thím Mathilda, đang nhìn bác sĩ im lặng đi qua đi lại trong phòng khách, nét mặt lo lắng. Hannibal nói khê vào tai Bob:

- Đây ! Quyển sách có tựa đề là Trò Phù Thủy ... Của một ông giáo sư ở Ruxton viết. Cậu có nhớ tên giáo sư ấy không?

- Hình như là Bannister. Không phải ! Chờ một chút ! Barrister chứ !

- Được rồi ! Mà Ruxton nằm phía bên kia dãy đồi, dưới thung lũng.

Hannibal cùng hai bạn chạy xuống bếp.

- Cậu định gọi điện thoại cho ông giáo sư đó phải không - Bob đoán mò.

- Đúng ! Để chống lại trò phù thủy, cần có một giáo sư. Có lẽ ông Barrister sẽ làm được. Chắc ông rành vấn đề này lắm.

Hannibal nhấc máy điện thoại treo tường và nhiều gọi mò mẫm, cũng tìm ra được số điện thoại của Henry Barrister, ở Ruxton. Hannibal vội vàng ghi lại thông tin.

- Mong sao giáo sư có ở nhà - Hannibal vừa thở dài vừa quay số.

Ở đầu dây bên kia, chuông điện thoại reo rất lâu. Hannibal thất vọng định gác máy, thì tiếng “clic” báo cho Hannibal biết rằng đường dây đã được nối với người gọi.

- A-lô ! Cháu xin nói chuyện với giáo sư Henry Barrister... Ồ ! Chào bác ! Tên cháu là Hannibal Jones, cháu rất cần bác giúp đỡ. Cháu rất khó giải thích với bác qua điện thoại, nhưng ở đây có một người đang bị ốm bùa và cháu...

Hannibal ngưng để nghe, rồi nói tiếp:

- Vâng, bà ấy rất bệnh.

Hannibal lại ngưng nói nữa. Peter và Bob chú ý nghe. Hannibal lại nói chuyện nữa.

- Hôm qua, người ta gửi cho bà ấy một gói có chứa con rắn... Cháu gọi từ Rocky. Bà ấy tên là Patricia Osborne ...

Im lặng lần nữa, dài hơn , rồi :

- Dạ, cảm ơn bác, bác tử tế quá.

Sau đó, Hannibal đọc địa chỉ nhà Jamison, rồi gác máy.

- Ông ấy đến - Hannibal đắc thắng thông báo với Bob và Peter - Giáo sư sẽ dẫn theo một người có khả năng giải bùa.

- Tuyệt quá ! Peter kêu.

Cửa nhà bếp mở ra. Thím Mathilda xuất hiện.

- Hannibal ! Cháu đang làm gì đó ?

- Thưa thím Mathilda, cháu đã tìm được bác sĩ giỏi - Giáo sư Barrister.

- Ôn trời ! Thím có cảm giác bác sĩ Astair không giúp gì được cho cô Osborne . Có thể bác sĩ kia sẽ thuyết phục được cô ấy !

- Hy vọng thế. Giáo sư đang trên đường đến đây.

- Tốt lắm. Thím sẽ ngồi bên giường bệnh nhân chờ. Phải có ai lo cho con ngựa nữa.

- Cháu lo cho Sterling - Doris vừa tuyên bố vừa bước vào.

- Bác sĩ đang đến - Hannibal thông báo cho Doris.

- Anh tìm được bác sĩ à ? Hay quá !

Thím Mathilda leo lên lầu, trong khi bác sĩ Astair ra về. Ba thám tử trẻ ngồi trên thềm cửa. Doris đi chăm lo cho con ngựa. Khi quay lại , Doris hỏi:

- Chuyên gia giải bùa của anh lâu tới quá vậy?

- Sắp tới rồi - Hannibal đáp.

Thật vậy, ít lâu sau, một chiếc xe quẹo ở góc đường và rẽ vào nhà Jamison. Có hai người trên xe: một người đàn ông cầm tay lái và một hình bóng không rõ ngồi phía sau. Xe dừng lại trước cửa. Tài xế bước xuống xe.

- Hannibal Jones ! - Người mới đến gọi.

Hannibal giật mình. Bob và Peter có vẻ chưng hửng.

- Cô Jamison à, tôi vô cùng xin lỗi - Người đàn ông nói với Doris - Tôi không ngờ sự việc sẽ trầm trọng như thế này.

Hannibal đứng dậy.

- Thật ra ông là ai vậy ? Hannibal hỏi.

- Tôi là giáo sư Barrister và đáng lẽ tôi phải biết trước chuyện gì sẽ xảy ra . Tôi không ngờ bọn cướp kia sẽ gây bao nhiêu tai hại...

Doris khó khăn lắm mới hoàn hồn lại được.

- Ông...ông đã cạo ria ! - Cuối cùng Doris nói.

Người đàn ông , xưa kia Doris thuê vào làm việc dưới cái tên Bentley, dùng ngón tay vuốt môi trên và mỉm cười.

- Chỉ là ria giả. Vì đóng vai một tên gián điệp, nên tôi phải cải trang chứ !

22. Giải Bùa

Giáo sư Barrister, ngồi trong phòng khách xanh lá cây và vàng, đang xem xét kỹ con rắn hổ mang.

- Bức tượng đẹp quá - giáo sư tuyên bố - Có thể còn tác dụng bằng nhiều con búp bê bằng sáp !

- Vật mà phù thủy sử dụng để làm việc có quan trọng không? - Peter hỏi.

- Không , thật ra thì không quan trọng lắm. Chỉ cần nạn nhân biết mình bị ém bùa. Sức mạnh ám thị ghê gớm lắm. Nó tạo nỗi kinh hoàng có thể dẫn đến bệnh điên hoặc cái chết.

- Bác có giúp gì được cho dì Pat không - Doris hỏi - Bác có giải được bùa cho dì Pat không ?

- Không, tôi thì không. Chẳng lẽ tôi trông giống như một người biết phù phép à?

Doris và ba thám tử đành phải thừa nhận rằng giáo sư nói đúng. Dù ông ấy có tên là Bentley hay Barrister, nhưng vẫn cùng là một người bình tĩnh và hiền lành.

- Mà dì của cô đã từng thấy tôi cho chạy máy hút bụi làm vệ sinh tấm thảm, dì sẽ không tin tôi. Nhưng tôi nghĩ dì sẽ tin chị Mara. Chị Mara rất có sức thuyết phục. Chị ấy đang chờ trong xe tôi. Tôi đã giải thích tình hình cho chị ấy biết và chị Mara biết phải làm gì.

- Bà Mara có phải là phù thủy không ạ - Bob quan tâm hỏi.

- Chị ấy là người gitan (Người gitan là người Tây Ban Nha du cư) và hình như có một số phép nào đó - Barrister tuyên bố - Chị ấy chữa trị được mụn cóc và tuyên đoán tương lai khá hay. Chị Mara còn biết cách thức mạnh nhất để phá những vụ ém bùa xấu nhất. Tôi đi gọi chị Mara đây.

Giáo sư Barrister nhanh chóng trở về, cùng với một người đàn bà mặt nhăn nheo đội khăn trên đầu. Mara mặc cái áo màu hồng phai và chiếc váy rộng dài chạm đất. Về bề ngoài của bà không được chải chuốt lắm, nhưng động tác bà hết sức nhanh nhẹn và cặp mắt đen sáng long lanh dưới cặp mày rậm.

Bà cầm con rắn.

- Vật ấy đây à ! - Bà nói khẽ.

- Đúng, đó là con rắn hổ mang nguy hại - Barrister nói.

Mara nghiêng đầu nhẹ về hướng Doris và ba thám tử.

- Các cô cậu sẽ giúp tôi - bà nói - Các cô cậu chỉ cần im lặng làm theo lệnh tôi. Hiểu không?

- Hoàn toàn hiểu - Hannibal trả lời thay mặt tất cả.

- Bệnh nhân nằm trên lầu à?

- Dạ đúng.

- Vậy thì ta lên ! - Bà gitan vừa quyết định vừa bước về cầu thang, tay vẫn cầm con rắn hổ mang.

Thím Mathilda đang bước xuống, nhìn thấy bà và dừng lại đột ngột.

- Chúa ơi ! Thím kinh ngạc thốt lên.

- Không sao đâu, thím Mathilda - Hannibal nói nhanh - Đây là giáo sư Barrister, người mà thím đang chờ. Bác sẽ giải thích cho thím... Thưa giáo sư, đây là bà Jones, thím của cháu !

- Rất vui được biết chị ! Barrister mỉm cười tử tế nói. Mời chị vào phòng khách cùng tôi. Tôi sẽ giải thích cho chị nghe. Chị khó mà tin nổi , nhưng...

Thím Mathilda không phải loại người dễ thuyết phục. Thím trừng mắt nhìn cháu.

- Hannibal ! - Thím la lên . Thím muốn cháu phải giải thích ngay ...

- Chị kia - Bà gitan ra lệnh - Chị đang cản đường tôi đi.

- Cái gì ! Thím Mathilda chưng hửng thốt lên.

- Tôi có công việc khẩn trên đó - Mara nói tiếp - Nếu chị không cho tôi đi, chỉ sẽ hối hận đấy.

Ánh mắt bạo dạn của bà Gitan nhìn thẳng không chớp vào mắt thím Mathilda . Thím không chịu thua trong suốt vài giây, nhưng rồi thím lại dang ra một bên và đứng sát vào tường, trước sự ngạc nhiên của Hannibal. Barrister nói đúng: Bà Mara có một số phép màu nào đó !

Doris dẫn bà Gitan vào phòng của Patricia Osborne , Ba táhm tử bước vào theo. Mara đứng dưới chân giường và gọi bệnh nhân:

- Hỡi người đã bị bùa ! - Bà Gitan la lên - Nếu người muốn sống, hãy lắng nghe ta !

Patricia Osborne rùng mình dưới chân.

- Gối - Bà Gitan ra lệnh cho Doris. Cô hãy tìm nhiều gối kê dưới đầu, để bệnh nhân nhìn cho rõ !

Doris chạy đi lấy ba cái gối, cố kê cho dì thật thoải mái. Mara cầm con rắn hổ mang vàng bằng hai tay, từ từ đưa lên cao.

- Nhìn đây ! - Bà nói với bệnh nhân. Đây là sứ giả của cái ác !

- Bérial ! - Patricia Osborne nói khẽ. Con rắn là sứ giả của Bérial !

- A - Mara la lên - ta có liên lạc với mười thần linh, mỗi một thần linh này đều mạnh dạn hơn Bérial ! Kể nào dám cả gan gọi Bérial sẽ phải chịu sự nguyên rửa của chính Bérial !

Mara đi vòng qua giường, tiến đến gần Patricia Osborne . Bà chìa con rắn vàng cho dì Pat:

- Hãy cầm lấy cái này vào tay ! - Bà ra lệnh.

- Không, không, tôi không thể !

- Phải cầm - Mara lập lại.

Bà nắm tay dì Pat, cuộc dì phải cầm con rắn, khép các ngón tay của dì lên con rắn.

- Đấy ! Hãy cầm thật chắc, nếu muốn tự cứu mình !

Lần đầu tiên, tia hy vọng lóe lên trong mắt bệnh nhân. Dì Pat cầm thật chặt con rắn hổ mang. Khi đó , Mara lục lọi trong túi váy rộng, rút ra một cái bao bằng vải thô màu xanh lá cây.

- Màu xanh lá cây là màu của mùa xuân - Mara giải thích - Đó là màu của chính sự sống

Chị hãy tự đặt tay mình đặt sứ giả của cái ác vào cái bao màu xanh lá cây này !

Dì Pat tuân lên, như bị bà Gitan thôi miên.

- Tốt lắm ! Mara khen.

Bà Mara lấy bao trở lại, kéo sợi dây, nhốt con rắn hổ mang vào bên trong.

- Khóa cửa lại ! Khi đó Mara ra lệnh với Doris . Đốt một cây đèn cây lên !

Trong phòng không thiếu gì đèn cây. Gần như chỗ nào cũng có, trên tủ, trên bàn: xanh lá cây, tím nhạt, đỏ và trắng.

- Đèn cây màu đỏ - Mara nói rõ - Đó là màu của sức mạnh !

Doris đốt một cây đèn cây đỏ lên .

- Bây giờ , không ai được nói chuyện - Mara nói thêm.

Im lặng hoàn toàn. Khi đó, Mara bắt đầu đọc thần chú , bằng một ngôn ngữ lạ, vừa đọc vừa đu đưa cái bao chứa con rắn. Giọng nói bà khi dịu dàng, khi dữ dằn. Đột nhiên, bà ôm cái bao vào áo, hắt đầu ra phía sau, trợn mắt. Patricia không rời mắt khỏi bà Gitan. Mọi Mara hé ra : một loạt những âm thanh lạ lùng thoát ra. Giọng điệu khi to khi nhỏ. Sau đó, Mara ngã nằm xuống đất, lăn lộn lung tung, vẫn hát và ôm cái bao sát vào người. Chiếc khăn phủ đầu bà bị bung ra. Những mớ tóc bạc thoát ra, khiến vẻ bề ngoài bà kỳ lạ thêm. Tiếng hát cao lên. Patricia Osborne ngồi dậy trên giường. Thân hình run rẩy của Mara gồng lên, cứng lại, rồi bà im lặng và mềm người trở lại.

Doris và ba thám tử trẻ im lặng chờ đợi, Bây giờ, bà Gitan như đang ngủ.

- Hannibal !

Giọng nói của thím Mathilda đột ngột vang lên ngoài thềm cửa:

- Hannibal ! Cháu đang làm gì vậy ? Mở cửa ra ngay !

Như đột ngột thức tỉnh, Mara kêu rên, rồi ngồi trên sàn nhà. Bà ta vẫn ôm sát cái bao màu xanh lá cây.

- Ta đã thấy con người ấy ! - Bà mỉm cười đắc thắng thông báo. Một người đàn ông mặc đồ đen. Mặt mày tái xanh. Hắn hiện diện vật lộn với con rắn quấn quanh người !

- Hannibal ! Thím ra lệnh cháu mở cửa ra ! - thím Mathilda la lên một lần nữa.

Mara đứng dậy. Bà cầm cái túi trong tay và bước đến gần Patricia Osborne .

- Ta đã làm đúng như đã hứa - Bà nói.

Cô Osborne run rẩy tháo sợi dây của cái bao ra. Cô Osborne nhìn vào bên trong, lúc đầu thì rụt rè, rồi mạnh dạn hơn. Cuối cùng, dì của Doris giữ cái bao... Bao trống rỗng !

- các thần linh bảo vệ ta hết sức hùng mạnh , bà Gitan khẳng định. Con rắn ấy đã trở về với kẻ gửi nó đến chị, để chống lại chính kẻ ấy . Bùa phép của Béalial đã bị phá vỡ và Béalial đã quay về với chủ nó. Bây giờ chị không còn gì phải sợ nữa hết!

Bà Mara chậm chạp bước ra cửa, mở cửa ra .

- Bây giờ chị vào được rồi - Bà nói với thím Mathilda. Tôi đã hứa chữa khỏi cho bệnh nhân của chị rồi !

23. Con Rắn Cuối Cùng

- Đúng như phép lạ, Doris tâm sự với ba thám tử trẻ. Tối hôm qua, dì Pat ăn uống vui vẻ. Sáng nay, dì ăn rất ngon miệng và bây giờ dì lại cảm thấy đói nữa rồi !

Doris vừa trét bơ một lát bánh mì mới nướng giòn vừa nói thêm:

- Anh Babal ơi, không có thím Mathilda , em không biết em làm thế nào !

- Thím luôn có mặt khi cần đến thím - Hannibal khẳng định - Nhưng thím vẫn nhất quyết không tin câu chuyện rắn hát lầm rầm của ta. Giáo sư Barrister đã cố giải thích đủ cách cho thím, thím không chịu nghe. Giờ này, thím đã về tới Thiên Đường Đồ Cổ và đang làm việc như thường ngày, chăm lo sao cho anh Konrad và anh Hans không ngồi không.

Doris vừa chuẩn bị xong mâm thức ăn cho dì Pat và hỏi thêm :

- Còn các anh, sao không có mặt ở đó ? Em nghĩ thế nào thím cũng tìm ra việc cho các anh chứ !

- Cảnh sát trưởng Reynolds báo cho bọn anh biết rằng cảnh sát Los Angeles muốn gặp bọn anh. Bọn anh chuẩn bị đến đó !

- Có chuyện mới à?

- Tên ăn mày giả , một kẻ tên Ellis nào đó, đã bị bắt , Bob nói.

- Đáng đời bọn tên ném bom ia !

- Chú Reynolds nói rằng ngay sau khi bị bắt , Ellis đã khai ra tất cả - Peter giải thích - Boxy cũng khai. Cảnh sát còn bắt thêm Falsel và Mark, bảo vệ biệt thự. Cả hai đang trốn ở Torrente Canyon. Noxy không biết rằng bọn chúng định cho nổ cửa hiệu của ông Hendricks. Ông ấy tưởng bọn chúng sẽ làm cho người cạnh tranh với ông sập nghiệp bằng một cách nào đó.

- Còn thiếu một tên cướp mới đủ bộ -Hannibal thờ dài nói tiếp. - Bởi vì Shaitan vẫn cao bay xa chạy. Hắn không có mặt ở biệt thự với bọn kia. Cảnh sát trưởng Reynolds nghĩ có thể hắn đã trốn sang Canada.

- Còn các anh, thì nghĩ sao ? - Doris hỏi thăm.

- Em vẫn là thân chủ của bọn anh. Hannibal tuyên bố. Bọn anh chưa thể xem vụ án như đã kết thúc, khi mà Shaitan chưa ngồi tù.

- Sợ các cậu phải chờ lâu đấy ! - Một giọng vang lên như sấm.

Doris giật mình. Ba thám tử lạng người.

Kể mà bốn bạn biết dưới cái tên Shaitan đang đứng ở ngưỡng cửa nhà bếp. Hắn cũng cải trang y như đêm hôm hắn chủ trì cuộc họp ở Torrente Canyon, nhưng bộ quần áo đen dính đầy bụi và dơ bẩn và... tay hắn cầm một khẩu súng.

- Mời ông vào ! Cứ tự nhiên ! Doris thất vọng nói mỉa.

- Tôi có gì phải sợ đâu ? Đường như mọi người đi hết rồi... ngoại trừ bọn nhóc tui bây và con mụ cả tin kia !

- Đường như ông nắm thông tin rất chính xác - Hannibal nói - Tôi dám cá ông đã theo dõi ngôi nhà từ ngọn đồi đằng kia !

Gã đàn ông mỉa mai cúi chào Hannibal.

- Cậu đoán đúng ! Nhưng tôi đã phải đi nhiều để leo lên trên đó . Khi thấy cảnh sát sắp xâm chiếm ngôi biệt thự, tôi đâu có ở lại chờ làm gì ! Tôi bỏ xe lại để chuẩn bằng đường bộ.

- Ông làm thế nào thoát được - Peter tò mò hỏi - Falsell và Mark đã bị bắt mà !

- Lúc cảnh sát đến, tôi may mắn ở trong vườn.

- Vậy ông nhảy qua tường và bỏ mặc đồng lõa đối phó với cảnh sát à?

- Bộ ở địa vị tôi, các cậu xử sự khác à - Shaitan sẵn giọng đáp - Nói chuyện đủ rồi !

Hắn hươu khẩu súng.

- Chắc cô Osborne ngốc nghếch vẫn trên phòng đúng không? Cô sẽ đưa tôi lên trên đó... Khi nào nói chuyện xong với chị Patricia, tôi sẽ kiểm tra chắc không ai trong các cậu có thể rời khỏi nhà này trong một thời gian.

- Ông sẽ không gặp được dì tôi - Doris đột ngột đáp bằng một giọng bình tĩnh và tự tin.

- Doris - Peter la - Cần thận ! Hắn có súng !

- Em không cần biết ! Hắn đã đi quá xa . Hắn sẽ không gặp được dì Pat !

Doris chống hai tay bên hông, nhìn thẳng vào mặt Shaitan.

- Tôi không biết ông muốn gì - Cô bé nói - Ông đến đây lấy vòng đeo cổ của nữ hoàng Eugénie. Vòng đeo cổ không có ở đây và dì Pat không biết nó ở đâu. Nên tôi khuyên ông nhanh chóng xéo khỏi nơi này. Ông hãy lấy làm mừng vì ông vẫn còn được tự do !

- Nếu vòng đeo cổ gởi ở ngân hàng hay tiệm kim hoàn, thì cô Osborne có thể gọi điện thoại - Shaitan đáp tỉnh bơ - Còn nếu giấu ở đây, thì có thể tìm ra !

- Vòng đeo cổ không có ở ... - Doris bắt đầu nói.

- Doris - Hannibal la lên .

Ánh mắt Shaitan di chuyển từ Doris sang Hannibal, rồi quay lại nhìn Doris.

- Cô định nói là không có ở ngân hàng, đúng không? Nó có ở tiệm kim hoàn không ? Không ! tôi linh cảm là không có ở đó . Còn trong nhà này ? Xem nào, vật quý giá có thể giấu ở đâu được ?

Hắn đẩy ba thám tử ra, tiến đến gần như chạm vào Doris.

- Cô biết và cô sẽ nói cho tôi nghe.

Doris bước lui và khinh bỉ nói :

- Tôi không biết vòng đeo cổ ở đâu !

- Đương nhiên là cô phải biết . Cô biết tất cả những chỗ không có nó. Do đó cô biết chỗ giấu nó.

Tay phải hắn hươu khẩu súng. Hắn dùng tay trái chụp lấy vai Doris.

- Vòng đeo cổ đâu ?

- Xê ra ! Peter hét lên.

- Tôi sẽ không nói gì hết - Doris cũng la lên.

- Có chứ, cô sẽ nói !

Rồi Shaitan bắt đầu lay cô bé thật mạnh.

- Đứng - Bob ra lệnh.

Ngoài sân sau, tiếng động vang lên, kèm theo tiếng hí bực bội.

- Cái gì vậy? - Shaitan hỏi .

- Con ngựa Sterling !

- A ! Một con ngựa giống ! Tôi có nghe nói ! Cô rất quý con vật này, đúng không?... Cô tự chăm sóc nó và cô đã sửa một nhà xe thành chuồng dành riêng cho con ngựa đó ...

Bốn bạn nhìn thỏ.

- Không phải trong nhà - Shaitan nói chậm như đang suy nghĩ - Trong chuồng ngựa ! Đúng, chắc vòng đeo cổ giấu trong chuồng ngựa, nơi không ai có thể vào mà không làm phiền con ngựa. Cô để trong đó, phải không?

Doris bước hai bước thụt lùi.

- Cả bốn ra ngoài ngay - Shaitan ra lệnh cho bọn trẻ.

Con ngựa lại hí thêm một tiếng nữa.

- Ra ngoài ! - Gã đàn ông lặp lại - Ta sẽ ra chuồng ngựa ! Rồi cô sẽ chỉ cho tôi xem vòng đeo cổ nằm chỗ nào .

- Không bao giờ - Doris ứa nước mắt phản đối.

- Doris, em làm theo lời hắn đi - Hannibal khuyên - Làm sao em chống lại súng đạn được.

- Mà anh bảo đảm với em là tên này không đi xa được đâu - Bob nói thêm

- Để xem - Shaitan cười khẩy nói - Nào ! Ra ngoài !

Nhóm nhỏ bước qua cửa sau và băng qua sân. Cửa chuồng ngựa đang hé mở. Hannibal đẩy cửa. tất cả bước vào chuồng.

- Vòng đeo cổ đâu?

Khi thấy Doris, Sterling cúi đầu, rồi hí nhẹ. Shaitan nhìn quanh.

- Xem nào ! Cô không giấu trong đống rơm, vì sợ ngựa giẫm nát vòng đeo cổ. Không thể bỏ vào máng ăn vì sợ ngựa nuốt mất. À ! Có thể dưới đáy xô lúa mạch !

Hắn thấy Doris gồng người lên một chút.

- Tôi đoán đúng ! - Hắn la lên - Vòng đeo cổ nằm trong cái xô !

Hắn đẩy ba thám tử trẻ sát vào tường và ép Doris bước đến gần cái xô ở cuối chuồng ngựa. Giọng nói hắn hết sức lạnh lùng.

- Cô tìm cho tôi vòng đeo cổ ngay, nếu không tôi đập gãy tay cô ! Đi ! Bước tới !

Peter nhẹ nhàng đưa tay lên, tháo dây buộc của Sterling.

- Đi - Shaitan lập lại, vừa bẻ vỡ tay Doris vừa đẩy cô bé tới.

Doris không nén được tiến la:

- Ông làm tôi đau !

Peter thích thú để ý thấy Sterling căm thù nhìn Shaitan, như nó đang hiểu chuyện xảy ra. Không tin vào điều mình làm, Peter vỗ mạnh vào mông con ngựa và la lên:

- Đi, Sterling !

Sterling không cần được khuyến khích. Nó lao tới để tìm Doris , nhưng vì Shaitan đứng giữa cô chủ và nó, con ngựa chồm lên và hí giận dữ. Shaitan hoảng sợ thả Doris ra.

- Ê ! Từ từ nào ! - Hắn kêu.

Bây giờ vũ khí của hắn lại chìa vào con ngựa. Doris bám lấy cánh tay hắn.

- Đứng ! Doris hét lên.

Phát súng bắn đi. Trong chuồng ngựa chật hẹp, tiếng súng vang lên điếc tai. Mùi khói súng chiếm lấy bầu không khí. Viên đạn cắm vào tường, gần Sterling. Con vật hoảng sợ hươ hai chân trước trong không khí. Rồi nó thò cổ tới, cắn mạnh vào cánh tay Shaitan. Gã đàn ông hét lên, thả rơi súng xuống đất. Hannibal nhanh nhẹn cúi lượm vũ khí lên.

- Ổn rồi , Doris ơi ! - Khi đó Hannibal la lên - Em dỗ yên Sterling đi !

Doris chạy ra với con ngựa , ôm cổ nó :

- Ngoan nào ! Sterling ! Buông hắn đi !

Con ngựa vâng lời . Shaitan ôm cánh tay bị thương lui vào một góc chuồng . Hannibal dùng súng đe dọa hắn.

- Đứng hòng chạy trốn - Hannibal nói với tên cướp - Tôi không phải là tay súng thiện xạ và tôi sợ tôi vô ý làm ông bị thương nặng, nếu ông buộc tôi phải bắn.

Shaitan không trả lời. Hắn đứng yên, thở hổn hển, vẫn ôm cánh tay. Bob lao ra khỏi chuồng ngựa.

- Mình đi gọi điện thoại cho cảnh sát trưởng Reynolds đây - Bob thông báo - Vài phút nữa là cảnh sát trưởng tới ngay.

Peter mỉm cười nhìn Sterling, đang được Doris vuốt ve , dỗ dành.

- Mình biết là con vật này biết cắn mà - Peter tuyên bố - Nhưng không ngờ là nó sẽ cắn đúng lúc như thế này !

24. Alfred Hitchcock Đặt Câu Hỏi.

-Tôi gọi cho các cậu đến để thỏa mãn sự tò mò - Alfred Hitchcock tuyên bố.

Nhà đạo diễn lừng danh dùng tay vỗ vào chồng báo trên bàn làm việc. Mắt ông không rời khỏi Ba Thám Tử Trẻ.

- Tôi đọc trong báo chuyện cửa hiệu bị quả bom làm nổ tung , ở Los Angeles. Nhân chứng vụ này là ba cậu bé sống ở Rocky và một cô bé bằng tuổi các cậu...nhưng không có tên tuổi ai được phổ biến hết.

Bob mỉm cười và đưa cho ông Hitchcock một tập hồ sơ.

- Nhân chứng là tụi cháu - Bob tuyên bố.

- Một vụ mới hả ? Tôi cũng có linh cảm như thế...

Ông Hitchcock mở hồ sơ ra, tiến hành đọc những ghi chép của Bob về vụ bí ẩn con hát lầm rầm. Trong văn phòng im lặng, chỉ nghe tiếng trang giấy lật sột soạt. Cuối cùng, Alfred Hitchcock ngược mặt lên:

- Báo cáo này không đủ ! - Ông nhận xét.

- Dạ, cháu chưa viết xong hẳn - Bob nói.

Nhà điện ảnh chặc lưỡi.

- Không ngờ ngày nay mà lại có người cả tin đến thế - Ông thốt lên - Này, con rắn hổ mang mà các cậu đã nhìn thấy ở biệt thự Torrente Canyon... chỉ là “kỹ xảo”, như giới điện ảnh thường nói à?

- Dạ đúng - Peter gật đầu - Có những máy đèn giấu trong trần nhà để hiện hình ảnh con rắn trên màn ảnh do khói tạo nên. Có thể nghĩ rằng cách làm như vậy là hơi mạo hiểm, và đáng lẽ nên làm con rắn hổ mang xuất hiện bằng cách bố trí gương. Nhưng không cần thiết. Khói giúp làm cho con rắn có vẻ sinh động. Nó làm cho rắn có hình nổi !

- Chính tụi cháu cũng là nạn nhân của ảo ảnh - Hannibal tuyên bố - Và những người tham dự cuộc họp tin như đóng cột là có con rắn thật. Còn tiếng hát lầm rầm... thật ra không nhất thiết con rắn phải hát. Tiếng hát lầm rầm chỉ nhằm mục đích làm át đi tiếng máy đèn chiếu.

- Thường cái gì cũng có nguyên nhân của nó cả - ông Hitchcock nói. À, mà người ta làm cách nào để cho con rắn hát ?

- Falsell phụ trách chuyện này - Hannibal giải thích - Tụi cháu nghĩ là băng ghi âm được bật lên đúng lúc. Nhưng không phải vậy. Thật ra Falsell có tài nói bụng. hần có thể làm con rắn “hát” mà không dùng đến bất cứ kỹ xảo cơ học nào.

- Còn Mara ? Đường như bà ấy cũng có khá nhiều tài.

- Bà diễn kịch rất tài - Hannibal vừa cười vừa tuyên bố. - Bà rành ảo thuật nữa. Bác có đọc đoạn nói về cái bao xanh lá cây, trong đó cô Osborne bỏ con rắn vào, không ạ? Giáo sư Barrister tin chắc bà gitan có một cái bao thứ nhì, giống y cái bao đầu tiên, giấu trong mắt pli của chiếc váy rộng thùng thình. Trong khi lẫn lộn dưới đất, bà đã khéo léo tráo cái bao rắn lấy cái bao rỗng. Sau đó bà đưa cái bao rỗng cho dì Pat.

- Trò thường lăm - Alfred Hitchcock nhận xét - Giáo sư Barrister có cho các cậu biết là tại sao ông quan tâm đến bà dì của Doris và đến hội mật của dì đến như thế không?

- Dạ, tất nhiên - Hannibal giải thích - Giáo sư đang viết sách về nạn mê tín và những mối nguy hiểm của tệ nạn này. Giáo sư viết về phần lớn những nghi lễ tôn thờ lạ lùng được tiến hành tại Los Angeles, vì vấn đề này thuộc lĩnh vực của giáo sư. Thậm chí giáo sư đã đích thân tham dự khá nhiều cuộc họp kỳ lạ. Nhờ vậy mà giáo sư được gặp cô Osborne. Giáo sư đã để ý đến dì Pat trước khi vào làm “giúp việc” cho Doris. Giáo sư cũng biết mặt Madelyne Enderby. Điều làm giáo sư thắc mắc là hai người phụ nữ này thuộc nhiều tổ chức bí mật, đã rút ra cùng một lúc.

- Đúng là cũng lạ thật ! - Ông Hitchcock thú nhận.

- Dạ đúng ! Giáo sư nghĩ rằng có lẽ cô Osborne và cô thợ làm đầu đang tìm kiếm một cái gì đó mà hai cô chưa tìm ra trong những tổ chức này. Có thể hai người đã gia nhập một giáo phái khác? Để tìm hiểu, giáo sư đã nhờ vợ đi làm gián điệp. Thế là bà Barrister đến chỗ Madelyne Enderby làm đầu, cũng may là Madelyne Enderby là người nói nhiều. Nhờ vậy, giáo sư Barrister biết tin về tổ chức con rắn, hay đúng hơn là “Giáo phái của vòng phía dưới”. Ông hỏi thăm về các thành viên và phát hiện rằng phần lớn rất giàu có.

- Thế là ông nghi à?

- Lúc đầu thì chưa. Ông chỉ nghĩ đến bọn nhà giàu ăn không ngồi rồi tìm cách giết thời gian, vậy thôi. Rồi ông nhận thấy rằng mặc dù rất nỗ lực, nhưng vợ ông không được mời tham dự buổi họp nào ở Torrente Canyon. Giáo phái này rất khép kín. Khi Falsell dọn đến nhà Jamison ở, giáo sư Barrister mới bắt đầu nghi và theo dõi hẩn. Ông thấy cô Osborne là con mồi lý tưởng cho bọn cướp, không phải vì tài sản riêng của dì, mà vì dì có bà con rất giàu.

- Giáo sư Barrister đã được tin chị giúp việc nhà Jamison bỏ đi qua Madelyne Enderby, đúng không?

- Dạ đúng ! khi ấy, ông này nảy ra sáng kiến vào làm dưới cái tên Bentley. Xong, bà Compton bị nạn và cô Osborne giao vòng đeo cổ cho Van Storen. Giáo sư hiểu rằng mọi việc đang xấu đi.

- Đúng lúc đó, giáo sư bắt đầu rình mò xung quanh biệt thự Torrente Canyon - Bob giải thích - Giáo sư cũng có mặt ở đó lúc Peter và cháu trèo qua tường. Giáo sư nhìn thấy đèn chiếu và nghe còi báo động. và hôm bọn cướp đuổi theo Hannibal , giáo sư cũng có mặt tại chỗ. Cũng may cho Babal !

- Anh Bentley này đúng là một chỗ dựa thật quý báu ! Ông Hitchcock nói khê. Tiếc rằng các cậu đã làm ông ấy hoảng sợ khi đến lục lọi căn hộ ở San Monica của ông. Nhưng tại sao ông lại có thêm nhà này ? Các cậu nói ông ở Ruxton mà.

- Đó chỉ là cái vỏ - Peter nói - Giáo sư cần có một địa chỉ gần Rocky trong trường hợp bị kiểm tra. Và lại, ông rất thích chỗ yên tĩnh đó : ông có thể ngồi viết thoải mái, mà không bị đám con cái quấy rầy... Giáo sư có đến bốn đứa con lận !

Alfred Hitchcock cười

- Căn hộ đó, cũng như bộ ria hải cẩu, là một phần nguy trang ! - Ông Hitchcock nhận xét - Thế là các cậu đã nghĩ đến giáo sư, khi cần đến thầy giải bùa à?

- Y như phép lạ - Hannibal thú thật - Tụi cháu không cần giải thích gì cho ông ấy hết ! Chẳng có gì lạ ! Ông ấy đã biết gần hết rồi . Cảnh sát dùng phiếu hồ sơ của giáo sư để liện lạc với tất cả thành viên của giáo phái .

- Phải chi bác được chứng kiến lúc người ta cho mấy người đó đối diện với Shaitan - Peter kêu - Không có bộ quần áo đen và không được trang điểm, tên cướp này không còn gì là phong độ nữa. Hẩn tên là Henry Longstreet. Cảnh sát quen biết hẩn với tư cách là tên móc túi chuyên nghiệp. Còn Falsell thì tên thật là Jonh Boye. Tên bất lương loại tép riu. Có lúc, hẩn sống bằng cách bán dạo ngoài đường hàng ăn cấp. Mark bảo vệ biệt tự, cũng là tên trộm cũ. Cuối cùng, Elllis , kẻ gây ra tai nạn cho bà Compton...là kẻ đặt bom .. là loại người có thể làm bất cứ việc gì chỉ vì tiền.

- Doris đã kể cho dì Pat nghe toàn bộ câu chuyện - Hannibal nói tiếp - Nhưng e rằng Doris đã tổn nước miếng vô ích. Cô Osborne chỉ mơ ước một điều : chạy đến Hollywood để gặp bà Mara !

- Trường hợp vô vọng ! - ông Hitchcock nhận xét - Nhưng làm thế nào Shaitan ép những người hàng xóm khó chịu của Madelyne Enderby dọn nhà đi chỗ khác được ?

- Bọn chúng không hề làm gì trong vụ này - Bob vừa nói vừa cười - Những người đó dọn nhà đi hoàn toàn do tình cờ. Nhưng dĩ nhiên là bà Madelyne Enderby tin chắc như đinh đóng cột là có Béalal can thiệp.

- Còn người đàn ông sợ ngôi nhà đối diện mình cao thêm nhiều tầng ? Ông này cũng được toại nguyện nhờ lời thỉnh cầu à?

- Chỉ vì nền đất không đủ chắc để xây thêm . Nhưng ông này cũng tin vào Béalal.

- Câu chuyện đáng buồn này cũng có mặt tốt - Hannibal đột nhiên mỉm cười nói - Quả cầu pha lê mà cô Osborne ước ao... thì Doris đã đi mua để tặng dì ! Nhưng dì Pat không muốn nghe nói đến nó nữa. Bác có biết Doris làm gì không? Cô bé chạy đến bệnh viện để tặng cho bà Margaret Compton.

- Nghĩa cử ! - Ông Hitchcock tán thành.

- Đúng - Peter thừa nhận - Doris cũng dễ thương. Nhưng cháu mong đến ngày tựu trường, khi Doris đi học. Cô bé sẽ không còn rình rập tụi cháu nữa... và tụi cháu có thể sử dụng lại cửa mật Con chó nhỏ. Nói thật với bác, cháu cảm thấy mặc cảm khi có cô bé này. Nó giàu trí tưởng tượng y như Babal và nghị ra chuyện nói láo nhanh gấp mười lần tụi cháu. Mà lúc nào cũng hết sức tự tin...

- Con bé có vẻ có nhiều đức tính chứ, ông Hitchcock mỉm cười nói - Tôi dám chắc nếu các cậu tử tế với Doris, cô bé sẽ cho các cậu cười Sterling.

- Cảm ơn, không dám đâu - Peter hốt hoảng kêu - Một con ngựa biết cắn !

Cuộc gặp kết thúc trong tiếng cười.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-con-ran-hat-lam-ram>